TESS

GERRITSEN

HAMIS JÁTÉK

Tess Gerritsen

Hamis Játék

HARLEQUIN

Minden jog fenntartva, beleértve a kiadvány egészének vagy egy részének bármilyen formában történő sokszorosítását. A mű a Harlequin Enterprises II B. V. jóváhagyásával jelent meg. Kiadványunk szereplői kitalált személyek. Bármely adott személlyel, akár élővel, akár elhunyttal való hasonlóság a merő véletlen műve. § All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B. V. All characters in this book are fictitious. Any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

© *Terry Gerritsen, 1992 – Harlequin Magyarország Kft., 2012*
A mű eredeti címe: *Whistleblower* (Harlequin Intrigue)
Magyarra fordította: *Várnai Péter*
Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2007
Átdolgozott kiadás
ISBN 978–963–538–517–1

Kép: Tipografik Art

A kiadó címe: 2800 Tatabánya, Mártírok útja 44.
Felelős kiadó: dr. Bayer József
Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
Szerkesztőség: 1122 Budapest, XII. Városmajor u. 12-14.
Levélcím: 1535 Budapest, Pf. 762.
Telefon: +36-1-488-5569; Fax: +36-1-488-5584; E-mail cím: harlequin@eharlequin.hu
Ügyfélszolgálat: elofizetes@axels.hu; +36-40-510-510

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu

Az e-book-formátumot előállította és terjeszti:
readbox publishing, Dortmund
www.readbox.net

ELŐHANG

Arcába ágak csapódtak, szíve úgy kalapált, mintha ki akart volna ugrani a helyéből, Victor Holland mégsem állt meg, csak rohant tovább. Már most hallotta, hogy az a férfi be fogja érni őt, és nagyon jól el tudta képzelni, miként száguld majd feléje az éjszakában süvítve egy golyó, mielőtt a hátába fúródna. Vagy talán már bele is fúródott, és lehet, hogy régóta vércsíkot húz maga után. Nem tudta, így van-e, mert semmit sem érzett. A félelem megbénította az érzékszerveit, csakis az elkeseredett élni akarás munkált benne.

A fák kopasz ágait kíméletlenül verdeste a hideg téli eső, az ő szemébe is belefolyt, és elhomályosította a látását. A sötétben megbotlott, és hasra vágódott a sárban. Ahogy elzuhant, a nagy csendben szinte fülsiketítőnek tűnt körülötte az ágak recsegése. Üldözője felfigyelt az árulkodó hangokra, irányt váltott, és most már egyenesen feléje tartott. Meg is láthatta, mert előbb egy hangtompítós fegyver fojtott hangja hallatszott, aztán pisztolygolyó repült el Victor feje mellett.

Nagy nehezen feltápászkodott a földről, és jobbra, az országút felé futott tovább cikázva. Tudta, hogy itt, az erdőben a biztos halál vár rá. Ám ha eljut az útig, és sikerül leintenie egy autót, akkor még lehet esélye.

Háta mögül ágak ropogását hallotta, aztán üldözője dühösen elkáromkodta magát. Ő is eleshetett, Victor pedig értékes másodperceket nyert. Csak futott, rohant a koromsötétben. Az orráig sem látott, mert a csillagokat és a holdat felhők takarták el. Ösztönei azonban azt súgták, hogy jó irányba tart, és nemsokára az országút betonját fogja a lába alatt érezni.

És ha egyetlen autó sem jön majd erre? Ha senki sem áll meg, hogy segítsen rajta? Akkor mi lesz? – hasítottak belé az ijesztő kérdések.

A fák között, a párás levegőben egyszer csak halványan pislogó fényt látott meg, és még kétségbeesettebben futott a kocsi felé. Tüdeje égett, bőrét gallyak hasították fel, és elvakította az arcát verdeső eső. Újabb golyó fütyült el mellette, és becsapódott egy közeli fa törzsébe,

őt azonban az üldözője most már nem érdekelte. Neki csak a reflektorok számítottak, azok kecsegtették a megmenekülés ígéretével.

Végre kiért az országútra, egy pillanatra mégis rémület tört rá, mert a fényeket még mindig maga előtt látta. Fel-le villództak valahol a fák mögött. Lehet, hogy elkésett, és az a kocsi már túl van egy kanyaron? Nem, mégsem, mert a lámpái egyszeriben eresebben világítottak. Az autó nem távolodott, hanem feléje közeledett. Victor vele szemben futott tovább az aszfalton, bár egész idő alatt tudta, hogy idekint, a nyílt terepen könnyű célpontot jelent.

Cipője hangosan cuppogott a nedves betonon. Egy ideig csak ezt a hangot hallotta, ám aztán már a harmadik lövést is. A golyó akkorát ütött rajta, hogy térdre bukott. Agyáig csak félig-meddig jutott el, hogy a lövedék a vállába fúródott. Érezte, hogy karján végigfolyik meleg vére, fájdalmáról azonban nem vett tudomást. Egyetlen gondolata az életben maradás volt. Talpra vergődött, imbolyogva elindult, de csak egyetlen lépést tehetett, mert akkor egészen közelről szemébe világítottak a reflektorok.

Azzal már elkésett, hogy félreugorjon. Megijedni sem volt ideje. Gumik csikorogtak, és vizet vertek fel a betonról. Az ütést Victor nem érezte, csak azt tudta, hogy a hátán fekszik, az eső a szájába esik, ő pedig fázik, borzalmasan fázik.

És azt is tudta még, hogy dolga van. Nagyon fontos dolga. Kapkodva benyúlt a széldzsekije zsebébe, és kitapogatta a kis műanyag hengert. Nem emlékezett, miért kell ilyen nagyon vigyáznia rá, mégis megkönnyebbült attól, hogy még megvan, és szorosan a tenyerébe zárta.

Valaki szólongatni kezdte. Egy nő volt az. Az arcát Victor nem látta a sűrű esőtől, csak rémült hangját hallotta. Válaszolni akart neki, figyelmeztetni, hogy el kell tűnniük innen, mert az erdőben a halál leselkedik rájuk, de nem tudott megszólalni. Feje egyre eresebben zúgott, és száját csak keserves nyögés hagyta el.

1.

Redwood Valleytől három mérföldre egy fa zuhant keresztbe az útra, így aztán az óriási dugó és a zuhogó eső miatt Catherine Weavernek majdnem három órájába telt, hogy eljusson Willitsig. Mivel már este tíz óra is elmúlt, tudta, hogy éjfél előtt aligha érkezik meg Garberville-be. Nem várta volna el, hogy Sarah egészen addig ébren maradjon miatta, de jól ismerte a barátnőjét, és akár mérget is vett volna arra, hogy melegen tartja számára a vacsorát. Nem pihen le, pedig éppen gyermeket vár.

A terhesség biztosan nagyon jól áll neki. Évek óta készül az anyaságra, s még rég nem volt állapotos, amikor már eldöntötte, hogy a babát Samnek fogják hívni, ha fiú lesz, és Emmynek, ha kislány. Az, hogy időközben elvált a férjétől, Sarah számára elhanyagolható körülmény volt. Úgy gondolta, az eszményi apára egy nő nem várhat a végtelenségig. Egy idő után neki magának kell kezébe vennie az ügyet.

És ő pontosan azt tette. Amikor biológiai órája már az utolsókat tiktakolta, beült a kocsijába, elvezetett Cathyhez San Franciscóba, és a telefonkönyvből kiválasztott egy spermabankkal rendelkező klinikát. Természetesen liberális szelleműt, ahol megértéssel viseltetnek egy harminckilenc éves, egyedülálló nő sürgető vágya iránt. Maga a beültetés, mint utólag elmesélte, aprócska beavatkozás. Beülsz szépen a nőgyógyászati székbe, a két lábadat belerakod egy-egy kengyelbe, és öt perc múlva már terhes is vagy. Kész, ennyi. Na jó, egy kicsit azért talán több. Az eljárás mindenesetre tiszta és egyszerű. A spermadonorok orvosilag igazoltan egészségesek, egy nő pedig, hála nekik, kiélheti az anyai ösztöneit anélkül, hogy a házasság igájába kellene hajtania a fejét.

Azt az igát ők már mind a ketten megszenvedték. A válásuk után pedig, bár harci sebeik nyomát örökre magukon viselték, azért csak élték tovább az életüket. Sarah nagyon bátor, hogy mindezt egyedül is vállalja, gondolta Cathy. Régi dühe egyszeriben feléledt, és még mindig elég erős volt benne ahhoz, hogy száját keskeny vonallá vonja össze.

A volt férjének, Jacknek sok mindent meg tudott bocsátani. Az önzését, a követelőzéseit, de még a hűtlenségét is. Azt viszont, hogy megfosztotta őt a gyerekszülés lehetőségétől, élete végéig fel fogja róni neki. Persze Jack akarata ellenére is teherbe eshetett volna, de ő arra vágyott, hogy egyformán akarják a gyereket. Házasságuk tíz éve azonban nem bizonyult elégnek ahhoz, hogy a férje „késznek” érezze magát a gyerekvállalásra, hogy végre „elérkezettnek” lássa rá az időt. Csak az igazságot nem mondta ki soha. Az pedig az volt, hogy a saját kényelme miatt nem akart gyerekkel bajlódni.

Harminchét éves vagyok. Elváltam a férjemtől, és állandó barátom sincs. Mégsem panaszkodnék, sőt elégedett lennék a sorsommal, ha volna gyerekem, akit a karomban tarthatnék, gondolta Cathy bánatosan. Annak viszont örült, hogy Sarah barátnőjének nemsokára megadatik ez a boldogság. Négy hónap múlva megszületik a babája.

A gondolat mosolyt csalt Cathy arcára, bár most már úgy zuhogott az eső, hogy az ablaktörlő a legerősebb fokozatra állítva sem bírt vele. A műszerfalon fél tizenkettőt olvasott le az óráról, és se előtte, se mögötte nem volt másik kocsi. Ha most lerobbanna az autója, alighanem a hátsó ülésen várhatná ki a reggelt – és a segítséget.

Szemét meregetve megpróbálta kivenni a felezővonalat, de nem látott mást, csak sűrű esőfüggönyt. Már bánta, hogy nem szállt meg abban a motelben, amely mellett Willitsben elhaladt. Ott még azonban butaságnak tartotta, hogy ennyi vezetés után, mindössze ötven mérföldre a céljától megálljon.

Kocsija fényszórója egy út menti táblára esett: Garberville 15 mérföld. Ezek szerint kevesebb van hátra, mint hitte. Még ennyit kell megtennie ezen az úton, aztán ötöt egy másikon, a sűrű erdőn át, és már meg is érkezik Sarah cédrusfából épült házához. Hogy még hamarabb ott lehessen, türelmetlenül több gázt adott az öreg Datsunjának. Ez máskor is könnyelműség lett volna, hát még ebben az időben, de a kandallóban lobogó tűz és a forró csokoládé gondolatát túlságosan is csábítónak találta.

Az út hirtelen éles kanyart írt le. Cathy ijedten jobbra rántotta a kormányt. Kocsija azonnal megcsúszott a vizes betonon, ő azonban tudta, hogy most nem szabad fékeznie; csak erősen tartotta a kormányt, hogy visszanyerje uralmát az autó fölött. A gumik még mindig nem tapadtak, és ő már attól tartott, hogy az út menti fák egyikén fog kikötni, amikor megérezte, hogy utat fogtak alatta a kerekek. Közel

sem lassult le eléggé, de végül azért sikerült bevennie a kanyart.

Éppen meg akarta dicsérni magát az ügyességéért, ám ekkor ismét olyasmi történt, amire a legkevésbé sem számított. Az a férfi a semmiből került elő. Egyszer csak ott állt előtte az úton, és nem mozdult, mintha csak a reflektorfénytől megdermedt vad lett volna. Cathy a fékbe taposott, de ahhoz már késő volt. Előbb csak a gumijai csikorogtak, aztán tompa puffanással egy test csapódott fel a motorházára.

Örökkévalóságnak tűnő másodpercekig bénultan ült, a kormánykereket markolta, és az ide-oda mozgó ablaktörlő lapátokat bámulta üres tekintettel. Miután végre felfogta, mi történt, feltépte az ajtót, és kiugrott az esőbe. A felhőszakadástól eleinte semmit sem látott, csak az autója hátsó lámpái fényében vörösen csillogó betont. Hova lett az az ember? – találgatta rémülten. Szemét összevonva elindult visszafelé, és az utat fürkészte. Az eső hangosan kopogott körülötte, de egyszer csak halk nyögés is megütötte a fülét. Valahonnan az út mellől, a fák felől jött.

Cathy arra ment tovább, és a sötétben bokáig süppedt a sárba. A nyögéseket egyre közelebbről hallotta a sötétből.

– Hol van? – kiáltotta. – Válaszoljon!

– Itt…

A hang olyan halk volt, hogy Cathy alig hallotta, de most már legalább tudta, merre induljon. Pár lépés után a szó szoros értelmében belebotlott a földön fekvő testbe. Lehajolt, és némi keresgélés után a sötétben sikerült megtalálnia a férfi kezét, hogy kitapinthassa a pulzusát. Szíve gyorsan, de egyenletesen vert. Alighanem egyenletesebben, mint az övé. A férfi hirtelen átfogta a csuklóját, és megpróbált felülni.

– Ne mozogjon! – kérte Cathy.

– Nem… nem maradhatok itt…

– Hol sérült meg?

– Sietnem kell. Gyorsan… Segítsen!

– Nem, amíg nem mondja meg, hol sebesült meg!

A férfi megragadta Cathy vállát, és a nő legnagyobb ámulatára félig-meddig sikerült felhúznia magát. Ám aztán elhagyhatta az ereje, mert megtántorodott, és végül mind a ketten térdre estek a sárban. A férfi most már akadozva szedte a levegőt. Cathy nem látta, mi van vele, de tudta, hogy nagyon hamar meghalhat, ha belső sérülései

vannak. Azonnal kórházba kell vinnie. Azt viszont csak úgy teheti meg, ha előbb elvonszolja valahogy a kocsijáig.

– Jól van, próbáljuk meg még egyszer! – mondta neki, és a válla alá bújt, hogy feltámogassa.

Azonnal elengedte azonban, amikor a férfi fájdalmasan felnyögött. Karja vér ragadós, meleg nyomát hagyta Cathy nyakán.

– A másik oldalam ép – zihálta. – Menjen át oda!

Cathy most a férfi jobb karja alá bújt be, és nagy nehezen sikerült is talpra állítania. Kis ideig úgy imbolyogtak, mintha részegek lennének, s ha Cathy nem lett volna halálra rémülve, ezt még mókásnak is találja. Most azonban azon imádkozott magában, hogy a férfi legalább lépkedni tudjon úgy, hogy ő támogatja. Ha ahhoz sincs ereje, egyedül soha nem juttatja el a kocsijáig. Igaz, hogy vékony, de sokkal magasabb nála. Az egy méter hatvanöt centijével aligha tudná az ölében vinni.

A férfinak azonban mintha lett volna még valamilyen rejtett tartaléka. Teste melegét Cathy a nedves ruháin keresztül is érezte, és azt is, hogy ez az ember valamiért nagyon–nagyon el akar kerülni innen. Fejében tucatnyi kérdés fogalmazódott meg, de egyelőre nem tette fel őket. Már annak is örült, hogy egyáltalán kapott levegőt, és mielőbb az autójába, aztán pedig kórházba akarta juttatni a sebesültet.

Átkarolta a derekát, ujjait beleakasztotta a derékszíjába, és lassan, kínlódva elindult vele. Nyakában fekvő karján érezte, hogy az izmai pattanásig feszültek. Egész lényéből feszültség áradt, és szinte már tapintható rémület hajtotta. Félelme egyszeriben átragadt Cathyre, és most már neki is olyan érzése volt, hogy menekülniük kell innen. Gyorsabban azonban nem tudtak menni, és többször is meg kellett állniuk, amíg ő kisimította arcából a vizes tincseket, hogy megnézze, jó irányba tartanak-e. A koromsötétben még az eső is áthatolhatatlanul sűrű függönyt vont köréjük, és minden leselkedő veszélyt eltakart előlük.

Cathy kocsijának hátsó lámpái rubinvörös szempárként hunyorogtak előttük az éjszakában. A nő minden egyes lépéssel nehezebbnek érezte a férfit, akinek a lába össze akart csuklani alatta. Cathy attól félt, hogy a végén mind a ketten elterülnek a földön. Akkor pedig neki már nem lesz ereje ahhoz, hogy újra talpra állítsa ezt az embert.

Mire kínkeservesen valahogy mégiscsak elért vele az autójáig,

karja már ki akart szakadni a helyéből. Csak nehezen tudta kinyitni az ajtót, mert közben még a férfit is meg kellett tartania, utána azonban egyszerűen csak belökte az anyósülésre. Arra már nem futotta az erejéből, hogy óvatosan ültesse be. Aztán lehajolt hozzá, és előbb a bal, aztán a jobb lábát is betette az ülés elé. Közben, miután immár megszabadult nyomasztó terhétől, azt is megállapította magában, hogy valaki, akinek ilyen nagy lába van, semmiképpen sem lehet finom jelenség.

Amikor Cathy berogyott a kormány mögé, a férfi megpróbálta felemelni hátrahajtott fejét, de mindjárt ernyedten vissza is ejtette a fejtámlára.

– Siessen! – suttogta.

A motor az indításra keserves hörgéssel válaszolt, aztán leállt. Jézusom, ne csináld ezt velem! Indulj el! – könyörgött magában Cathy. Levette a gyújtást, elszámolt háromig, és újra próbálkozott. A motor most már egyenletesen dörmögni kezdett, ő pedig megkönnyebbülésében kis híján felkiáltott. Gyorsan sebességbe kapcsolt, és csikorgó gumikkal kilőtt Garberville felé. Az ugyan kisváros, de kórháznak vagy legalább orvosi rendelőnek ott is lennie kell. Csak találja is meg ebben az ítéletidőben! És ha csak Willitsben van ilyenkor ügyelet? Ez az ember el is vérezhet, amíg ő visszaér vele oda.

A műszerfal fényében látta, hogy a férfi magába roskadva, mozdulatlanul ül mellette, és rémület lett úrrá rajta.

– Hé! Hall engem? – kiáltotta.

A válasz alig volt több suttogásnál.

– Még élek.

– Hála az égnek! Egy pillanatig azt hittem… – Cathy hevesen dobogó szívvel megint az útra szegezte a tekintetét. – Kell lennie itt valahol kórháznak…

– Garberville–nél… van.

– Tudja, hogy jutok oda?

– Elhajtottam mellette… tizenöt mérföldre lehet…

Ha elhajtott a kórház mellett, hol van a kocsija?

– Mi történt? Balesetet szenvedett?

A férfi válaszra nyitotta a száját, de végül nem szólalt meg, mert villódzó fényekre lett figyelmes. Nagy nehezen felegyenesedett ültében, visszafordult a jóval mögöttük haladó autó felé, és halkan

elkáromkodta magát.

Cathy ijedten odakapta rá a tekintetét.

– Mi a baj?

– Az a kocsi…

Cathy belenézett a visszapillantó tükörbe.

– Mi van vele?

– Mióta jön már utánunk?

– Pár perce. Miért?

A férfinak túl nagy erőfeszítésébe kerülhetett, hogy egyenesen üljön. Megint magába roskadt, és fájdalmas nyögéssel hátrahajtotta a fejét.

– Nem tudok gondolkodni – suttogta. – Jézusom, nem tudok…

Sok vért veszített, gondolta Cathy, és rémülten a gázba taposott. A kocsi megugrott az esőben, kerekei vizet vertek fel az útról a szélvédőre, és remegni kezdett a kormánykerék.

Lassíts! Lassíts, különben mindkettőtöket megölöd! – figyelmeztette magát Cathy, és levette a lábát a gázpedálról, amíg már csak negyvenöt mérfölddel ment óránként.

– Ne! Tartsa hátrahajtva a fejét! – kérte a férfit, amikor az megint felegyenesedett.

– Az a kocsi…

– Már nincs mögöttünk.

– Biztos?

Cathy a visszapillantóból az esőn át csak halvány fényt látott felsejleni, de az akár más is lehetett, nem csak egy autó fényszórója.

– Egészen biztos – füllentette, és megkönnyebbülten látta, hogy a férfi visszaereszkedett mellette az ülésre.

Hány mérföld lehet még? – találgatta magában. Öt? Tíz? És ha ez a szerencsétlen már hamarabb meghal? – hasított belé a következő kérdés. Rádöbbent, hogy a férfi már percek óta hallgat, és ez megrémítette. Beszéltetnie kell, hogy eszméleténél maradjon!

– Beszélgessen velem! – szólította fel.

– Fáradt vagyok…

– Ne hagyja abba! Beszéljen! Hogy… hogy hívják?

A válasz most is alig volt több suttogásnál.

– Victornak.

– Szép neve van. Mi a foglalkozása?

A férfi most már nem felelt. Hallgatása arról árulkodott, hogy

gyenge a beszédhez. Cathy attól tartott, ha nem tartja ébren, talán örökre elalszik mellette.

– Rendben, akkor majd beszélek én – jelentette ki, és vigyázott, hogy a hangja ne leplezze le a félelmeit. – Magának nem kell megszólalnia, elég, ha csak figyel rám. Catherine vagyok, Cathy Weaver, és San Franciscóban élek. Járt már ott? – Választ nem kapott, de a férfi fejének apró mozdulatából úgy érezte, hogy hallja és érti, amit mond neki. – Gondolom, nem. Nem baj, nem fontos. Egy független filmstúdiónál dolgozom. A cég tulajdonosa egyébként Jack, a volt férjem. Horrorfilmeket készítünk. Mi tagadás, elég gyatrák, de tisztes hasznot hoznak. Az utolsónak *Reptoid* volt a címe. Én készítettem a hüllőemberek maszkjait. Igencsak ijesztőre sikeredtek. Rengeteg zöld pikkelyt és gusztustalan, nyálkás anyagot használtam…

Cathy felnevetett. Furcsa, természetellenes nevetéséből félreismerhetetlenül kétségbeesett idegesség hallatszott ki. Ezzel ő is tisztában volt, és tudta, hogy uralkodnia kell magán. Nem veszítheti el a fejét.

A sötétben egyszer csak fény villant meg. Cathy gyorsan a visszapillantó tükörbe nézett. A sűrű esőben két reflektort látott, de csak nagyon halványan. Még azon gondolkodott, szóljon–e róluk, amikor a fények, mintha addig ott sem lettek volna, egyszerűen eltűntek.

– Victor? – szólította meg halkan a férfit.

Válaszként csak érthetetlen dünnyögést kapott, de őt ez is megnyugtatta. Ha dünnyög, akkor még él, és érti, amit mondok, gondolta. Lázasan azon kezdte törni a fejét, hogy miről beszéljen. A könnyed társalgásban soha nem volt igazán jó, pedig a filmesek partijain bőven lett volna alkalma a gyakorlására. Mit mondjon? Talán el kellene sütnie egy tréfát. Valahol egyszer azt olvasta, hogy a nevetés gyógyít. Vígjátékkal a daganatok ellen? Na persze, ha az olyan könnyű lenne! – gúnyolódott önmagával gondolatban. Mondasz egy jó viccet, ennek az embernek pedig csodák csodájára eláll a vérzése…

Csakhogy semmi vicces nem jutott eszébe. Egyetlen nyomorult vicc sem. Végül, mert nem volt jobb ötlete, visszatért a munkájához, és arról beszélt tovább.

– A következő filmünket januárban kezdjük. *Halottevő szellemek* lesz a címe. Mexikóban fogjuk forgatni. Ennek én kicsit sem örülök, mert abban a borzalmas hőségben a színészek arcán mindig elfolyik a

festék.

Cathy oldalról Victorra pillantott, de rajta most halvány jelét sem fedezte fel annak, hogy hallaná őt. Megrémült, hogy elveszítheti, és ki akarta tapintani a pulzusát. Látta, hogy kezét a széldzsekije zsebébe mélyeszti, és megpróbálta kihúzni belőle. Legnagyobb döbbenetére a férfi hirtelen csapkodni kezdett, és megpróbálta őt ellökni magától.

– Semmi baj, Victor! – kiáltotta, és egyenesben igyekezett tartani a kocsit. – Én vagyok az, Cathy. Csak segíteni szeretnék magán.

Hangja megnyugtathatta a férfit, mert felhagyott a csapkodással, érezhetően oldódott benne a feszültség, és lassan Cathy vállára hajtotta a fejét.

– Cathy – suttogta, s a hangjából csodálkozás és megkönnyebbülés hallatszott ki. – Cathy.

– Igen, én vagyok az – válaszolta a nő, és finoman kisimította a nedves tincseket Victor homlokából.

Milyen színe lehet a hajának? – futott át a fején közben a kérdés. Ostobaságnak tartotta, hogy ez egyáltalán eszébe jutott, mégis érdekelte.

A férfi kinyújtotta a karját, megfogta Cathy kezét, és ujjaira fonta az ujjait. Szorítása meglepően erős volt, de megnyugtató is. Még itt vagyok, mozgok, lélegzem és élek, üzente neki, aztán tenyerére tapasztotta az ajkát. Borostás álla szúrta a nő bőrét, de igazán nem attól ijedt meg, hanem az idegenek között szokatlanul gyengéd mozdulattól. Összerezzent, és a testén remegés futott végig.

Figyelmét aztán elszántan újra a vezetésre összpontosította. A felhőszakadásból közben lassú, de kitartó eső lett, és most már kicsit gyorsabban mehetett. Victor megint szótlanul ült mellette, ő mégsem feledkezhetett meg arról, hogy a feje ott pihen a vállán, lélegzete pedig a haját simogatja.

Amikor nemsokára elhaladtak egy kávézó mellett, és a sivár bádogbódé fölött álló magányos villanypózna fénye bevilágított a kocsiba, Cathy oldalról a férfira nézett. Pillantása éppen csak bejárhatta magas homlokát, egyenes vonalú orrát és határozott állát, aztán megint sötét lett az autóban. Victor újra árnyalak lett mellette, ő mégis tudta, hogy soha életében nem fogja elfelejteni az arcát. Ilyen rövid idő alatt is belevésődött az emlékezetébe, s bár éberen figyelte az utat, lelki szemei előtt továbbra is ott lebegett.

– Már közel járhatunk – mondta, és önmagát legalább annyira

szerette volna megnyugtatni, mint a férfit. – Ahol kávézó van, ott városnak is lennie kell. – Válasz nem jött. – Victor?

A férfi most sem felelt. Cathy elhessegette magától ijesztő gondolatait, és még több gázt adott. Már legalább egy mérföldre voltak a bádogbódétól, de a villanypózna lámpáját még mindig látta a visszapillantó tükörben. Beletelt pár másodpercbe, amíg rájött, hogy ez a fény nem áll, hanem mozog, és kettő van belőle. Egy mögötte haladó kocsi reflektora volt. Még mindig ugyanaz az autó lenne a nyomukban?

Meredten figyelte a fák között fel–felvillanó fényeket, ám azok egyszeriben megint eltűntek. Mögötte az úton teljes lett a sötétség. Lehet, hogy kísérteteket lát? Újra és újra a visszapillantóba nézett, és azt várta, hogy megint feltűnjön az a kocsi. Hogy kiderüljön róla, valóságos, és semmi ijesztő nincs benne. Hogy valaki csak ugyanarra megy, mint ő.

Miközben azt figyelte, mi történik mögötte, majdnem elhaladt egy útjelző tábla mellett, de az utolsó pillanatban még sikerült elolvasnia, mi áll rajta.

Garberville, 5750 lakos

Benzinkút, étterem, szálláshely

Fél mérföld múlva utcai lámpák sárgás fénye világított át a sűrűn szitáló eső függönyén. Szemben velük egy teherautó haladt el. Bár már lakott területen jártak, és harmincöt mérföldnél nem mehettek volna gyorsabban, Cathy nem vette le a lábát a gázról. Életében most először imádkozott azért, hogy vegye üldözőbe egy rendőr.

Egyszer csak, mintha a semmiből került volna elő, egy KÓRHÁZ feliratú tábla bukkant fel előtte. Azonnal a fékbe taposott, befordult, és egy oldalbejárat fölött nemsokára meglátta a vörösen világító BALESETI AMBULANCIA feliratot. Victort a kocsiban hagyta, ő pedig berohant az épületbe. A váró üres volt, csak egy ápolónő üldögélt a pultja mögött.

– Kérem, segítsen! – kiáltott rá Cathy. – Sebesültet hoztam be. Kint van a kocsimban…

A nővér felpattant, kiment vele, s miután futó pillantást vetett a magába roskadva ülő férfira, kihívott egy orvost. Victort azonban a megtermett doktor segítségével sem sikerült kiemelniük az autóból, mert oldalra dőlt, és a karja beszorult a kézifék alá.

– Szálljon be a másik oldalon, legyen szíves, és szabadítsa ki a

karját! – szólt oda az orvos Cathynek.

Ő tette, amit mondtak neki. Bemászott a vezetőülésre, ám aztán egy pillanatra elbizonytalanodott, mert tudta, hogy Victornak ez a karja sérült. Végül óvatosan megfogta, és megpróbálta kihúzni a fék alól, ám akkor meglátta, hogy a karórája is beleakadt a széldzsekije zsebébe. Gyorsan lecsatolta róla, és így már ki tudta szabadítani. A férfi halkan felnyögött, és a karja ernyedten a kocsi padlójára hanyatlott.

– Jól van – mondta az orvos. – Most lassan tolja felénk, és mi majd innen kivesszük!

Cathy még óvatosan átemelte Victor fejét és vállát a kéziféken, aztán kiugrott az autóból, megkerülte, és segített gurítható hordágyra fektetni a férfit. Az ápolónő három helyen is leszíjazta a sebesültet, mielőtt betolták az épületbe. A betonon hangosan csikorogtak a hordágy kerekei.

– Mi történt? – kiáltott hátra a doktor a válla fölött Cathynek.

– Elütöttem… az országúton…

– Mikor?

– Tizenöt-húsz perce.

– Milyen gyorsan ment?

– Úgy harmincöt mérfölddel óránként.

– Eszméleténél volt, amikor a kocsiba rakta?

– Körülbelül tíz percig még. Utána… inkább nem, mint igen.

– Az inge átvérzett – szólt közbe az ápolónő –, és üvegszilánkok vannak a vállában.

Miközben végigszáguldottak a folyosón, a neoncsövek fényében Cathy először látta tisztán Victort. Keskeny arcát sár borította, álla megfeszült a fájdalomtól, és széles homlokára még mindig nedves, világosbarna tincsek tapadtak. Egyszer csak megfogta Cathy kezét, és a nevét suttogta.

– Itt vagyok, Victor.

A férfi úgy szorította a kezét, mintha soha többé nem akarná elengedni. Körmei Cathy húsába vájtak, akinek a fájdalomtól könny szökött a szemébe, de kipislogta őket, és Victor arcára szegezte a tekintetét.

– Azt szeretném mondani… Tudnia kell, hogy…

– Majd később! – szólt rá az orvos.

– Ne, várjanak! – kérte Victor.

Folytatni akarta, de arcát eltorzította a fájdalom. Kétségbeesetten

Cathy tekintetét kereste, ő pedig gyorsan fölébe hajolt.

– Itt vagyok – suttogta, és megsimogatta a fejét. Pillantásuk egymásba fonódott. A férfi még mindig fogva tartotta a kezét, és ezekben a másodpercekben mintha nagyon-nagyon közel kerültek volna egymáshoz. – Mondja!

– Erre most nincs idő – jelentette ki az orvos szigorúan. – Tolják be!

Cathy kezéről lecsúszott Victoré, amikor begurították egy vakító fényben úszó, kísérteties és ijesztő helyiségbe. Ott azonnal átemelték a műtőasztalra.

– Pulzus 110 – mondta egy nővér. – Vérnyomás 85/50.

– Kapjon két zacskó sóoldatot, hat egység csoportazonos vért – rendelkezett az orvos –, és hívjanak be sebészt! Szükség lesz rá.

A pattogó utasítások, a szekrényajtók csapódása, az infúziós állványok kerekeinek zörgése és a műszerek fémes csörgése közepette senki sem foglalkozott Cathyvel. Az ajtóban állt, és borzadással vegyes ámulattal nézte, hogy egy nővér ollót vett a kezébe, és elkezdte levágni Victorról a véres ruhát. Megszabadította a széldzsekijétől, s miután az ingét is felhasította, előbukkant sűrű szőrrel borított, széles mellkasa.

Az orvosok és a nővérek szemében a műtőasztalon fekvő férfi csupán egy újabb test volt, amelyen dolgozniuk kellett, egy újabb beteg, akit meg kellett menteniük. Cathy számára viszont élő, eleven férfi, akiért aggódott, aki sokat jelentett neki, ha csak azért is, mert szörnyű perceket éltek meg együtt.

A nővér gyorsan kicsatolta Victor övét, aztán egyetlen mozdulattal lehúzta róla a nadrágot és az alsónadrágot, s azokat is a többi koszos ruhára dobta a sarokba. Cathy szinte észre sem vette, hogy a férfi most már meztelenül fekszik előtte, és a jövő–menő ápolónőkről, orvosokról is alig–alig vett tudomást. Ő csak Victor vállát nézte döbbenten, amelyből friss vér folyt le a rozsdamentes műtőasztalra. Eszébe jutott, hogy a férfi egész testében összerándult, amikor ő ahhoz a vállához ért. Most már el tudta képzelni, micsoda fájdalmakat kellett kiállnia.

A gyomra háborogni kezdett, és rosszullét környékezte, de erőnek erejével sikerült legyűrnie. Valahogy eljutott a folyosón álló első székig, és kimerülten lerogyott rá. Percekig ült ott mozdulatlanul, és semmi sem jutott el hozzá abból, ami körülötte zajlott. Pillantása egyszer csak a kezére esett, és elborzadva látta meg rajta a vért.

– Á, szóval itt van!

Cathy felnézett. Kezében Victor holmijával egy ápolónő állt előtte, és intett neki, hogy kövesse a pultjához.

– Szükségünk van a nevére és a címére, ha esetleg az orvosoknak további kérdéseik lennének. A rendőrséget is értesítenünk kell. Vagy maga már felhívta őket?

Cathy zavartan ingatta a fejét.

– Nem. Én… tudom, hogy kellett volna, de…

– Innen telefonálhat.

– Köszönöm.

Nyolcszor is kicsörgött, mire végre jelentkezett egy álmos hang. Garberville-ben alighanem csendesek az éjszakák, még a helyi rendőrőrsön is, gondolta Cathy. Az ügyeletes tiszt meghallgatta a bejelentését, aztán közölte, hogy megvizsgálják a baleset helyszínét, és utána majd vele is kapcsolatba lépnek.

Az ápolónő kinyitotta Victor levéltárcáját, elővette az iratait, és nekilátott, hogy kitöltse a felvételi lapot. Cathy szemközt ült vele, és látta, melyik rovatba mit ír.

A beteg neve: Victor Holland

Foglalkozása: biokémikus

Legközelebbi hozzátartozója: ismeretlen

Szóval Victor Holland a teljes neve, gondolta Cathy az igazolványokat nézegetve. Tekintete egy belépőkártyán akadt meg, amelyet egy Viratek nevű cég állított ki. A színes fényképen Victor nagyon komoly volt, és egyenesen a kamerába nézett. Cathy, bár egyáltalán nem ismerte, valamiért úgy gondolta, hogy ez a kép nagyon is jellemző rá. Vonásai hajlíthatatlanságról árulkodtak, zöld szeme megingathatatlan egyenességről mesélt.

Cathy megérintette a tenyerét ott, ahol Victor megcsókolta. Bőrén még most is érezni vélte a borostái szúrását.

– Rendbe fog jönni? – kérdezte halkan.

A nővér nem nézett fel. Folytatta az űrlap kitöltését.

– Sok vért vesztett – mondta közben –, de szívósnak tűnik.

Cathy bólintott, az ápolónő pedig elébe tolta a felvételi lapot, és tollat is adott neki.

– Legyen szíves, ide alulra írja rá a nevét és a címét! Lehet, hogy az orvosok majd még beszélni akarnak magával – mondta.

Cathy elővette a noteszét, megkereste Sarah címét és telefonszámát, és azokat írta a papírra.

– Én Cathy Weaver vagyok, de ezen a számon elérhetnek.

– Itt marad Garberville-ben?

– Három hétig. Látogatóba jöttem.

– Ó, értem! Jobban is kezdődhetett volna a szabadsága, igaz?

Cathy nagy sóhajjal felállt.

– Nagyon is igaz – felelte.

Visszament a kezelő ajtajához, és magában azt találgatta, mi történhet odabent. Tudta, hogy Victor az életéért küzd. Vajon magánál van-e még, és emlékezni fog-e rá? Valamiért nagyon szerette volna, hogy ne felejtse el őt.

– Ugye felhívnak majd? – fordult vissza a nővérhez. – Szólnak, ha ne adj isten…

Az ápolónő bólintott.

– Mindenképpen tájékoztatni fogjuk.

Odakint közben elállt az eső, és a felhők közül előbújtak a csillagok. Cathy felnézett rájuk, és fényüket valahogy biztatásnak érezte, bár alig állt a lábán. Mire kihajtott a parkolóból, már reszketett a fáradtságtól. Észre sem vette, hogy az utca túloldalán álló autóban felizzott egy cigaretta parazsa, mielőtt elnyomták.

2.

Nem egészen egy perccel azután, hogy Cathy elhagyta a kórházat, magával esőszagot hozva egy férfi lépett be a baleseti ambulancia szárnyas ajtaján. Az ügyeletes nővér, aki még mindig az új beteg papírjaival foglalkozott, megérezte a hirtelen beáramló hideget, és felemelte a fejét. A férfi, aki előtte állt, körülbelül harmincöt éves lehetett, de fekete haja máris őszülni kezdett. Keskeny arcából úgy ragyogott ki a szeme, mint fekete kavics egy tóból. Viharkabátján esőcseppek csillogtak.

– Segíthetek, uram? – nézett fel rá a nővér.

A férfi bólintott.

– Ide hoztak be nemrégiben egy Victor Holland nevű férfit? – kérdezte halkan.

A nővér az előtte fekvő papírokba pillantott, és ellenőrizte a nevet.

– Igen – felelte aztán. – Ön a rokona?

– A bátyja vagyok. Hogy van?

– Csak pár perce van nálunk, és még vizsgálják, uram. Ha óhajtja, bemegyek és megkérdezem…

A nővér félbehagyta a mondatot, mert a pulton csörögni kezdett a telefon, és fel kellett vennie. A laborból hívták. Miközben feljegyezte az új beteg értékeit, a szeme sarkából látta, hogy a viharkabátos férfi megfordult, és a kezelő ajtajához sétált. Az csukva volt, de egyszer csak kivágódott, és degeszre tömött, itt-ott összevérzett műanyag zacskóval a kezében egy segédápolónő lépett ki rajta. A nyitott ajtón át odabentről izgatott hangok hallatszottak ki.

– Vérnyomás 110/70.

– A műtő kész a fogadására.

– Hol van a sebész?

– Gondjai voltak a kocsijával, de mindjárt beér.

Az ajtó lassan becsukódott, és csend lett a váróban. Az ügyeletes nővér éppen lerakta a telefont, amikor a kolléganője elébe tette a zacskót a pultra.

– Ez meg mi?

– A beteg ruhái. Mind tönkrement. Szerinted dobjam a szemétbe?

– Majd én hazaviszem. Semmi sem hiányzik belőle? – szólt közbe a viharkabátos.

A segédápolónő zavart pillantást vetett rá.

– Nem hiszem, hogy az úr szeretné még ezeket. Úgy értem, nagyon… izé… összekoszolódtak…

Az ügyeletes nővér a hebegő-habogó munkatársnője segítségére sietett.

– A ruhákkal nemigen lehet mit kezdeni, Mr. Holland. Mind használhatatlanok. Az értéktárgyakat már egyébként is kivettük belőlük – mondta, aztán kinyitotta a fiókját, és lezárt borítékot húzott elő. A beteg neve alá azt írták rá, hogy egy karóra és egy levéltárca van benne. – Ezeket elviheti, csak írja alá az átvételi elismervényt, legyen szíves!

A férfi bólintott, és a David Holland nevet írta a papírra.

– Victor magánál van? – kérdezte aztán. – Mondott valamit?

– Nem, kérem. Nem volt teljesen eszméletén, amikor behozták.

A férfi egyetlen szó nélkül vette tudomásul, amit hallott. Hallgatását a nővér egyszeriben nyugtalanítónak találta.

– Megbocsásson, Mr. Holland, de honnan értesült arról, hogy a fivére balesetet szenvedett? – kérdezte. – Mi még egyetlen hozzátartozójával sem vehettük fel a kapcsolatot, mert…

– A rendőrség felhívott, miután az út mellett összetörve megtalálták a kocsimat. Victor azt vezette.

– Ó! Sajnálom, hogy így kellett megtudnia, mi történt.

– Igen, nagyon rossz volt.

– De legalább elérték. Az is jobb, mint a bizonytalanság – jegyezte meg a nővér, és fellapozta az előtte fekvő papírokat. – Megkaphatjuk a címét és a telefonszámát, hogy szükség esetén elérhessük?

– Természetesen. – A férfi maga elé húzta a betegfelvételi nyomtatványt, és gyorsan az egészet átfutotta, mielőtt a legközelebbi hozzátartozóhoz beírta magát. – Ki ez a Catherine Weaver? – bökött aztán a lap alján olvasható névre és címre.

– A hölgy, aki behozta a beteget.

– Köszönettel tartozom neki – mondta a férfi, és visszaadta a papírokat.

– Nővér?

A kezelő ajtajában az orvos jelent meg.

– Igen? – fordult feléje a pultja mögül a nővér.

– Hívja fel a rendőrséget, és mondja meg nekik, hogy azonnal jöjjenek ide!

– Már tudnak a balesetről, doktor úr…

– Beszéljen velük még egyszer! Ez nem baleset volt.

– Tessék?

– Épp most kaptuk meg a röntgenfelvételeket. A betegnek pisztolygolyó van a vállában.

– Pisztolygolyó? – kérdezte a nővér, és összerezzent, mert megint hideg levegő csapta meg.

Lassan a viharkabátos férfi felé fordult, aki Victor Holland bátyjának mondta magát, legnagyobb ámulatára azonban ő már nem állt ott előtte. Csodálkozva körbenézett, és még éppen látta, hogy a szárnyas ajtó lassan becsukódott.

– Ez meg hova ment? – suttogta a segédápolónő.

A nővér még másodpercekig a csukott ajtóra meredt, aztán elfordította róla a tekintetét, és most a pultjára nézett döbbenten. A Victor Holland ruháit tartalmazó műanyag zacskó már nem volt ott.

Cathy lassan helyére tette a telefonkagylót. Meleg frottírköntös volt rajta, mégis rázta a hideg.

– Mit akart már megint tőled a rendőrség? – kérdezte Sarah a konyha másik végéből.

– Annak a férfinak a vállában… golyót találtak.

Sarah, aki éppen teát töltött ki, meglepetten kapta fel a fejét.

– Úgy érted, hogy… meglőtték?

Cathy lerogyott egy székre a konyhaasztalhoz, és szótlanul meredt a fahéjas teára, amelyet a barátnője éppen odavitt neki. Miután forró fürdőt vett, és egy megnyugtató órát töltött a barátságosan melengető tűz mellett üldögélve, az éjszaka eseményeit szinte már csak rossz álomnak gondolta. Sarah kretonfüggönyös konyhája, amelyben fahéj és más fűszerek illata töltötte be a levegőt, mintha ezer és ezer mérföldre lett volna a való világ szörnyűségeitől.

Barátnője közelebb hajolt hozzá.

– Tudják már, mi történt? Mondott nekik valamit az a férfi?

– Csak most hozták ki a műtőből. – Cathy futó pillantást vetett a telefonra. – Újra fel kell hívnom a kórházat.

– Nem, nem kell. Te mindent megtettél, amit egyáltalán

megtehettél – mondta Sarah, és finoman megérintette a karját. – A teád pedig kihűl.

Cathy remegő kézzel hátrasimította a homlokába hullott vizes tincseit, és nyugtalanul fészkelődött a székén. Hogyan kerülhetett golyó Victor Holland vállába? – latolgatta. Egy fegyverbolond találomra lövöldözött az országúton elhaladó kocsikra, és éppen őt találta el? Esetleg nézeteltérése támadt egy másik autóssal, és az dühében pisztolyt rántott? Az újságban nemegyszer írtak már ilyen esetekről.

Vagy azt a golyót egyenesen Victornak szánták? Valaki meg akarta ölni?

Odakintről zörgés hallatszott be, és valami nekicsapódott a ház falának. Cathy ijedten kihúzta magát ültében.

– Ez mi volt?

– Ne aggódj, biztosan nem a zsákos ember – felelte a barátnője nevetve, aztán az ajtóhoz ment.

– Sarah! – kiáltott rá Cathy rémülten, Sarah azonban addigra már elhúzta a reteszt. – Várj!

– Nézd meg a saját szemeddel!

A ház asszonya kinyitotta az ajtót. A konyhából kiszűrődő fényben éppen egy apró árny futott el a kukáktól, amelyek mellett ételmaradékok hevertek a földön.

– Mosómedvék – magyarázta Sarah. – Ha nem csukom le rendesen a tetőket, az egész kertben széthordják nekem a szemetet. – Az egyik kukából újabb kis fekete árny bújt elő. Szeme csak úgy világított a sötétben. – Hé, kopj le! – kiáltott rá Sarah, és összecsapta a tenyerét, a mosómedve azonban nem mozdult. – Figyelj, öreg, nincs neked otthonod, ahová hazahúzhatnál?

Az állatka végre lecsúszott a kukáról, és elügetett a fák közé. Sarah becsukta az ajtót, aztán a barátnője felé fordult.

– Ezek évről évre pofátlanabbak lesznek – mondta sóhajtva. – Úgyhogy te csak ne rémüldözz! Ez itt nem bűnözőkkel teli nagyváros.

– Erre majd figyelmeztess időnként! – Cathy elvett egy szelet kenyeret, és megvajazta. – Tudod, azt hiszem, veled sokkal jobb lesz karácsonyozni, mint Jackkel valaha is volt.

– Ha már az elvált férjeinknél tartunk – lépett oda Sarah a szekrényhez –, nem fog ártani, ha kicsit feldobjuk magunkat. Ahhoz pedig a tea nem elég – tette hozzá cinkos mosollyal, és meglengetett

egy üveg konyakot.

– Ugye te nem iszol alkoholt?

– Nem magamnak vettem elő. – Barátnője az asztalra tette az üveget, és poharat is hozott Cathynek. – Neked viszont szerintem kimondottan jót tesz majd egy kortyocska. Elvégre bőrig áztál, és nehéz órák vannak mögötted. Itóka mellett ráadásul, így karácsony előtt, a hímpulykákról is kellemesebb beszélgetni.

– Meggyőztél – mondta Cathy, és jókora adag konyakot töltött magának. – A világ összes pulykájára! – emelte magasba a poharát, és nagyot húzott az italból.

– Szóval, hogy van a jó öreg Jack? – kérdezte Sarah.

– Szokása szerint remekül.

– Még mindig a szőkékre bukik?

– Nem, már átváltott a barnákra.

– Egy év elég volt neki arra, hogy kimerítse a világ szőkenő-készletét?

Cathy a vállát vonogatta.

– Lehet, hogy egyet-kettőt kihagyott.

Válaszán mind a ketten jót kacagtak, és felszabadult nevetésük arról tanúskodott, hogy a sebeik gyógyulóban vannak. Eljutottak odáig, hogy végre fájdalom és keserűség nélkül tudtak a volt férjeikről beszélni.

Cathy a konyakjára szegezte a tekintetét.

– Mit gondolsz, élnek még rendes férfiak a földön? – kérdezte közben. – Maradt legalább mutatóba egyetlen árva tisztességes pasas?

– Persze, biztosan. Valahol a Kaukázusban. Csakhogy ő már százhúsz éves.

– Mindig is kedveltem az idősebb férfiakat.

Megint nevettek, de most nem olyan gondtalanul, mint az előbb. Sok-sok év telt el azóta, hogy egyetemista korukban bizton tudták, és egy pillanatig sem kételkedtek abban, hogy a világban csak úgy nyüzsögnek a mesebeli hercegek.

Cathy felhajtotta a konyakját, és letette a poharat.

– Hogy én milyen tuskó vagyok! – jegyezte meg. – A barátnőm terhes, én meg nem hagyom, hogy elmenjen aludni. Hány óra van egyáltalán?

– Még csak fél három.

– Jézusom, Sarah! Azonnal feküdj le! – mondta Cathy, aztán a

mosogatóhoz lépett, és megnedvesített egy konyharuhát.

– Te mire készülsz?

– Ki akarom takarítani a kocsimat. Még véres az ülés.

– Én már letisztítottam.

– Micsoda? Mikor?

– Amíg te a kádban áztattad magad.

– Hogy lehettél ilyen buta?

– Láthatod, hogy nem vetéltem el tőle – felelte Sarah mosolyogva, aztán a munkapulton álló kis filmkazettára mutatott. – Azt meg majdnem elfelejtettem. A kocsidban találtam a padlón.

– Hickeyé lehet.

– Hickey! Na, rá is csak az idődet pocsékolod.

– Jó barátom.

– Éppen az a baj vele, hogy ő soha egyetlen nőnek sem jelenthet többet jó barátnál. És mi van azon a filmen? Szokás szerint csupa meztelen nő?

– Nem tudom, de nem is érdekel. Amikor kivittem a repülőtérre, Hickey fél tucat filmet nyomott a kezembe, és megkért, hogy őrizzem meg őket, amíg visszajön. Gondolom, nem akarta magával vinni őket Nairobiba.

– Oda repült?

– Fotóalbumot készít. Afrika szépei lesz a címe, vagy valami ilyesmi. – Cathy a köntöse zsebébe csúsztatta a filmet. – Kieshetett a kesztyűtartómból. Remélem, nem pornó van rajta.

– Hickeyt ismerve nagyon is valószínű, hogy az.

Sarah gunyoros megjegyzésén újra jót nevettek. Mindketten tudták, hogy Hickman von Trapp, aki abból élt, hogy nőkről készített erotikus fotókat, a másik nem iránt egyébként soha semmiféle érdeklődést nem mutatott.

– Hickey is csak ékes bizonyíték az elméletemre – szólt hátra Sarah a válla fölött, miközben a hálószobájába indult.

– Miféle elméletedre?

– Arra, hogy számunkra egyetlen használható pasas sem maradt már a földgolyón.

Victort mély öntudatlanságából fények térítették magához. Legalább egy tucat kis napkorong éles sugarai estek a leeresztett szemhéjára, de nem akart felébredni. Agya alig–alig működött,

homályosan mégis tudta, hogy ha tovább küzd az áldásos semmiről sem tudás állapota ellen, akkor megint fájdalmai lesznek, hányinger fogja kínozni, és valami rosszabbat, sokkal rosszabbat is érez majd. Rettegni fog.

Hogy mitől, arra nem emlékezett. Talán a haláltól? Nem, nem attól. Most itt olyan közel került hozzá, amilyen közel csak még élő ember kerülhet, és az a melengető feketeség nagyon kellemes volt. Valami fontosat azonban még meg kell tennie, arról nem szabad megfeledkeznie. Gondolkodni próbált, ám amit az emlékezetébe tudott idézni, az mindössze annyi volt, hogy egy kéz a homlokát simogatta, nagyon gyengéden, mégis erő áradt belőle, és egy halk hang a sötétségen át is eljutott hozzá.

„Catherine vagyok…” A hang és az érintés emlékével valami más is visszatért a feledés homályából, és az a valami a félelem volt. Nem saját magát féltette, hanem az erős, mégis gyengéd Catherine-t. Az arcát csak futó pillanatokra látta, nem tudta volna felidézni, mégis biztos volt abban, hogy szép. Úgy tudta ezt, ahogyan egy vak ember tudja a szivárványról, az égboltról vagy a gyermekéről, hogy szép. És most féltette Catherine-t. Hova tűntél? Hol vagy? – szerette volna kiáltani.

– Felébredt – mondta felette egy nő.

Nem Catherine volt az, mert az ő hangja nem ilyen kemény és ropogós. Aztán mások is beszéltek még.

– Figyelje az infúziót!

– Ne mozogjon, Mr. Holland! Minden rendben lesz…

– Azt mondtam, figyelje az infúziót!

– Mehet a második egység vér.

– Nyugalom, Mr. Holland!

Hol vagy, Catherine? – visszhangzott Victor fejében a kérdés. Kísértést érzett arra, hogy visszazuhanjon az öntudatlanságba, de leküzdötte, és kinyitotta a szemét. Először csak egymásba mosódó színek és fények kavarogtak előtte. Olyan élesek voltak, hogy agyába fájdalmas szúrás hasított. A kuszaságból aztán lassanként arcok rajzolódtak ki, kék ruhás idegenek, akik mind fölébe hajoltak. Megpróbálta jobban kivenni őket, de az erőlködéstől azonnal felkavarodott a gyomra.

– Feküdjön nyugodtan, Mr. Holland! – mondta egy halk, mégis nyers hang. – Kórházban van, az őrzőben. Éppen most műtöttük meg a

vállát. Pihennie kell. Aludjon vissza szépen!

Nem, azt nem lehet, akarta mondani Victor.

– Kapjon öt milligramm morfiumot! – hallotta, és érezte, hogy melegség fut végig a karján, aztán szétárad a mellkasában.

– Ez majd segít – mondta neki valaki. – Aludja ki magát! Minden jól ment.

Maguk semmit sem értenek! Nekem figyelmeztetnem kell Catherine-t, szerette volna Victor válaszolni. Ez volt az utolsó világos gondolata, mielőtt a fényeket megint elnyelte a szelíd sötétség.

Sarah egyedül feküdt a nagy ágyban, amelyet valamikor a férjével osztott meg, és mosolygott. Nem, nem mosolygott, hanem nevetett. Ma éjszaka minden porcikája nevetett. Táncolni, énekelni szeretett volna, kiállni a nyitott ablakba, hogy világgá kürtölje a boldogságát. Tisztában volt azzal, mert elmagyarázták neki, hogy mindezt a megkergült hormonjai teszik vele, a terhessége az oka ennek az érzelmi hullámvasutazásnak. Azt is tudta, hogy vissza kellene fognia magát, és pihenésre van szüksége, de ma éjjel szemernyi fáradtságot sem érzett. Szegény Cathy bezzeg holtfáradt volt, és alig bírta felvonszolni magát a lépcsőn, hogy eljusson az ágyáig. Ő viszont még mindig friss és üde.

Lehunyta a szemét, és gondolatait a szíve alatt hordott gyermekre összpontosította. Hogy vagy, drágám? Alszol? Vagy hallgatózol, és a gondolataimat figyeled?

A baba megmozdult a hasában, aztán megint nyugodtan feküdt. Így válaszolt neki, ezeket a titkos üzeneteket csak ők ketten értették. Sarah szinte már örült annak, hogy nincs férje, aki féltékenyen feküdne mellette, és kívülállóként elvonná a figyelmét erről a néma párbeszédről. Csak ők ketten vannak, anya és gyermeke, s köztük az ősi kötelék, a titokzatos kapcsolat.

Szegény Cathy! – gondolta, s a hullámvasúton a boldogságból alázuhant a barátnője miatt érzett szomorúságba. Tudta, hogy ő is nagyon szeretne gyereket, de az idő alighanem megfosztja majd ettől a lehetőségtől. Cathy ábrándos természet, túlságosan is az ahhoz, hogy belássa, a megfelelő férfi és a megfelelő pillanat talán soha nem jön el. Nem kellett–e ahhoz is tíz hosszú évnek eltelnie, hogy végre felismerje, mekkora melléfogás volt a házassága? Pedig szegényke mindent megtett azért, hogy működjön a dolog. Már–már a vakságig

behunyta a szemét Jack hibái előtt, és leginkább az önzéséről nem akart tudomást venni. Döbbenetes, hogy ez az okos, érzékeny nő olyan sokáig húzta-halasztotta az elkerülhetetlent. De hát Cathy már csak ilyen. Harminchét évesen is nyíltszívű, egyenes, mindenkiben megbízik, és annyira ragaszkodó, hogy az már a hülyeséggel határos.

Sarah felhagyott a töprenkedéssel, amikor odakintről kavicsok csikorgására lett figyelmes. Mozdulatlanul feküdt, és éberen figyelt, de pár pillanatig csak ismerős hangokat hallott, az öreg fák recsegését és a háztetőhöz ütődő ágak kopogását. Ám aztán újra kövek gördültek végig a kocsibeállón, és halkan valamilyen fém is megcsikordult. Már megint a mosómedvék! Ha nem zavarja el őket most azonnal, reggelre az összes szemetet széthordják.

Nagy sóhajjal felült, lábával kitapogatta a sötétben a papucsát, és az ösztöneiben bízva, nesztelenül lement a földszinti konyhába. Az éjszakai sötétség jólesett a szemének, és nem akarta villanyfénnyel háborgatni. A kinti világítást sem kapcsolta fel, csak a zseblámpát vette magához a szokott helyéről, és kinyitotta az ajtót.

A hold halványan világított a felhők mögül. Sarah a kukákra irányította a zseblámpáját, de sem mosómedvét, sem kiborított szemetet nem látott. Kissé tanácstalanul továbbment, és végül Cathy kocsija mellett állt meg. Csak most vette észre, hogy a Datsunban fény pislákol. A nyitott kesztyűtartóból jött. Sarah először arra gondolt, hogy magától nyílhatott ki az ajtaja, vagy a barátnője felejtette el becsukni. Ám aztán meglátta az első ülésen szétszórt térképeket, és hirtelen félelem tört rá.

Hátralépett az autótól, de a rémület valósággal megbénította. Egyszeriben megérezte, hogy valaki ott bujkál a közelében, les és vár a sötétben. Megfordult, hogy visszamenjen a házba, és a zseblámpája fénye egy férfi arcára esett. Csillogó szeme valószínűtlenül fekete volt. Sasorrát és vértelen, keskeny ajkát Sarah alig látta, őt csak az ismeretlen szeme tartotta fogva. Egy lelketlen ember szeme.

– Üdv, Catherine! – suttogta a férfi, és hangjából Sarah kihallotta a halál üdvözlését.

Kérem, ne bántson! – akarta kiáltani, miközben a férfi a hajánál fogva hátrarántotta a fejét. Kérem, hagyjon életben! – könyörgött volna, de egyetlen hangot sem bírt kinyögni.

A szavak a torkára forrtak, oda, ahol egy kés hegye fúródott bele.

Cathy arra ébredt, hogy az ablaka előtt kék szajkók rikoltoznak. Ajkára mosolyt csalt a madarak kiáltozása, szárnycsapkodásuk, ahogy ide-oda röpdöstek a fák között. Egészen más volt itt a reggel, mint az, amit ő megszokott, a buszok és az autók nagyvárosi dübörgése. A civódó szajkók felszálltak a háztetőre, és hallotta, hogy karmaik a cserepeken táncolnak. A mennyezeten át követte a mozgásukat, amint az egyik oldalon felkapaszkodtak, a másikon pedig leereszkedtek.

Végül ráunt a szárnyas zajongókra, és körbenézett a padlásszobában, amelyet napfény öntött el. Sarah máris tökéletes gyerekszobát rendezett be itt. A függönyöket mesefigurák díszítették, a falakon kedves állatokat ábrázoló vízfestmények függtek. Itt aztán mindig boldog álma lesz majd egy kisbabának, gondolta Cathy, és az elképzelés mosolyt csalt az ajkára. Felült az ágyon, átkulcsolta a térdét, és pillantása közben az éjjeliszekrényen fekvő órájára esett. Csodálkozva látta, hogy már fél tíz van. Átaludta a reggelt!

Kelletlenül kikelt a meleg ágyból, és farmernadrágot meg pulóvert halászott elő a bőröndjéből. Miközben felöltözött, a szajkókat figyelte. A háztetőről átrepültek az egyik fa tetejére, egy darabig ott veszekedtek, aztán egyikük kiterjesztette a szárnyait, és elrepült. A másik pedig, kétségtelenül a győztes, elégedetten tollászkodni kezdett.

Miután odakint abbamaradt a ricsaj, Cathynek feltűnt, hogy a házban tökéletes csend van. Akkora csend, hogy még a saját szívverését, levegővételeit is hangosnak hallotta. Kiment a szobából, leereszkedett a meredek lépcsőn, és belépett a nappaliba. A helyiség üres volt, az este rakott tűz leégett, már nem is parázslott, csak hamu maradt belőle. A karácsonyfáról ezüst füzérdíszek lógtak le, a kandalló párkányán papírból kivágott angyalka terjesztette szét csillogó szárnyait.

Cathy kilépett a folyosóra, elsétált barátnője hálószobájához, s a homlokát ráncolva meredt az összegyűrt ágyra és a felhajtott takaróra.

– Sarah?

Hangját elnyelte a csend. Egyszeriben már-már ijesztően nagynak érezte a kis vidéki házat. Visszament a nappaliba, onnan pedig ki a konyhába. A csészék, amelyekből az este teát ittak, még mindig ott álltak a mosogatóban. A hátsó ajtó nyitva volt, és a huzattól az ablakpárkányon mozogtak az aszparágusz levelei.

Cathy kilépett a kocsibeállóra, és megállt Sarah öreg autója mellett. A háztető felől furcsa hangra lett figyelmes, és ijedten odakapta a fejét.

Azonnal elmosolyodott azonban, amint meglátta az előző párviadalból győztesen kikerült szajkót. A madár egyértelműen diadalmasan kurjongatott. Hiába, az állatvilágban is vannak beképzelt alakok, gondolta Cathy.

Már vissza akart indulni a házba, amikor tekintete a régi Dodge hátsó kerekei melletti furcsa, vörösesbarna foltra esett. Másodpercekig csak meredten nézte, aztán elindult, és követte a fehér kavicsokon sötétlő nyomokat. Az autó hátulja mögött a száraz, barna kis patakból egyszeriben bíborszínű tó lett, amelyben mozdulatlanul, nyitott szemmel feküdt egy nő.

A kék szajkó hirtelen abbahagyta a karattyolást, amikor egy másik hang tört a fák csúcsa felé. Cathy velőtrázó sikolya.

Victor hallotta, hogy valaki makacsul szólongatja. Nem akart tudomást venni róla, de a hang egyre csak ott zúgott a fülében. Elkergethetetlen volt, akár egy szemtelen légy.

– Uram! Hé, uram! Ébren van?

Victor nagy nehezen kinyitotta a szemét. Tekintete egy összeaszott kis arcra és megőszült bajuszra esett. A jelenés elvigyorodott, és ott, ahol a fogainak kellett volna lennie, sötétség tátongott. Victor meredten nézte az üresen feketéllő szájat. Meghaltam és a pokolra kerültem, gondolta.

– Hé, uram, van egy cigije?

Victor megrázta a fejét.

– Nem hiszem – suttogta alig hallhatóan.

– És kölcsönbe egy dollárja?

– Menj innen! – nyögte Victor.

Lehunyta a szemét a nappali világosság elől, és gondolkodni próbált. Ki akarta találni, hol lehet, de szörnyen fájt a feje, és a töpörödött emberke sem hagyta békén.

– Itt nem kapok cigit. Olyan ez a hely, mint egy börtön. Nem is értem, miért nem sétálok ki innen. Csak hát télen hideg van az utcákon, tudja. Egész éjjel esett. Itt meg legalább fűtenek…

Egész éjjel esett… Victor egyszeriben emlékezett az esőre. Abban rohant és rohant…

– Hol vagyok? – kérdezte, és kinyitotta a szemét.

– A Three Eastben. Baromi rossz helyen.

Victor megpróbált felülni, és a fájdalomtól kis híján a lélegzete is

elakadt. Kóválygott a feje, miközben a fémállványra erősített műanyag zacskót nézte, amelyből folyadék csöpögött egy infúziós csőbe. Látta, hogy a vállát kötés borítja, és az ablakon át éles napfény esik be a szobába.

– Hány óra van?

– Nem t'om. Asszem, kilenc lehet. A reggeliről mindenesetre lemaradt.

– El kell mennem innen. – Victor letette a földre a lábát, és csak most vette észre, hogy egyetlen öltözéke egy vékony kórházi hálóing. – Hol vannak a ruháim? A levéltárcám?

Az öregember a vállát vonogatta.

– A nővér biztosan tudja. Kérdezze meg tőle!

Victor megtalálta a hívócsengőt, többször is megnyomta, aztán nekilátott, hogy leszedje a kanült a karjához erősítő ragasztószalagot.

Pár pillanat múlva kinyílt az ajtó.

– Mr. Holland! Maga meg csinál? – mordult rá egy nő.

– Elmegyek innen, azt csinálom – felelte Victor, és az utolsó darab ragszalagot is letépte.

Mielőtt azonban kihúzhatta volna az infúziót, a nővér, ahogy csak a tömzsi lába bírta, odasietett hozzá, és gézt nyomott a kanülre.

– Én semmiről sem tehetek, Miss Redfern – recsegte az öregember.

– Azonnal feküdjön vissza az ágyába, Lenny! Maga pedig, Mr. Holland – szegezte rá acélkék szemét az ápolónő –, túl sok vért veszített – mondta, aztán erős kezével lefogta Victor karját, és megint leragasztotta rajta a kanült.

– Kérem a ruháimat!

– Ne vitázzon, Mr. Holland! Itt kell maradnia.

– Miért?

– Mert infúziót kap, azért! – felelte a nővér úgy, mintha megváltoztathatatlan tényt közölt volna.

– A ruháimat akarom.

– Meg kell kérdeznem a sürgősségin, mi lett velük. Hozzánk semmilyen holmiját nem hozták fel.

– Akkor kérdezze meg őket, hogy a fene egye meg! – Miss Redfern helytelenítő pillantása jobb belátásra térítette Victort. – Ha nem nagy fáradság – tette hozzá kényszeredett udvariassággal.

Fél óra is eltelt, mire az irodáról megérkezett egy nő, hogy elmondja, mi történt a holmijával.

– Attól tartok, Mr. Holland, hogy… Nos, az a helyzet, hogy elvesztettük a ruháit – adta elő feszengve.

– Mi az, hogy elvesztették? – nézett rá Victor elképedten.

– Egészen pontosan – kezdte a nő, és megköszörülte a torkát – ellopták őket. A baleseti ambulanciáról. Higgye el, ilyesmi nálunk még soha nem fordult elő. Őszintén sajnáljuk a történteket, Mr. Holland, és természetesen meg fogjuk téríteni a kárát…

A nőt túlságosan lekötötte a mentegetőzés, és nem vette észre, hogy Victor arcára rémület ült ki. Nem látta rajta, hogy lázasan töri a fejét, és az előző éjszaka eseményeinek kusza emlékképei között azt keresi, mi lett a filmkazettával. Azt tudta, hogy a kórházba vezető, végtelenül hosszúnak tűnő úton a széldzsekije zsebében volt. Emlékezett rá, hogy a tenyerében tartotta, és értelmetlenül csapkodni kezdett, amikor az a nő ki akarta húzni a kezét a zsebéből. Arra azonban, ami utána történt, homály borult. Elvesztettem volna a filmet? – futott át a fején a kérdés. Elvesztettem az egyetlen bizonyítékomat?

– A pénze ugyan eltűnt, de a hitelkártyája megvan. Azt hiszem, már ennek is örülhetünk.

Victor felriadt a töprengésből, és homlokát ráncolva a még mindig magyarázkodó nőre nézett.

– Tessék?

– Az értéktárgyai, Mr. Holland – felelte a nő, és az éjjeliszekrényre tette Victor karóráját és tárcáját. – A biztonsági őrünk a kórház előtt, a szemetesben találta meg őket. A tolvajnak valószínűleg csak a készpénze kellett.

– És a ruháim.

Amint a nő elköszönt tőle, Victor megnyomta a nővérhívó csengőt. Miss Redfern reggelizőtálcával a kezében lépett be az ajtón.

– Egyen szépen, Mr. Holland! – szólította fel. – Talán csak azért viselkedik így, mert leesett a vércukorszintje.

– Egy nő hozott be ide – mondta Victor. – Catherine a keresztneve. El kell őt érnem.

– Nézze csak, mi van itt! Tojás és zabpehely. Tessék, a villája…

– Felejtse el az istenverte zabpelyhét, Miss Redfern!

Az ápolónő az ágyhoz erősítette a tálcát.

– Igazán nem értem, miért káromkodik.

– Meg kell találnom azt a nőt!

Miss Redfern szó nélkül megfordult, és kivonult a szobából. Pár perc múlva visszajött, és kimérten egy darab papírt nyomott Victor kezébe. Catherine Weaver neve állt rajta, alatta pedig az itteni címe.

– Jó volna, ha gyorsan megenné a reggelijét – mondta aztán. – Egy rendőr akar beszélni magával.

– Rendben – dörmögte Victor, és bekapott egy falatot a hideg, nyúlós tükörtojásból.

– Az FBI-tól is telefonált valaki. Ő is nemsokára itt lesz.

Victor ijedten felkapta a fejét.

– Az FBI-tól? Hogy hívják?

– Jézusom, azt meg én honnan tudjam? Lengyel neve van, azt hiszem.

Victor lassan leengedte a villáját.

– Polowski – mondta halkan.

– Valami ilyesmi. – Az ápolónő az ajtóhoz indult. – Kíváncsi lennék, mi lehet a rovásán – dünnyögte maga elé –, hogy még az FBI érdeklődését is felkeltette.

Az ajtó még nem csukódott be egészen Miss Redfern mögött, amikor Victor már kikelt az ágyból, és újra elkezdett megszabadulni az infúziótól. A ragszalagok, ahogy letépte őket, húzták a szőrt a karján, de ezt alig vette észre. Csak az érdekelte, hogy eltűnjön innen, mielőtt Polowski megjelenne. Biztos volt abban, hogy az éjszaka az FBI-ügynök állított neki kelepcét, és a következő támadást már nem akarta megvárni.

– Lenny – fordult a szobatársa felé –, hol vannak a ruhái?

Az öreg bizonytalanul a mosdókagyló mellett álló szekrényre nézett.

– Ennyi az összes göncöm – felelte –, és magára amúgy sem lennének jók, Mister…

Victor feltépte a szekrényajtót, és egy kopott flanelinget meg kitérdesedett műszálas nadrágot kapott elő belőle. A nadrág rövid volt rá, az alja alól legalább húsz centi kilátszott a lábából, a derekán viszont nagy nehezen össze tudta gombolni. A szekrényben egy pár szandált is talált, amelyről a sarka jócskán lelógott, de legalább nem volt mezítláb.

– Hé, a cuccaim! – tiltakozott Lenny.

– Tessék, ez a magáé – dobta oda neki Victor az óráját. – Az árából tetőtől talpig felöltözhet. Vadonatúj ruhákba.

Az öreg gyanakodva a füléhez tartotta az órát.

– Ez tré. Nem ketyeg.

– Persze hogy nem. Kvarcóra.

– Ó, igen. Mindjárt gondoltam.

Victor zsebre vágta a tárcáját, résnyire nyitotta az ajtót, és kilesett a nővérpult felé. Tiszta volt a levegő.

– Ég áldja, cimbora! Adja át üdvözletemet Miss Redfernnek! – mondta, majd kilépett a szobából.

A nővérpulttal ellenkező irányban indult el, a folyosó másik vége felé, ahol a lépcsőházra nyíló vészkijárat volt. Felette tábla figyelmeztetett arra, hogy kinyitásakor bekapcsol a riasztó. Victor, hogy ne keltsen feltűnést, kimérten lépkedett. Még nem érte el az ajtót, amikor a háta mögött ismerős hang csattant fel.

– Mr. Holland! Azonnal jöjjön vissza!

Victor odaszaladt az ajtóhoz, villámgyorsan eltolta rajta a reteszt, és kiugrott a lépcsőházba. Léptei hangosan kopogtak a betonon, miközben lefutott a lépcsőn. Mire meghallotta, hogy az ápolónő is elindult lefelé a lépcsőn, ő már a földszinten járt, és a következő pillanatban kiért a szabadba.

– Mr. Holland! – kiáltott utána Miss Redfern.

Felháborodott hangja még akkor is Victor fülében csengett, amikor átszaladt a parkolón. Nyolc saroknyira talált egy kis bevásárlóközpontot. Bement oda, és a hitelkártyájának hála, tíz perc múlva új farmer, ing, zokni és edzőcipő volt rajta. Lenny rongyait egy kukába dobta, s mielőtt elhagyta volna az épületet, az üvegfalon át kilesett az utcára.

Az elébe táruló kép pont olyan volt, mint amilyennek december közepén délelőtt egy kisvárosban lennie kellett. A karácsonyra feldíszített üzletekbe emberek tértek be vásárolni, a közeli piros lámpa előtt hat kocsi várakozott türelmesen. Victor már éppen ki akart lépni az ajtón, amikor meglátta az utcán lassan végighajtó rendőrautót. Azonnal behúzódott egy ruhátlan kirakati bábu mögé, és a csupasz műanyag test mögül kikémlelve figyelte, ahogy a járőrkocsi araszolva elhalad a bevásárlóközpont előtt, aztán pedig a kórház felé megy tovább. A rendőrök nyilvánvalóan keresnek valakit. Vajon ő az a valaki?

Nem tudhatta, ki mindenkit vont még bele Polowski a kettős játékába, ezért aztán nem kockáztathatta meg, hogy a főutcán menjen

végig. Így viszont közel egy órájába került, amíg gyalog kiért a városból. Addigra már olyan fáradt volt, hogy alig állt a lábán. Riadalma, amely erőt adott neki ahhoz, hogy kimeneküljön a kórházból, alábbhagyott. Úgy érezte, egyetlen lépést sem lenne képes többé megtenni. Ernyedten lerogyott az országút mellé egy nagy kőre, kinyújtotta a karját, és magasba tartotta a hüvelykujját. Nem fűzött nagy reményt a stoppoláshoz, teljes elképedésére azonban már az első kocsi, egy tűzifával megrakott teherautó megállt, hogy felvegye. Victor beszállt, és hálásan hátradőlt az ülésen.

A sofőr kiköpött az ablakon, aztán a baseballsapkája alól odalesett rá.

– Messzire megy?

– Csak pár mérföldre. Oak Hill Roadba.

– Az pont útba esik nekem.

A sofőr elindult. A teherautó kipufogója fekete füstfelhőt eregetett, miközben az országúton dübörögtek. A rádióból zene üvöltött, valami countrybanda tépte fülsiketítően a gitárt. Victor egyszer csak mégis ijesztő hangra, szirénázásra lett figyelmes, és kihúzta magát ültében. Hátranézett és meglátta, hogy egy rendőrautó jön mögöttük szélsebesen. Már majdnem utol is érte őket. Ennyi volt, gondolta csüggedten. Megtaláltak. Mindjárt megállítanak bennünket, és letartóztatnak…

De milyen indokkal? Azért, mert elhagyta a kórházat? Mert nem engedelmeskedett Miss Redfernnek? Vagy talán Polowski fabrikált ellene valamilyen vádat?

Tompa beletörődéssel várta, hogy a járőrkocsi megelőzze őket, és hátsó ablakában felgyulladjon a megállásra felszólító felirat. Egészen biztos volt abban, hogy ez történik majd. Elképedésében aztán még a száját is nyitva felejtette, amikor a rendőrök elhajtottak mellettük, és szirénázva továbbszáguldottak az országúton.

– Valami gáz lehet – bökött a sofőr előre a fejével, ahol már szinte alig lehetett látni a rendőrautót.

Victor megköszörülte a torkát.

– Gáz?

– Aha. Mifelénk a zsaruk csak ritkán száguldozhatnak szirénával, de ha egyszer mégis bekapcsolják, arra biztosan jó okuk van.

Victor szíve még akkor is hevesen kalapált, amikor megint hátradőlt az ülésen. Nincs miért aggódnia. A rendőrök nem őt keresik,

valami más dolguk van, nyugtatta magát, bár nemigen tudta elképzelni, miféle kisvárosi katasztrófa miatt kell így szirénázni. Valószínűleg néhány suhancnak kocsikázni támadt kedve, és elkötöttek egy autót.

Mire elértek az Oak Hill Road-i elágazáshoz, Victor szívverése is lecsillapodott. Megköszönte a sofőrnek, hogy elhozta, aztán lemászott a vezetőfülkéből, és elindult Catherine Weaver házához. Az út mandulafenyők között kanyargott. Az árokpart másik oldalán időnként postaládák álltak, a fák között pedig házak tűntek elő.

Victor eddig csak azzal foglalkozott, hogy valahogy eljusson Catherine–hez. Most azonban, hogy már majdnem odaért, azon is gondolkodni kezdett, mit mondjon majd neki. Elfogadható magyarázattal kell szolgálnia arra, miért szökött meg a kórházból, és miért kutyagolt el hozzá. A „köszönöm, hogy megmentette az életemet” szöveg nem lesz elég. Ki kell derítenie, hogy Catherine-nél van-e a film. Ő persze, és ez tökéletesen érthető, tudni akarja majd, miért olyan átkozottul fontos neki az a tekercs. Elmondhatnám neki az igazat, gondolta, de azonnal el is vetette az ötletét. Nagyon is el tudta képzelni, mit felelne a nő, ha ő vírusokról, halott kutatókról és kettős játékot játszó FBI-ügynökökről beszélne neki. „Üldözi az FBI, Mr. Holland? Értem. És úgy érzi, hogy mások is üldözik még?”

Victor majdnem elnevette magát, annyira biztos volt abban, hogy Catherine elmebetegnek hinné. Nem, nem mondhatja el neki az igazságot. Ha megtenné, egészen biztosan nagyon hamar megint kórházban találná magát. Csak éppen ezúttal egy olyan osztályon, amelyhez képest Miss Redfern és az ő Three Eastje maga a paradicsom.

Catherine-nek semmiről sem kell tudnia. Jobban jár, ha semmiről sem tud. Neki köszönheti az életét, még csak az hiányozna, hogy hálából veszélybe sodorja! Nem, azt már nem! Semmi mást nem akar tőle, csak a filmet, aztán elbúcsúznak egymástól, és soha többé nem találkoznak.

Victor egyre csak azon törte a fejét, mit mondjon majd a nőnek. Gondolatai egészen lefoglalták, és ereiben megfagyott a vér, amikor egyszer csak meglátta a rendőrautókat. A cédrusfából épült ház előtt három is állt belőlük, több valószínűleg nem is volt egész Garberville-ben. A murvával felszórt bekötőúton szomszédok ácsorogtak, és szemlátomást hitetlenkedve ingatták a fejüket. Jóságos ég, mi történhetett Catherine-nel?

Victor ellenállt a késztetésnek, hogy sarkon forduljon és elmeneküljön innen. Elindult a ház felé, elment a járőrkocsik mellett, aztán kikerülte a kíváncsiskodókat, de végül egy egyenruhás rendőr az útját állta.

–Sajnálom, uram, de innen senki sem mehet tovább.

Victor kábán lenézett maga elé, és meglátta, hogy a rendőrség piros zárszalagot húzott ki. Tekintetét a szalag fölött lassan az udvaron álló régi Datsunra emelte. Az lenne Catherine kocsija? – találgatta. Kétségbeesetten erőltette az emlékezetét, hogy megmentőjének Datsunja volt-e, de nem tudta. Éjszaka a koromsötétben nem látta, és nem is foglalkozott ezzel, mert szörnyen fájt a válla. Csak arra emlékezett, hogy az autó kicsi volt, mert még a lábát sem tudta rendesen kinyújtani benne.

Aztán a hátsó lökhárítón meglátott egy kifakult matricát. A *Studio Lot A* parkolási engedélye volt. Catherine azt mondta neki, hogy egy független filmstúdiónál dolgozik… Ez itt akkor az ő kocsija!

Victor már korábban észrevette, hogy az autó mellett egy folt sötétlik a kavicsokon, de most is csak nagy nehezen sikerült lenéznie rá. Az a furcsa vörös szín megszáradt vér, súgta az esze, ő mégis kibúvót keresett. Azt akarta hinni, hogy valami más magyarázat van arra a foltra és a rendőrség baljóslatú felvonulására.

Mondani akart valamit, de a hangja úgy szólt, mintha fémkerekeket húztak volna végig a kavicsokon.

– Parancsol, uram? – kérdezte a rendőr.

– Mi… mi történt itt?

Az egyenruhás bánatosan ingatta a fejét.

– Az éjszaka meggyilkoltak egy nőt. Tíz éve ez az első emberölésünk.

Victor a barnásvörös foltra szegezte a tekintetét.

– Megölték? De hát… miért?

A rendőr a vállát vonogatta.

– Azt még nem tudjuk. Talán rablógyilkosság volt, bár nem hiszem, hogy a tettes sok mindent talált volna – tette hozzá, és fejével a Datsunra bökött. – Csak a kocsit törte fel.

Victor később nem tudta volna megmondani, válaszolt-e erre valamit, vagy sem. Annak is csak félig-meddig volt tudatában, hogy a lába visszavitte a bámészkodókhoz, el a rendőrautók mellett, aztán ki az útra. Az éles napfény égette a szemét, és szinte nem is látta, merre

megy.

Megöltem. Ő megmentette az életemet, én pedig megöltem, gondolta. Bűntudat fojtogatta, alig kapott levegőt, és meg kellett állnia, mert a fájdalomtól jártányi ereje sem maradt. Sokáig állt ott az út szélén. Fejét lehajtotta, fülében kék szajkók kiáltozása visszhangzott, és egy nőt gyászolt némán, akit valójában nem is ismert.

Mire megint fel tudta emelni a fejét, egész lényét düh töltötte el. Dühös volt a gyilkosra, és saját magára is, mert veszélynek tette ki Catherine-t. A gyilkos a filmtekercset kereste, és valószínűleg meg is találta a Datsunban, máskülönben az egész házat felforgatta volna utána.

Most mit csináljak? – szegezte magának a kérdést a férfi. Azt nemigen hitte, hogy az irattáskája és benne a bizonyítékok nagy része még mindig ott lenne az összetört kocsijában. A gyilkos nyilván azt kutatta át először. A film nélkül pedig neki most már semmi sincs a kezében. Bármit mondhat, az csak egy állítás lesz a Viratek állításával szemben. Az újságírók nem fognak mást látni benne, mint a cég egykori alkalmazottját, aki sértett haragjában vádaskodik. Polowski üzelmei után pedig az FBI-ban sem bízhat.

Erre a gondolatra lehullt róla a bénultság, és gyorsan továbbindult. Minél előbb eltűnik Garberville-ből, annál jobb. Az országúton majd megint leint egy kocsit. Azt pedig, hogy mi legyen a következő lépése, ráér akkor kitalálni, ha már biztos távolságra lesz ettől a városkától.

Egyelőre csak azt döntötte el, hogy délnek veszi az irányt, és San Franciscóba megy.

3.

Archibald Black a szobája ablakánál állt a Viratek irodaházban. A főbejárat elé gördülő limuzint figyelte, és gúnyosan felhorkant, amikor odalent megállt a méregdrága autó. A Cowboy már megint itt van a városban, hogy a fene enné meg! És mintha nem ő verte volna annyit a nyálát a titoktartás fontosságáról és arról, hogy a látogatását bizalmasan kell kezelni, ez a washingtoni seggfej limuzinnal meg egyenruhás sofőrrel vonul ide!

Black ellépett az ablaktól, és az íróasztalához ment. Látogatóját megvetette, mégsem tagadhatta, hogy a pasas kellemetlen érzéseket is ébreszt benne, mint mindenki, akiket manapság a tettek embereinek neveznek. Ezek csak úgy dagadnak az izmoktól, az agyuk viszont töpörödött. Túl sok hatalom van a gyengeelméjűek kezében. Igaz lenne, hogy fejétől bűzlik a hal, és erre az ország vezetője a legjobb példa?

Berregni kezdett a főnöki telefon.

– Mr. Black? – szólt be a titkárnője. – Mr. Tyrone megérkezett.

– Küldje be, legyen szíves! – felelte Black, és a vonásairól sietve eltüntette a gúnyos lenézést. Arca udvarias tiszteletet sugárzott, mire kinyílt az ajtó, és Matthew Tyrone lépett be az irodájába.

Amikor kezet fogtak, Tyrone a kelleténél sokkal jobban megszorította Black kezét, mintha ezzel is a kettejük erőviszonyára akarta volna emlékeztetni. Katonásan felszegett feje és egyenes tartása az egykori tengerészgyalogosra vallott, aki volt. Csak az időközben megvastagodott dereka árulkodott arról, hogy rég levetette már a tiszti egyenruhát.

– Hogy utazott? – kérdezte Black, miután leültek.

– Pocsék volt az ellátás a gépen. Én mondom magának, ezek a menetrend szerinti járatok már nem a régiek.

– Gondolom, össze sem lehet hasonlítani őket az elnöki gép színvonalával.

Tyrone elmosolyodott.

– Térjünk rá az üzletre! Sikerült megoldania a gondjait?

Black figyelmét nem kerülte el Tyrone szóhasználata. Nem nekik, hanem egyedül neki támadtak gondjai. Hogy is másként?! Ezek a fickók ezt értik a felelősség megosztásán. A bajokról ők soha, mindig csak mások tehetnek. Ha bármi is kitudódik, azért csak neki kell majd tartania a hátát. Igaz, éppen azért ilyen előnyös a szerződése, hogy ő, vagyis a Viratek vállalja a kockázatot.

– Visszaszereztük a dokumentumokat – felelte Black. – A filmkazettákat is. Éppen most hívják elő a negatívokat.

– És a két munkatársával mi van?

Black a torkát köszörülgette.

– Semmi okunk nincs arra, hogy tovább foglalkozzunk velük.

– Nemzetbiztonsági kockázatot jelentenek.

– Nem ölhetik meg őket csak úgy!

– Valóban nem? – Tyrone szeme hideg volt, mint egy revolver csöve, és pont olyan szürke is. Tökéletes szín olyasvalakinek, aki Cowboynak nevezteti magát.

Akinek ilyen szeme van, annak élő ember nem mond ellent. Feltéve, hogy szorult belé némi önfenntartási ösztön.

Black alázatosan lehajtotta a fejét.

– Nekem nem kenyerem az efféle… megoldás. A maga Savitche sem nyerte el a tetszésemet. Nem szívesen dolgozom együtt vele.

– Mr. Savitch mindnyájunknak jó szolgálatot tett.

– Megölte az egyik legrégebbi kutatómat!

– Feltételezem, hogy azért, mert ezt kellett tennie.

Black szerencsétlenül az íróasztalára szegezte a tekintetét. A szörnyeteg Savitchnek már az említésétől is kirázta a hideg.

– Martinique pálfordulásának mi volt a valódi oka?

A lelkiismerete, gondolta Black, és Tyrone-ra pillantott.

– Semmilyen előjel nem utalt rá. Tíz éve dolgozott már a kutatási részlegünkön, és soha nem jelentett nemzetbiztonsági kockázatot. Csak a múlt héten jöttünk rá, hogy titkos anyagokat vett magához. Aztán Victor Hollandet is beavatta…

– Holland mennyit tud?

– Ő nem vett részt ebben a munkában, de nagyon okos. Ha elolvasta azokat a dokumentumokat, összeilleszthette a képkockákat.

Tyrone ideges lett, és ujjaival dobolni kezdett az íróasztalon.

– Meséljen Hollandról! Mit tud róla?

– Átnéztem a személyi anyagát. Negyvenegy éves, San Diegóban

született, és ott is nőtt fel. Papnak készült, be is lépett a szemináriumba, de egy év után otthagyta. Előbb a Stanfordon tanult, aztán a Massachusettsi Egyetemen. Biokémiából doktorált. Négy évet dolgozott a Virateknél. Az egyik legtehetségesebb kutatónk volt.

– Mi a helyzet a magánéletével?

– A felesége három éve meghalt leukémiában. Zárkózott, csendes ember. Szereti a klasszikus dzsesszt, és szaxofonozik is egy amatőr együttesben.

Tyrone felnevetett.

– Vagyis egy a maga sok sótlan tudósa közül.

Ilyen ostobaságot csakis egy egykori tengerészgyalogos mondhatott. Black személyes sértésnek vette a megjegyzést, mert mielőtt megalapította a Viratek névre hallgató céget, ő is kutató biokémikus volt.

– Nem lesz nehéz elintézni őt. Tapasztalatlan, és valószínűleg be is van gyulladva – mondta Tyrone, és felemelte az aktatáskáját. – Mr. Savitch szakértő ezen a területen. Azt javaslom, bízza rá ezt az ügyet.

– Természetesen – felelte Black.

Egy pillanatig sem hitte, hogy lenne más választása. Az ördögi Nicholas Savitchnek, ha egyszer szabad kezet kap, senki sem parancsolhat többé megálljt.

A telefon megint berregni kezdett.

– Mr. Gregorian van itt a fotólaborból – jelentette a titkárnő.

– Küldje be! – felelte Black, és Tyrone–ra nézett. – Előhívták a filmeket. Mindjárt megtudjuk, mit sikerült lefényképeznie Martinique-nak.

Gregorian egy vaskos borítékkal lépett be az ajtón.

– Parancsoljon, a nézőképek, amelyeket kért – tette le Black elé az asztalra a borítékot, aztán a szája elé kapta a kezét. Nagyon úgy hallatszott, mintha nevetést igyekezett volna elfojtania.

– Igen, Mr. Gregorian? – nézett fel rá Black.

– Semmi, uram.

– Lássuk azokat a képeket! – szólt közbe Tyrone.

Black előhúzta az ötoldalnyi nézőképet, és kiterítette az asztalára. Hosszú pillanatokig csak dermedten nézték a fotókat, és egyikük sem szólt egy szót sem.

– Ez vicc akar lenni? – kérdezte végül Tyrone.

Gregorian most már harsány nevetésben tört ki.

– Mi a franc ez? – csattant fel Black.

– Ez volt azokon a filmeken, amelyeket öntől kaptam, uram – válaszolta Gregorian. – Én magam hívtam elő őket.

– Ezt szerezték vissza Victor Hollandtól? – kérdezte Tyrone, és előbb halkan beszélt, de a végén már ordított. – Öt tekercs meztelen nőt?

– Ez tévedés lesz – mondta Black. – Ezek nem azok a filmek…

Gregorian még hangosabban nevetett.

– Csend legyen! – üvöltött rá Black, aztán Tyrone–hoz fordult. – Sejtelmem sincs, mi történhetett.

– Ezek szerint az a film, amelyik nekünk kell, még mindig nem került vissza magához?

Black ernyedten bólintott, Tyrone pedig a telefonért nyúlt.

– Rendbe kell hoznunk a dolgot. Sürgősen.

– Kinek telefonál? – kérdezte Black.

– Annak az embernek, aki ezt a munkát a legjobban el tudja intézni – felelte Tyrone, miközben benyomogatta a számokat. – Savitchnek.

A Lombard úti motel egyik szobájában Victor fel-alá járkált az avokádószínű padlószőnyegen, és lázasan törte a fejét. Tudta, hogy most már mindenképpen ki kell dolgoznia valamilyen tervet. A helyzetet a tudós módszeres gondolkodásával elemezte, és úgy fogta fel, mintha kutatási témával lenne dolga. Első lépésben ismerd fel a problémát: valaki meg akar ölni. Második lépésben állíts fel hipotézist: Jerry Martinique veszélyes dologra bukkant rá, és ezért megölték. Most pedig valakik úgy gondolják, hogy te birtokában vagy az értesüléseknek, és nálad van a bizonyíték. Ez valójában nincs így. Célkitűzés: maradj életben! Módszer: ahogy csak tudsz.

Az utóbbi két napban a stratégiája annyiban merült ki, hogy olcsó motelszobákban bujkált, és ideges járkálással a szőnyegüket koptatta. Az idők végezetéig viszont nem rejtőzködhet. Ha bevonják az ügybe az FBI- t, és jó oka van azt feltételeznie, hogy máris bevonták, akkor a szövetségiek minden további nélkül kideríthetik, hol használta a hitelkártyáját, és hamar a nyomára jutnak.

Támadási tervet kell kidolgoznom, gondolta.

Arról szó sem lehet, hogy újra az FBI-hoz forduljon. Sam Polowski különleges ügynökkel már felvette a kapcsolatot, és ő javasolta neki a találkozásuk színhelyéül Garberville-t. A megállapodásukról senki

másnak nem lett volna szabad tudnia. Sam Polowski azonban nem jelent meg a megbeszélt helyen és időben. Másvalaki viszont ott volt. Sajgó válla folyamatosan a kis híján végzetesre sikeredett találkozóra emlékeztette Victort.

Kitálalhatna a sajtónak, de mivel győzhetne meg egy újságírót? Ki hinne neki, ha olyan készítményről beszélne, amely akár ezrek és ezrek halálát is okozhatja? Állításait mindenki egy zavarodott elme képzelgésének gondolná.

Csakhogy ő nem zavarodott!

Victor a tévéhez sétált, és bekapcsolta az öt órai híradót. A képernyőről egy tökéletes frizurát viselő bemondónő nézett vissza rá, miközben mosolyogva arról beszélt, hogy ma volt az utolsó tanítási nap az iskolákban, és hogy a gyerekek nagyon örülnek a karácsonyi szünetnek.

A műsorvezetőnő arca aztán elkomolyodott, és Victor azon kapta magát, hogy a tévére meredve lesi, mi lesz a következő, nyilván komolyabb hír.

– A Kalifornia állambeli Garberville-ben a hatóságok továbbra sem bukkantak használható nyomra a szerdára virradó éjjel elkövetett emberöléssel kapcsolatban. A harminckilenc éves Sarah Boylanre reggel egy vendége talált rá elvágott torokkal a háza előtt. Az áldozat ötödik hónapos terhes volt. A rendőrség még keresi a szörnyű bűncselekmény indítékát, és egyelőre senkit sem gyanúsítanak az elkövetésével. Most pedig országos híreink következnek…

Nem, nem, nem! – gondolta Victor. Nem Sarah-nak hívták, és nem volt terhes. Ez tévedés! Vagy mégsem?

„Catherine vagyok, Cathy Weaver.” Egészen biztos, hogy neki ezt mondta. Élete végéig nem fogja elfelejteni ezt a nevet.

Victor leült az ágyra. Fejében nevek és események kavarogtak. Sarah. Cathy. Gyilkosság Garberville-ben… Hosszú másodperceket töltött el lázas gondolkodással, ám aztán egyszer csak rémülten felugrott. Előkapta a motel telefonkönyvét, és fellapozta a W betűnél. Most már mindent értett. A gyilkos hibát követett el. Cathy Weaver még él, és akkor talán nála van a filmtekercs, vagy legalábbis tudja, mi lett vele. Neki pedig mielőbb el kell jutnia hozzá, mielőtt még valaki megelőzné!

Cathy azt hitte, hogy a Sarah meggyilkolását követő éjszakán az

összes könnyét elsírta abban a garberville-i motelban. Most viszont már itthon volt San Franciscóban, és újra rátört a zokogás. Az utat hazáig szinte fásult kábulatban vezette végig, ám aztán belépett üres és csendes lakásába, s itt megint súlyos teherként zuhant rá a bánat és az értetlenség. A világ összes embere közül miért éppen Sarah-nak kellett így meghalnia? Miért éppen neki?

Cathy erőtlen kísérletet tett a kicsomagolásra, utána pedig, hogy valamivel elterelje a figyelmét, erőt vett magán, és megvizsgálta a hűtőszekrénye tartalmát. A polcok szinte üresen tátongtak, és neki ez remek ürügy volt arra, hogy kimeneküljön a lakásából. Pulóvert kapott fel, és leszaladt a közeli boltba. Csak a legszükségesebbeket vette meg: kenyeret, tojást és gyümölcsöt. Ennyivel is kihúzza addig, amíg úgy-ahogy talpra áll, és főzésre is tud majd gondolni.

Már erősen sötétedett, amikor egy-egy bevásárlószatyorral a karján hazaindult. Az este hideg volt, és már bánta, hogy nem vett kabátot. Egy ablakból kikiabált egy asszony, hogy kész a vacsora, mire a gyerekei, akik addig az utcán labdáztak, sietve hazaindultak.

Mire elért a házához, Cathyt már rázta a hideg, és a két karja is elzsibbadt. Felvonszolta magát a lépcsőn, az egyik szatyrot a csípőjén egyensúlyozva előhalászta a kulcsát, és kinyitotta a biztonsági zárat. Lábával éppen berúgta a kaput, amikor lépteket hallott. A következő pillanatban valaki odaugrott hozzá, és belökte a lépcsőházba. A szatyor kiesett a kezéből, és almák gurultak szét a földön. Cathy megkapaszkodott a lépcsőkorlátban, hogy ne essen el, s miután biztosan állt a lábán, harcra készen a támadója felé fordult.

Victor Holland állt előtte.

– Maga? – suttogta elképedten.

A férfi, mintha nem lett volna biztos a dolgában, másodpercekig csak az arcát fürkészte.

– Cathy Weaver? – kérdezte végül.

– Hogy jut eszébe…

– Hol van a lakása? – vágott közbe Victor.

– Tessék?

– Nem álldogálhatunk a kapualjban.

– Fent lakom… az első emeleten…

– Menjünk!

A férfi meg akarta fogni a karját, de Cathy ellökte a kezét.

– Az almáim – mondta, és lenézett a szétgurult gyümölcsökre.

Victor felkapkodta és visszadobta őket a szatyorba.

– Nincs sok időnk.

Cathy hagyta, hogy a férfi felterelje az emeletre, ám aztán a folyosó közepén hirtelen lecövekelt.

– Egy pillanat! Mondja meg, mi ez az egész, Mr. Holland, és most azonnal mondja meg, különben egy lépést sem megyek tovább!

– Kérem a kulcsait!

– Nem akarhat csak úgy…

– Adja ide a kulcsait!

A parancsoló hang elképesztette Cathyt. Döbbenten felnézett Victorra, és egyszeriben rájött, hogy az, amit kiolvas a szeméből, rémület. Egy üldözött ember rémülete. Most már gépiesen átnyújtotta neki a lakáskulcsát.

– Maga várjon itt! – mondta Victor. – Én előbb körülnézek odabent.

Cathy zavarodottan figyelte, hogy a férfi kinyitja a lakását, és óvatosan bemegy. Percek teltek el úgy, hogy ő semmit sem hallott odabentről. Nem értette, mi tarthat ilyen sokáig, és éppen Victor után akart menni, amikor az kidugta a fejét az ajtón.

– Minden rendben – mondta. – Jöjjön be!

Amint Cathy belépett az előszobába, a férfi azonnal becsukta és bezárta mögötte az ajtót, utána pedig a nappali ablakain is összehúzta a függönyöket.

– Elmondaná végre, mi folyik itt? – kérdezte a nő.

– Bajban vagyunk.

– Talán maga van bajban, nem?

– Nem, mind a ketten bajban vagyunk – nézett rá Victor, és a tekintete egészen tiszta volt. – Magánál van a film?

Cathy most már végképp semmit sem értett.

– Miről beszél?

– Egy filmtekercsről. Harmincöt milliméteres, és fekete műanyag kazettában van.

Cathy nem válaszolt, de lelki szemei előtt már megjelent egy kép: a Sarah konyhapultján fekvő filmkazetta. Ő azt hitte, hogy Hickeyé, és a köntöse zsebébe csúsztatta, később pedig bedobta a kézitáskájába. Ezt azonban nem akarta elárulni, amíg nem deríti ki, miért kell Victornak olyan nagyon az a film. Szándékosan úgy nézett rá, mintha semmiről sem tudna, a férfi pedig elveszetten felsóhajtott, és újra próbálkozott.

– Akkor éjszaka, amikor rám talált az országúton, a zsebemben volt a kazetta. A kórházban, miután magamhoz tértem, már nem volt meg. Lehet, hogy kiesett a kocsijában.

– Miért olyan fontos az a film?

– Mert bizonyíték.

– Mire?

– Sokáig tartana, amíg ezt elmagyaráznám.

– Én ráérek – felelte Cathy a vállát vonogatva.

– A fenébe! – A férfi odament hozzá, és megfogta a vállát, hogy a szemébe kelljen néznie. – Hát nem érti? A barátnőjét ezért ölték meg! Aki feltörte a kocsiját, azt a filmet kereste.

Cathy agyában egyszeriben világosság gyúlt, és rémület ült ki az arcára.

– Sarah…

– Rossz időben volt rossz helyen. A gyilkos összetévesztette magával.

Cathy valósággal kővé dermedt. Tökéletesen értette, mekkora veszélybe került. A lába remegni kezdett, és össze akart csuklani alatta. Gyorsan leült az első fotelba, és kábán maga elé meredt.

– El kell mennie innen – mondta Victor. – Mielőtt még rájönnének, hogy mást öltek meg maga helyett, és a nyomára bukkannának.

Cathy nem mozdult. Nem tudott megmozdulni.

– Mennünk kell. Nincs sok időnk – sürgette a férfi.

– Mi van azon a filmen? – kérdezte Cathy alig hallhatóan.

– Mondtam már. Bizonyíték. Egy Viratek nevű cég ellen.

Cathynek eszébe jutott a belépőkártya, amelyet Victor holmija között látott a kórházban, és ráncba szaladt a homloka.

– Maga… nem ott dolgozik?

– Csak dolgoztam.

– Mit követtek el annál a cégnél?

– Törvénytelen kutatásokban vesznek részt. Többet nem mondhatok.

– Miért nem?

– Mert a részleteket én sem ismerem. A bizonyítékokat egy munkatársam és barátom gyűjtötte össze. Ő adta át nekem őket, közvetlenül azelőtt, hogy megölték.

– Megölték?!

– A rendőrség balesetről beszélt, de szerintem nem az volt.

– Azt akarja mondani, hogy azt az embert egy kutatás miatt ölték meg? – Cathy a fejét ingatta. – Igencsak veszélyes témán dolgozhatott.

– Annyit tudok, hogy biológiai fegyverről van szó. Ezért törvénytelen a kutatás. És hihetetlenül veszélyes is.

– Melyik ország használná azokat a fegyvereket?

– A mienk.

– Ezt nem értem. Ha az állam a megrendelő, akkor törvényes a kutatás. Vagy talán nem?

– Messze nem. Magas helyeken korábban is megszegték már a törvényt.

– Milyen magas helyekről beszélünk?

– Azt nem tudom. Senkiben sem bízhatok meg. A rendőrségben, az igazságügyi minisztériumban és az FBI- ban sem.

Cathy megint összeráncolta a homlokát. Amit hallott, az eszelős képzelgésnek hangzott, Victor hangja és tengerzöld szeme azonban egy tökéletesen beszámítható ember hangja és szeme volt. Olyan egyenesen és nyíltan nézett rá, hogy neki egyszerűen bíznia kellett volna benne. Kellett volna, ő mégsem bízott. Nagyon nem.

– Jól értem, hogy az FBI üldözi magát? – kérdezte halkan.

A férfi szemében harag villant, de csak egy futó pillanatra. Aztán lerogyott a kanapéra, és beletúrt a hajába.

– Megértem, ha azt gondolja, hogy bolond vagyok, és rémeket látok. Néha magam sem tudom biztosan, nem kergültem-e meg. De azt hittem, ha valakiben egyáltalán, akkor maga az, akiben megbízhatom…

– Miért éppen én?

Victor egyenesen Cathy szemébe nézett.

– Mert megmentette az életemet. És mert maga lesz a következő, akit meg akarnak ölni.

Cathy megdermedt. Nem, ez őrültség! Ez az ember gyilkosságokról, vészterhes összeesküvésről fantáziál, és azt akarja, hogy ő is vegyen részt a beteges képzelgésében?! Azt már nem! – gondolta eltökélten, és felállt, de Victor hangja megállította.

– Gondolkodjon, Cathy! Miért ölték meg a barátnőjét? Mert azt hitték róla, hogy maga az. Azóta viszont nyilván rájöttek a tévedésükre, és meg fogják keresni, hogy kiköszörüljék a csorbát. Elhallgattatják, hogy ne beszélhessen, ha esetleg tud valamit. Ha bizonyíték került magához…

– Ez képtelenség! – kiáltotta Cathy, és befogta a fülét. – Senki sem fog…

– Egyszer már megtették! – A férfi egy összehajtott újságoldalt húzott elő az inge zsebéből. – Idefele jövet eljöttem egy újságos mellett. Ezt itt az egyik lap címoldalán láttam meg. Tessék, olvassa el!

„A háza előtt lelőttek egy nőt San Franciscóban” – állt nagy betűkkel egy fénykép fölött.

Cathy zavarodottan nézegette a fotót. Soha életében nem látta még azt az asszonyt.

– Ennek semmi köze hozzám – mondta végül.

– Nézze meg az áldozat nevét!

Cathy átfutotta a bűnügyi tudósítást. Miután a harmadik bekezdésben megtalálta, amit keresett, az újságoldal kicsúszott a kezéből, és leesett a földre. A meggyilkolt nőt Catherine Weavernek hívták.

– A San Franciscó-i telefonkönyvben három Catherine Weaver van – mondta Victor. – Ezt a nőt ma reggel kilenckor lőtték le. Lehet, hogy azóta már a második sem él. A következő pedig csak maga lehet. Bőven volt idejük arra, hogy a nyomára jussanak.

– Alig több mint egy órája értem vissza a városba…

– Ezért van még életben. A gyilkos talán már járt itt egyszer. És egészen biztos, hogy vissza fog jönni.

Cathy felugrott.

– Össze kell csomagolnom…

– Nem! Most azonnal el kell tűnnie innen.

Hallgass rá! – tanácsolta Cathynek egy belső hang. Egy pillanatig még tétovázott, aztán bólintott, és az ajtóhoz indult, de félúton hirtelen megállt.

– A levéltárcám…

– Hol van?

Cathy megfordult.

– Azt hiszem…

Nem fejezhette be, mert ebben a pillanatban hatalmas robajjal betört az egyik ablak. Ő éppen előtte állt, és csak az összehúzott függönyöknek köszönhette, hogy nem fúródtak belé az üvegszilánkok. Ösztönösen a földre vetette magát, éppen akkor, amikor meghallotta a második lövést. Victor Holland villámgyorsan fölébe feküdt, hogy a testével védje. A harmadik golyó elrepült felettük, és a szemközti falba

csapódott be.

Hirtelen csend lett, és már a függönyök sem mozogtak. Cathy másodpercekig moccanni sem bírt a rémülettől és a férfi ránehezedő testétől. Végül kibújt alóla, és fejvesztve ki akart szaladni a lakásból.

– Bukjon le! – kiáltott rá Victor.

– Meg akarnak ölni minket!

– Ne könnyítse meg a dolgukat! – A férfi visszahúzta Cathyt a padlóra. – Kijutunk innen, de nem az ajtón.

– Hanem hogyan?

– Hol van a tűzlétra?

– A hálószobám ablaka előtt.

– Felvezet a tetőre?

– Nem tudom… Azt hiszem…

– Az az egyetlen lehetőségünk.

A folyosón át négykézláb elkúsztak a sötét hálószobába. Az ablak alatt vártak egy kicsit, és a zajokat kémlelték. Odakint az éjszakában teljes volt a csend. A lépcsőházból azonban egyszer csak üvegcsörömpölés hallatszott.

– Bent van a házban! – suttogta Victor, és gyors mozdulattal feltolta az ablakot. – Gyorsan, ki innen!

Cathyt nem kellett nógatni. Reszketve kibújt az ablakon, és átlépett a tűzlétrára. Victor azonnal követte.

– Fel a tetőre! – sziszegte.

És aztán mi lesz? – hasított Cathybe a kérdés, miközben a létrán felért a második emeletre.

Tudta, hogy az ott lakó Mrs. Chang a fiához utazott New Jerseybe, és az ablakait természetesen gondosan bezárta. Arra tehát nem menekülhetnek.

– Tovább! – szólt rá Victor a háta mögül.

Már csak pár lépcsőfok volt hátra. Cathy végül felhúzta magát a lapos betontetőre, és a nyomában a férfi is felkapaszkodott. Körülöttük növényeket lengetett a szél. Mrs. Chang tetőkertjében kínai fűszerek és zöldségek illatoztak nagy dézsákban.

– Arra tovább? – kérdezte Cathy, miután elfutottak a tető széléig, és a szomszéd házra mutatott.

– Igen, arra.

Átléptek a másik háztetőre, attól viszont a túlsó oldalon egy méter választotta el a következőt. Cathy azonban nem állt meg. Gondolkodás

nélkül átugrotta a házak között tátongó mélységet, és már futott is tovább. Tudta, hogy minden egyes lépéssel távolabb és távolabb kerül a veszélytől.

A negyedik ház tetején végül megállt, és lenézett az utcára. Innen nem vezetett tovább út, csak lefelé a tűzlétrán, az viszont nagyjából annyira tűnt szilárdnak, mintha egy gyerek rakta volna össze legóból.

– Azt hiszem – mondta Cathy nagyokat nyelve –, aligha ez a legjobb pillanat arra, hogy elmondjam, de…

– Mit kell elmondania?

– Tériszonyom van.

Victor áttette a lábát a háztető peremén.

– Akkor ne nézzen le!

Na persze, ne nézzek le! – gondolta Cathy, miközben leereszkedett a létrára. Tenyere izzadt, és attól félt, hogy a keze lecsúszik a vasról. Amikor hirtelen szédülés tört rá, kétségbeesetten megkapaszkodott az ingatag tákolmányban, és mozdulni sem mert.

– Ne álljon meg! – szólt fel neki Victor.

A nő még mindig nem mozdult.

– Nem lesz semmi baj – biztatta a férfi. – Jöjjön tovább!

Cathy olyan szorosan bújt a lépcsőhöz, hogy a vas éles széle a húsába vágott. Fájdalma egyszer csak a szédülésnél és a félelménél is erősebb lett. Amikor újra kinyitotta a szemét, a világ már nem forgott vele. Remegő lábbal lejjebb ereszkedett, és a második emeletnél csak annyi időre állt meg, hogy a nadrágjába törölje a tenyerét, aztán már lent is volt az elsőn. A földtől még mindig közel négy méter választotta el. Ki akarta tolni a kiegészítő létrát, az azonban akkora zajt ütött, hogy Victor azonnal rászólt.

– Ez túl hangos. Le kell ugranunk.

– De…

Cathy döbbenten elhallgatott, amikor a férfi átlépett a korláton, és lehuppant a földre.

– Ugorjon! – szólt fel a járdáról. – Már nincs magasan. Majd elkapom.

Cathy elmormolt egy fohászt, aztán elengedte a lépcsőt. Victor valóban elkapta, de a sérült vállával csak egy pillanatig tudta megtartani. Utána mind a ketten a földre zuhantak.

Cathy a férfin feküdt, arcukat csupán milliméterek választották el egymástól, és másodpercekig döbbenten meredtek a másikra.

Felettük egyszer csak kivágódott egy ablak.

– Tűnjetek el innen, csavargók, vagy hívom a zsarukat! – kiáltott rájuk valaki.

Cathy azonnal legördült Victorról. Miközben felugrott, leverte egy kukáról a tetőt, az pedig nagy csörömpöléssel elgurult a járdán.

– Ennyit a jól megérdemelt pihenőről! – dörmögte a férfi, és ő is feltápászkodott. – Futás!

Végigrohantak az utcán, aztán befordultak egy másikba, és csak az ötödik sarok után álltak meg, hogy végre levegőhöz jussanak. Zihálva körbenéztek, de közel-távol senkit sem láttak. Megmenekültek!

Nicholas Savitch a szépen bevetett ágy mellett állt, és tekintete a helyiséget pásztázta. A szekrényben lógó egyszerű, de csinos ruháktól az öltözőasztalon sorakozó arckrémekig és testápolókig minden arról árulkodott, hogy ez itt egy nő szobája. Mindabból, amit látott, Savitch a lakás tulajdonosáról is hamar képet alkotott magának. Hetes méretű ruhát és hat és feles cipőt hord, tehát alacsony, vékony nő. A keféjében maradt szálak alapján a haja barna, és nagyjából a válláig érhet. Csak kevés ékszere van, és a természetes illatokat, a rózsát meg a levendulát szereti. Kedvenc színe a zöld.

Savitch átment a nappaliba, és ott folytatta az információk gyűjtését. A nő hollywoodi szakfolyóiratokat fizet elő, zenei ízlése vegyes, és a könyvei is arról árulkodnak, hogy mindenfélét olvas, állapította meg magában. Amikor észrevette, hogy a padlón egy letépett újságoldal fekszik, lehajolt érte. Ez érdekes! – gondolta. Az első számú Catherine Weaver meggyilkolása nem kerülte el a hármas számú Catherine Weaver figyelmét.

A férfi zsebre dugta az újságcikket, és megint körbenézett a szobában. Ez az! – villant meg a tekintete, amint a betört ablak alatt meglátott egy kézitáskát. Felvette, és az asztalra borította a tartalmát. A levéltárca, a csekkfüzet, a toll és az aprópénz nem érdekelte, a címeket tartalmazó notesz annál inkább. Felütötte a B betűnél, és meg is találta, amit keresett. Sarah Boylan nevét.

Most már egészen biztos volt abban, hogy ez az a Catherine Weaver, aki neki kell. Kár volt annyi időt elvesztegetnie a másik kettő levadászására. Végiglapozta a noteszt, és legalább fél tucat San Franciscó-i címet számolt össze benne. A nő most még elég okos volt ahhoz, hogy meglépjen előle, de ez nem marad sokáig így. Ez a

könyvecske a barátai, a rokonai és a munkatársai címeivel majd elvezeti hozzá.

Valahol a távolban felbőgött egy rendőrségi sziréna. Savitch zsebre vágta a noteszt és a levéltárcát, aztán elhagyta a házat, és komótosan elindult az utcán. Őt nem sürgette az idő. Catherine Weaver és Victor Holland ideje úgyis nemsokára letelik.

4.

Cathy és Victor nem pihenhetett meg. A főutakat és a forgalmas helyeket kerülve még hat sarkot futottak. A nő úgy érezte, hosszú mérföldeket tettek meg, Victor azonban egyszerűen fáradhatatlannak tűnt, ő pedig átengedte neki a gondolkodást és az irányítást. Rémülete lassanként tompa kábultságnak és zavarodottságnak adta át a helyét. Lámpáival, véget érni nem akaróan kanyargó betoncsíkjaival már-már a várost is valószerűtlennek látta. Valóságosnak egyedül csak a szorosan mellette futó férfi tűnt számára, az ő éber tekintete, gyors és magabiztos mozgása. Bár nem látta rajta, Cathy tudta róla, hogy ő is fél.

Amikor Victor egyszer csak megfogta a kezét, teste melege és ereje Cathy minden porcikájában szétáradt.

– Azt hiszem, két-három sarokra innen van egy rendőrőrs – mondta, és megszaporázta lépteit.

– Nem megyünk a rendőrségre.

– Tessék? – állt meg Cathy elképedten.

– Még nem. Előbb mindent alaposan át kell gondolnom.

– Valaki meg akar ölni bennünket. Már megbocsásson, de mit kell ezen átgondolnia?

– Ezt nem vitathatjuk meg itt és most. Nem maradhatunk az utcán. – A férfi újra megfogta Cathy kezét. – Jöjjön!

– Hova?

– Van egy szobám néhány utcányira innen.

Cathy hagyta, hogy Victor magával húzza, de pár méter után elrántotta a kezét, és újra megállt.

– Várjon!

A férfi arca ingerültségről árulkodott, amikor lenézett rá.

– Várjak? Mire, ha szabad kérdeznem? Hogy az az őrült utolérjen minket? Hogy megint lőjön ránk?

– Magyarázatot akarok.

– Amint biztonságban leszünk, megkapja.

Cathy hátrább lépett Victortól.

– Miért fél a rendőröktől?

– Mert nem tudom, megbízhatom-e bennük.

– Oka van arra, hogy tartson tőlük? Mit követett el?

A férfi két nagy lépéssel Cathynél termett, és gorombán megfogta a vállát.

– Éppen most mentettem ki egy halálos csapdából. Emlékszik? Azokat a golyókat nem az én lakásomba lőtték be, hanem a magáéba!

– Lehet, hogy magának szánták őket.

– Oké! – Victor levette a kezét Cathyről. – Egyedül akar próbálkozni? Csak tessék! A rendőrség talán segít majd, de az is lehet, hogy nem. Én nem kockáztathatok. Addig nem, amíg nem tudom, ki mindenki áll a háttérben.

– El… el akar engedni?

– Soha nem volt a foglyom.

– Nem, nem voltam. – Cathy kifújta tüdejéből a levegőt, és bizonytalanul elnézett a rendőrőrs felé. – A rendőrség azért van, hogy segítsen.

– Így igaz.

A nő összeráncolta a homlokát.

– Kérdésekkel fognak bombázni.

– Mit mond majd nekik?

Cathy egyenesen a férfi szemébe nézett.

– Az igazságot.

– Az jó esetben hiányos lesz, rossz esetben pedig hihetetlen.

– A lakásom betört ablakai majd tanúsítják, hogy igazat mondok.

– Egy kocsiból is belőhettek magához. Csak úgy, találomra.

– A rendőröknek az a dolga, hogy megvédjenek.

– És ha úgy gondolják, hogy nem szorul védelemre?

– Majd mesélek nekik magáról. És Sarah-ról.

– Ők pedig vagy komolyan veszik, vagy nem.

– Komolyan kell venniük! – Cathy kétségbeeséstől éles hangját visszaverték a házfalak. – Elvégre valaki meg akar ölni!

– Tudom – felelte Victor csendesen.

Cathy újra elnézett a rendőrőrs felé.

– Megyek.

A férfi hallgatott.

– Maga mihez kezd?

– Én csak magamban bízhatom. Egyelőre – jelentette ki Victor.

Cathy elindult, de két lépés után megállt.

– Victor?

– Még itt vagyok.

– Valóban megmentette az életemet. Köszönöm.

A férfi nem válaszolt. Lépteit Cathy egyre távolabbról hallotta. Ő még mindig ott állt a járdán, és azon gondolkodott, hogy jól döntött-e.

Igenis jól döntöttél, győzködte magát. Egy olyan ember mellett, aki titkos összeesküvésről képzeleg, és fél a rendőröktől, csakis veszélyek leselkedhetnének rád.

Csakhogy Victor megmentette az életét. Azon az esős éjszakán Garberville felé menet pedig ő mentette meg az övét.

Cathy emlékezetébe idézte az utóbbi hét történéseit. Sarah érthetetlen meggyilkolását, a másik Catherine Weavert, akit lelőttek a háza előtt, a filmkazettát, amelyet Sarah behozott a kocsijából, ő pedig magához vette…

Victor léptei elhaltak. Cathy ebben a pillanatban rádöbbent, hogy elvesztette az egyetlen embert, akinek a segítségével minden kérdésére választ kaphatna. Aki mellette állt a rémület sötét perceiben. Akiről az ösztöne azt súgja, hogy megbízhat benne.

Miközben végignézett az üres utcán, elhagyatottnak, végtelenül egyedül érezte magát, és félelem fogta el.

– Victor! – kiáltotta.

Több sarokra tőle egy árnyalak megállt és megfordult. Cathy egyszeriben biztos volt abban, hogy ebben az őrült, veszélyes világban Victor menedéket kínálhat számára. Elindult hozzá, egyre gyorsabban ment, és a végén már futott feléje. A karja biztonságára vágyott, pedig nem is ismerte. A kart azonban, amely végül védelmezően átölelte, nem egy idegen karjának érezte. A férfi a mellkasára vonta, ő pedig a szívverését hallgatta, és valami azt súgta neki, hogy erre az emberre rábízhatja magát. Mellette nem kell tartania az éjszaka veszélyeitől.

– Itt vagyok – mondta Victor halkan, megnyugtatóan.

Keze Cathy szélfútta haját, lélegzete az arcát simogatta. Aztán, egészen váratlanul, lehajolt hozzá, és száját mohón a szájára tapasztotta. Csókját ő ugyanolyan kétségbeesetten, ugyanolyan sóváran viszonozta. Idegen volt számára, de itt volt vele, és ölelő karjában nem kellett rettegnie.

– Nem tudom, mit tegyek – suttogta, és a férfi mellkasára hajtotta a fejét. – Nagyon félek, és nem tudom, mihez kezdjek.

– Együtt majd kitaláljuk. És győzni fogunk – felelte Victor.

Cathy bólintott, aztán felemelte a fejét, és a férfi szemébe nézett. Kérlelhetetlen elszántságot olvasott ki belőle, és ennél nagyobb biztonságra nem is volt szüksége.

Az utcán szél söpört végig, és Cathy megborzongott.

– Most mit csinálunk? – kérdezte.

– Először is – felelte Victor, miközben kibújt a széldzsekijéből, és Cathy vállára terítette – meleg helyre megyünk innen, nehogy még megfázzon nekem. Aztán forró fürdőt vesz, eszik valamit, és megint olyan lesz, mint fénykorában. Jöjjön, menjünk! – tette hozzá, és kézen fogta.

Még öt sarkot kellett megtenniük a Kon-Tiki motelig. Ott felmentek az első emeletre, és Victor kinyitotta az üres parkolóra néző 214-es szoba ajtaját. Cathy talán még életében nem örült olyan nagyon annak, hogy négy fal veszi körül, mint most, ebben az igencsak egyszerű helyiségben. A berendezést ruhásszekrény, egyetlen fotel és bevetetlen franciaágy alkotta, amelytől jobbra és balra az éjjeliszekrényeken egy-egy kislámpa állt. A falon egy ismeretlen délszaki szigetet ábrázoló, megsárgult nyomat függött. Csomagot Cathy nem látott, csak egy műanyag zacskó feküdt a padlón.

– Nem nagy szám, de ki van fizetve, és jó a fűtés – mondta Victor, és bekapcsolta a tévét. – Figyeljük a híreket, hátha mondanak valamit a meggyilkolt Catherine Weaverről.

Aki én is lehettem volna, gondolta Cathy, és megborzongott, de most már nem a hidegtől. Leereszkedett az ágy szélére, és a tévé felé fordult. Nézte, de nem igazán tudta, mit lát. Szeme sarkából inkább Victort figyelte, aki gondosan ellenőrizte, hogy zárva van-e az ablak és az ajtó. Nesztelenül, céltudatosan mozgott, és a hallgatása arról árulkodott, hogy tudatában van az őket fenyegető veszélyeknek. A legtöbb férfi, akit Cathy ismert, feleslegesen jártatta a száját, és ostobaságokat hordott össze, ha nem érezte magát biztonságban. Victor Holland viszont csendben maradt, jelenlétének mégis súlya volt. Szinte már betöltötte a szobát.

Végül odament Cathyhez, megfogta a kezét, és felfelé fordította a tenyerét, hogy megvizsgálja rajta a horzsolásokat és karcolásokat, amelyeket menekülés közben szerzett a tűzlétrán.

– Ijesztően festhetek – dünnyögte Cathy.

A férfi mosolyogva megsimogatta az arcát.

– Mi tagadás, nem ártana, ha megmosdana – mondta. – Addig én szerzek némi ennivalót.

Cathy bevonult a fürdőszobába. A csukott ajtón át is hallotta a tévé hangját, és hogy Victor telefonon pizzát rendelt. Miközben meleg vizet engedett a hideg, elhalt kezére, a mosdókagyló fölötti tükörben meglátta magát. Haja összevissza meredezett, bőre csupa kosz volt. Megmosta az arcát, és alaposan megdörzsölte, hogy visszatérjen bele az élet.

Amikor tekintete a polcra esett, amelyen ott feküdt Victor borotvája, újra ráébredt arra, hogy ijesztő helyzetbe került. Most azonban nem az ébresztett benne félelmet, ami eddig. A borotva halálosan éles pengéjét nézegetve arra kellett gondolnia, hogy ma éjszaka kiszolgáltatott és sebezhető lesz. Victor magas, legalább százkilencven centi, és csupa izom. Ő a maga egy méter hatvanöt centiméterével szinte eltörpül mellette, és sokkal gyengébb nála. A szobában csak egy ágy van, és abban kell majd együtt aludniuk. Önként jött ide, és ezzel kiszolgáltatta magát a férfinak. Ha bántani akarná, vagy egyenesen megölni, még csak a borotvájára sem volna szüksége. Puszta kézzel is végezhetne vele.

Mit keresek én itt? Arra készülök, hogy egy szinte vadidegen férfival töltsem az éjszakát? – szegezte magának a kérdéseket, de aggasztó gondolatait mindjárt el is hessegette. Ez most nem a kételkedés ideje. Már döntött, az ösztöneire hallgatott, azok pedig azt súgták, hogy Victor Holland soha nem bántaná őt.

Sietve elkapta tekintetét a borotváról. Bízni fogok Victorban. Lesz bátorságom hozzá, győzködte magát, és visszament a szobába. A tévé még mindig szólt, de a férfi nem volt ott. Cathy járkálni kezdett, és olyasmit keresett, bármit, amiből többet tudhatna meg Victorról. A szekrény azonban üres volt, akárcsak a két kis éjjeliszekrény. A férfi nyilván nem hosszabb időre költözött be ide, csak egy éjszakára, esetleg kettőre. Minden holmija a földön fekvő műanyag zacskóban lehet, gondolta Cathy, és leguggolt, hogy megvizsgálja a tartalmát. Egy pár tiszta zokni, egy még felbontatlan csomagolású alsónadrág és a *San Francisco Chronicle* előző napi száma volt benne. Egy olyan ember tárgyai, aki követni akarja az eseményeket, és nem hurcol magával nehéz csomagot. Minden arra vallott, hogy ez az ember menekül.

Cathy mélyebben benyúlt a zacskóba, és egy bankautomata kivonata akadt a kezébe. Az is előző nap készült. „*A kifizetés nem*

teljesíthető. Kérjük, lépjen kapcsolatba a bankjával!“ – állt rajta. Vajon miért nem adott ki pénzt a gép? Victor lemerítette a számláját, vagy más miatt tiltották le a kártyáját? – találgatta Cathy.

Amikor meghallotta, hogy kulcs fordult a zárban, ijedten összerezzent. Az ajtó felé fordult, és arcát vörösre festette a bűntudat. Lassan felállt, és Victor szeméből néma szemrehányást olvasott ki. Válaszolnia kellett volna rá, de nem tudott megszólalni.

– Érthető, hogy gyanakszik – mondta végül a férfi. – Gondolom, ezért kutatta át a holmimat.

– Sajnálom. Én csak… – Cathy zavartan nagyokat nyelt. – Többet akartam megtudni magáról.

– És? Sok szörnyűséget sikerült kiderítenie?

– Nem! Egyet sem.

– Nem bukkant sötét titkokra? Ne féljen! Mondja el nyugodtan, mit derített ki rólam!

– Csak azt láttam, hogy… nem sikerült készpénzt felvennie.

Victor bólintott.

– Bosszantó helyzet. Körülbelül hatezer dollár van a számlámon, és nem tudok hozzájutni. – A férfi leült a fotelba, de tekintetét továbbra is Cathyre szegezte. – Mire jött még rá?

– Arra, hogy… olvas újságot.

– Mint sok millióan még rajtam kívül. Aztán?

Cathy a vállát vonogatta.

– Bokszeralsót hord.

Victor szemében mosoly jelent meg.

– Ejha! Kezdünk személyes vizekre evezni.

– És… – Cathy nagy levegőt vett. – És menekül.

A férfi sokáig csak szótlanul nézett rá.

– Ezért nem akar a rendőrséghez fordulni. Így van? – kérdezte végül Cathy.

Victor a szemközti falra szegezte a tekintetét.

– Annak több oka is van.

– Csak egyet mondjon! Annyival is beérem, és utána befogom a számat.

– Ezt erősen kétlem – felelte a férfi.

– Tegyen próbára! Minden okom megvan arra, hogy bízzam magában.

– Magának arra van meg minden oka, hogy azt higgye rólam,

üldözési mániában szenvedek. – Victor előrehajolt ültében. – Néha már én is ezt hiszem – tette hozzá nagy sóhajjal.

Cathy odament hozzá, és letérdelt a fotelja mellé.

– Kik azok, akik… meg akarnak ölni engem?

– Nem tudom.

– Azt mondta, magas beosztású emberekről is szó lehet.

– Ez csak sejtés. Állami pénzekből törvénytelen kutatás folyik, és az a kutatás sok-sok ember halálát okozhatja.

– Állami pénzekről csak magas helyeken dönthetnek.

A férfi bólintott.

– Valaki odafent megszegte a szabályokat, és a politikai botrány a székébe kerülne. Hogy mentse az irháját, talán még az FBI-t is sikerült megtévesztenie, a helyi rendőrségről már nem is beszélve. Ezért nem akarok hozzájuk fordulni, és ezért nem innen telefonáltam.

– Mikor?

– Az előbb, amíg maga bent volt a fürdőszobában. Hogy ne deríthessék ki, hol vagyok, nyilvános fülkéből hívtam fel a rendőrséget.

– Eddig azt mondta, nem akar hozzájuk fordulni.

– Ez egyszer mégis meg kellett tennem. Nyilván emlékszik rá, hogy a telefonkönyvben egy harmadik Catherine Weaver is van.

A harmadik halálra ítélt a listán, gondolta Cathy, és gyorsan leült az ágyra, mert hirtelen gyengeség fogta el.

– Mit mondott a rendőröknek? – kérdezte halkan.

– Hogy úgy gondolom, az a nő veszélyben lehet. És hogy nem veszi fel a telefonját.

– Megpróbálta felhívni?

– Kétszer is.

– Hittek magának a rendőrök?

– Olyannyira, hogy mindenáron meg akarták tudni a nevemet. Ebből kitaláltam, hogy azzal a Catherine Weaverrel már történhetett valami. Letettem a kagylót, és villámgyorsan elhagytam a fülkét. Egy hívást gyorsan le lehet követni. Nem akartam, hogy elkapjanak.

– Hármunk közül talán már kettőt megöltek – suttogta Cathy. – Lehet, hogy csak én vagyok életben.

– Amíg nem megy haza, nem juthatnak a nyomára. Maradjon távol…

A férfi elhallgatott, amikor valaki bekopogott a szobába. Mind a

ketten kővé dermedtek, egymásra meredtek, és ugyanazt a félelmet olvasták ki egymás szeméből.

– Ki az? – kérdezte meg végül Victor.

– A Domino pizzériából jöttem – válaszolta egy vékony hang.

Victor óvatosan résnyire nyitotta az ajtót. A folyosón egy kamasz állt, egyik kezében zacskóval, a másikban egy nagy, lapos dobozzal.

– Üdv! – mondta mosolyogva. – Egy óriás vegyes pizza, két kóla és külön adag szalvéta volt. Rendben vagyunk?

– Igen. – Victor pénzt nyomott a srác kezébe. – A többi a magáé – mondta, aztán becsukta az ajtót, Cathy felé fordult, és szégyenlős pillantást vetett rá. – Azért olyan is van, hogy csak a pizzafutár kopogtat.

Elnevették magukat, de nem jókedvükben, hanem csak a megviselt idegeik miatt. Victor vonásairól eltűnt a feszültség, és az éberség helyét melegség foglalta el az arcán. Ha a szája körül nem lenne ott az a két éles vonal, kimondottan jóképű lenne, gondolta Cathy.

– Van egy ötletem – mondta a férfi. – Egyelőre minden rosszat felejtsünk el, és csak azzal foglalkozzunk, ami igazán fontos! Az evéssel.

Cathy bólintott és a dobozra mutatott.

– Ide azzal a nyavalyás pizzával, mielőtt még az ágytakarót falom fel!

Miközben a tévében elkezdődött a tíz órai híradó, ők úgy vetették rá magukat az ennivalóra, mint két kiéhezett vad. Alig-alig szólaltak meg, mert a szájuk többnyire tele volt tésztával, sajttal és pepperonival. A képernyőn a bemondó a polgármesteri hivatalban kitört botrányról és egy városi vezető lemondásáról beszélt. Az *ő* helyzetükben mindez nevetségesen mellékesnek tűnt. A reggel meggyilkolt Catherine Weavernek a híradó mindössze harminc másodpercet szentelt. Gyanúsítottat még nem vettek őrizetbe, és azonos nevű újabb áldozatról sem esett szó.

Victor a homlokát ráncolta.

– A másik nő be sem került a hírekbe.

– Talán azért, mert nem esett baja. – Cathy a férfi felé fordult. – Lehet, hogy az a Catherine Weaver még mindig él és egészséges. A rendőrség minden bejelentő nevét tudni akarja. Maga ideges, és ilyenkor az ember hajlamos.

– A képzelgésre? – kérdezett közbe Victor, és úgy nézett Cathyre,

hogy ő kis híján félrenyelte a falatot.

– Nem – mondta sietve. – Csak arra, hogy túlságosan sötéten lásson. A rendőrség nem szívesen foglalkozik névtelen bejelentésekkel. Érthető, hogy megkérdezték a nevét.

– Az nem egyszerű formaság volt. Arra ment ki a dolog, hogy kihallgathassanak.

– Nem vonom kétségbe, amit mond. Egyszerűen csak az ördög ügyvédjét játszom, és megpróbálok józanul gondolkodni egy őrült helyzetben.

Victor sokáig nézett szótlanul Cathyre, mielőtt bólintott.

– Egy józan nő hangja – mondta. – Nekem most erre van a legnagyobb szükségem, hogy ne lássak rémeket.

– Azért enni se felejtsen el közben! – Cathy még egy szelet pizzát tartott a férfi elé. – Maga rendelte ezt a malomkereket, úgyhogy segítsen elpusztítani!

Egyszeriben megszűnt közöttük a feszültség. Victor visszaült az ágyra, és elvette Cathytől a pizzaszeletet.

– Jól áll magának az anyáskodás – jegyezte meg huncut képpel. – Egyébként a paradicsomszósz is.

– Tessék? – kérdezte Cathy, és gyorsan megtörölte az állát.

– Úgy fest, mint egy kétéves gyerek, aki harci színeket mázolt a képére.

– Szent ég! Adjon gyorsan egy szalvétát!

– Hagyja, majd én!

Victor előrehajolt, és óvatosan felitatta a paradicsomszószt. Cathy közben az ő arcát nézegette. Látta, hogy a szeme sarkában nevetőráncok bújnak meg, és barna hajába ősz szálak vegyülnek. Eszébe jutott, hogy a Viratek belépőkártyáján komoly tudósnak mutatta a fényképe, most viszont fiatalnak, jókedvűnek, szinte már boldognak tűnt.

A férfi egyszer csak észrevette, hogy Cathy őt méregeti, és nyoma veszett a mosolyának. Egyikük sem mozdult, és úgy néztek egymás szemébe, mintha olyasmit fedeztek volna fel benne, amit eddig nem vettek észre. A tévé hangja csak valahonnan nagyon távolról jutott el hozzájuk. Cathy az arcán érezte Victor ujjait. Éppen csak megérintette, ő mégis megborzongott.

– Most mit csinálunk? – kérdezte halkan. – Hova megyünk innen?

– Több lehetőségünk is van.

– Például?
– Vannak barátaim Palo Altóban. Hozzájuk is fordulhatunk.
– Vagy?
– Vagy itt maradunk egy ideig.

Itt, ebben a szobában. Ezen az ágyon. Cathynek nem volt ellenére a gondolat. Kicsit sem. Közelebb hajolt a férfihoz, és úgy érezte, ellenállhatatlan erő vonzza hozzá. Victor még mindig az arcát simogatta. Nagy keze volt, mégis hihetetlenül gyengéd. Cathy lehunyta a szemét, és tudta, hogy a férfi csókja is gyengéd lesz.

Nem tévedett. Csókjukat nem a félelem, és nem is a kétségbeesés szülte. Két lélek olvadt egybe csendesen. Victor a karjába zárta Cathyt, és szorosan magához ölelte. Veszélyes pillanat volt. Cathy közel járt ahhoz, hogy átlépje a feltétel nélküli odaadás határát. Karja, szinte magától, már át is kulcsolta a férfi nyakát, és ujjait belefúrta a hajába. Victor csókokat lehelt a nyakára, s érintései mindazt a vágyat, mindazt a mohó éhséget felébresztették, amely évek óta szunnyadt már benne.

A varázs azonban hirtelen megtört. Cathy először nem értette, mi történt. A férfi elhúzódott tőle, szálfaegyenesen ült, és arcára elképedés ült ki. Cathy zavarodottan követte a tekintetét, és ő is a tévé felé fordult. A képernyő jobb felső sarkában a Viratek emblémáját látta meg, alatta pedig Victor fényképét. Miért mutathatják a híradóban a belépőkártyáját?

– …ipari kémkedés miatt. Bizonyítékok vannak arra, hogy dr. Hollandnek köze volt a cég egy másik kutatója, dr. Gerald Martinique halálához. A hatóságok attól tartanak, hogy a gyanúsított máris számos kutatási eredményt adott el a cég európai versenytársainak.

Mind a ketten mozdulatlanná dermedve ültek az ágyon, és döbbenten meredtek a hírolvasóra. Az adás reklámmal folytatódott. Színpompás képek hirdették a napsütötte Kalifornia szépségeit. A trillázó zene szinte már elviselhetetlen volt.

Victor felállt, és kikapcsolta a tévét. A szobában nyomasztó csend lett. A férfi végül lassan visszafordult Cathy felé.

– Ez nem igaz – suttogta. – Egy szó sem igaz belőle!

Cathy olvasni próbált Victor kifürkészhetetlen tekintetéből. Kétségbeesetten hinni akart neki. Csókját még mindig ott érezte az ajkán. Egy lelkiismeretlen szerencsevadász csókolta volna meg? Ez is csak újabb szemfényvesztés volt? Hazugság, mint minden, amit eddig mondott neki? Kicsoda-micsoda vagy te, Victor Holland? – futottak át

az agyán az ijesztő kérdések.

Pillantása a telefonra esett. Egészen közel volt hozzá. Csak fel kellene hívnia a rendőrséget, és máris véget érne ez a rémálom.

– Ez koholmány – mondta a férfi. – A Viratek meghamisította a tényeket.

– Miért?

– Hogy sarokba szorítsanak. Legkönnyebben a rendőrség segítségével találhatnak meg.

Cathy megint a telefonra pillantott.

– Ne! – Victor hangja olyan fenyegető volt, hogy Cathy megdermedt. A férfi kiolvashatta szeméből a rémületet. – Kérlek, ne telefonálj – mondta sokkal szelídebben. – Nem foglak bántani. Megígérem, hogy szabadon kisétálhatsz innen, ha úgy akarod. Csak előbb még hallgass meg! Engedd, hogy elmondjam, mi történt! Adj nekem egy esélyt!

Victor hangja és tekintete őszintének tűnt. Ha viszont mégsem az, könnyűszerrel megakadályozhatja őt abban, hogy bármit is tegyen. Itt áll mellette, és szempillantás alatt rávetheti magát.

Cathy belátta, hogy nincs más választása, teljesítenie kell a kérését. Bólintott, és hátradőlt az ágyon.

A férfi járkálni kezdett a szobában.

– Ez az egész… elképesztő hazugság – mondta. – Őrültség, hogy én öltem meg Jerry Martinique-ot. Ő volt a legjobb a barátom. Én az oltóanyag-kutatásban vettem részt, neki pedig mikrobiológusként a vírusok genetikája volt a szakterülete.

– A kromoszómák?

– Nagyjából igen, bár a vírusoknál másként hívják őket. A lényeg, hogy Jerry és én kölcsönösen támogattuk egymást, amikor nehéz időket éltünk. Őt nagyon megviselte a válása, én pedig… elvesztettem a feleségemet. Három éve halt meg. Leukémiában.

Cathyt meglepte, hogy Victor már volt nős. Eddig olyan embernek gondolta, aki ragaszkodik a függetlenségéhez, és azt egyetlen nő kedvéért sem adná fel.

– Úgy két hónapja – folytatta a férfi – Jerryt áthelyezték egy másik részlegbe. A Viratek megrendelést és komoly pénzeket kapott védelmi kutatásokra, amelyeket a legteljesebb titoktartás mellett kell végezni. Jerry semmiről sem beszélhetett, de én láttam rajta, hogy nyugtalanítja valami, ami abban a laborban folyik. Ő csak annyit mondott nekem,

hogy a cég vezetői nincsenek tisztában a veszélyekkel, és nem tudják, mibe mentek bele. Jerry a vírusgének módosításával foglalkozott, ezért gondolom azt, hogy annak a kutatásnak biológiai fegyverek előállítása a célja. Jerrynek tudnia kellett, hogy ezt nemzetközi szerződések tiltják.

– Ha tudta, hogy törvénytelen a kutatás, miért vett részt benne?

– Neki nyilván azt hazudták, hogy tisztán védelmi jellegű feladatról van szó, és talán nem jött rá azonnal, mi a valódi cél. Egy idő után mindenesetre annyira felháborodott, hogy kiszállt a munkából, és egyenesen a legfelsőbb vezetőhöz, a Viratek alapítójához fordult. Besétált Archibald Blackhez, és megfenyegette, hogy nyilvánosságra hozza, mi folyik a cégnél, ha nem állítják le azt a kutatást. Négy nappal később balesetet szenvedett – tette hozzá Victor, és dühösen megvillant a szeme.

Cathy tudta, hogy a dühe nem neki szól, a tekintete mégis megijesztette.

– Mi történt vele? – kérdezte.

– A kocsiját az út mellett találták meg összetörve. Jerry még a roncsok között volt. Holtan, természetesen. – Victor arcáról hirtelen eltűnt a düh, és erőtlenül lerogyott az ágyra. – Azt hittem, a baleset ügyében folytatott nyomozás majd mindenre fényt derít, de tévedtem. A helyi zsaruk nagyon igyekeztek, ám egyszer csak megjelent egy pasas, aki szövetségi közlekedési szakértőnek mondta magát, és átvette tőlük az esetet. Arra a megállapításra jutott, hogy Jerry elaludt vezetés közben, és az aktát lezárták. Akkor már biztos voltam abban, hogy itt nagyon messzire nyúlnak a szálak. Nem tudtam, hová forduljak, és végül az FBI San Franciscó-i irodáját hívtam fel. Közöltem velük, hogy bizonyítékaim vannak.

– A filmtekercsre gondolsz? – kérdezte Cathy.

Victor bólintott.

– Közvetlenül a meggyilkolása előtt Jerry elmondta nekem, hogy néhány dokumentumról másolatokat rejtett el a kerti fészerében. Az úgynevezett balesete után elmentem hozzá. A házát addigra már felforgatták, de az nem jutott eszükbe, hogy a fészert is átkutassák. Így jutottam hozzá a bizonyítékokhoz: egy iratrendezőhöz és egy tekercs filmhez. Találkozót kértem a San Franciscó-i FBI egyik ügynökétől. Sam Polowskinak hívják, és korábban többször is beszéltem már vele telefonon. Azt javasolta, hogy Garberville-ben találkozzunk. Egyelőre

nem akartuk hivatalossá tenni a dolgot, ezért egy félreeső helyben állapodtunk meg, a városon kívül. Egészen biztos voltam abban, hogy Polowski ott lesz a megbeszélt helyen és időben. Ő azonban végül nem jelent meg, valaki más viszont igen. Valaki, aki letaszította az útról a kocsimat. – Victor egy pillanatra elhallgatott, és egyenesen Cathy szemébe nézett. – Ez akkor éjszaka történt, amikor rám találtál.

Azon az éjszakán, amelyen az egész életem megváltozott, gondolta Cathy.

– Hinned kell nekem – mondta a férfi.

Cathynek mást súgott az esze, és megint mást az ösztöne. A történetet csak félig-meddig találta hihetőnek, úgy hangzott az egész, mintha igazság és képzelgés keveredett volna össze benne. Victor Holland arcáról azonban őszinteséget és egyenességet olvasott le.

– Hiszek neked – bólintott végül bágyadtan. – Akkor is hiszek, ha bolond vagyok. Vagy talán csak könnyen félrevezethető.

– Nekem most egyedül ez számít – felelte Victor. – Hogy a szíveddel tudod, igazat mondok.

– A szívemmel? – Cathy nevetve ingatta a fejét. – Az mindig szánalmasan rossz emberismerőnek bizonyult. Nem, engem inkább az győzött meg, hogy itt vagyok veled, és még élek. Egy másik Catherine Weaver viszont már meghalt.

Cathy lelki szemei előtt megjelent a névrokona arca, ahogyan az újságban látta a fényképen, és hirtelen reszketés tört rá. A részletek borzalmas igazsággá álltak össze. A lakásába becsapódó pisztolygolyók, a másik Catherine Weaver meggyilkolása. És Sarah. Szegény Sarah.

Cathy reszketve szedte a levegőt, és közel járt ahhoz, hogy elsírja magát. Ellenkezés nélkül hagyta, hogy Victor a karjába zárja, és lehúzza magával az ágyra. A férfi csitító, vigasztaló szavakat suttogott a fülébe, és lekapcsolta a kislámpát. A sötétben egymásba kapaszkodtak, riadt lelkük eggyé forrt a szörnyű világ ellenében. Cathy tudta, hogy most ott van, ahol senki sem bánthatja. Egy idegen karja fonódott rá, az inge illatát, a szíve dobbanásait mégis ismerősnek érezte. Örökre itt és így szeretett volna maradni.

Megremegett, amikor Victor ajkát egyszer csak a homlokán érezte. A férfi aztán az arcát, a nyakát simogatta, és Cathy egész testében jóleső melegség áradt szét. Akkor sem tiltakozott, amikor Victor benyúlt a blúzába. Tőle valahogy egészen természetesnek érezte, hogy

tenyerébe zárta a mellét. Mozdulatában tolakodásnak nyoma sem volt, csak azt jelezte gyengéden, hogy itt van vele, és vigyáz rá.

Cathy mégis azon kapta magát, hogy a teste válaszol a férfi érintésére. Mellbimbója felágaskodott, bizseregni kezdett Victor keze alatt. A melengető bizsergés aztán tetőtől talpig végigfutott rajta, és lángba borította az arcát. Kinyújtotta a kezét, és elkezdte kigombolni a férfi ingét. A sötétben csak tapogatózva, lassan haladt, s mire végre benyúlt az ing alá, a várakozó örömtől már mind a ketten zihálva szedték a levegőt. Cathy a férfi mellkasát borító sűrű szőrzetbe fúrta az ujjait, finoman körözni kezdett a mellbimbója körül, és becéző játékával halk nyögést csalt az ajkára. Ha a tűzzel akart játszani, most már meggyújtotta hozzá a gyufát.

Victor szája hirtelen a szájára tapadt, fürkészően és hódítóan birtokba vette. Csókja ereje hátradöntötte, a nőt, aki szédítő, örökkévalóságnak tűnő pillanatokig rég elfeledettnek hitt érzések hullámain lebegett, s Victor testének melege és illata lengte körül. Amikor a férfi végül elhúzódott tőle, mindketten levegő után kapkodtak.

– Ez őrültség – suttogta Victor.

– Igen. Igen, az…

– Én nem akartam…

– Én sem.

– Csak azért történt meg, mert félsz. Mert én is félek. És nem tudjuk, mit teszünk.

– Nem, nem tudjuk. – Cathy lehunyta a szemét a váratlanul kibuggyanni készülő könnyei elől. – Az viszont biztos, hogy nagyon félek, és ölelésre vágyom. Kérlek, Victor, szoríts magadhoz! Egyszerűen csak szoríts magadhoz!

A férfi Cathy nevét dünnyögte, miközben szorosan magához vonta. Ölelése azonban most gyengéd volt, nem tüzelt benne vágy. Inge még mindig nyitva volt, szabadon hagyta a mellkasát, és Cathy odahajtotta a fejét. Igen, Victornak igaza van, gondolta. Őrültség volt, hogy szeretkezni kezdtek, noha mindketten tudták, hogy a vágyukat csakis a félelem lobbantotta fel. És az a tűz most kialudt.

A kimerültség béklyót kötött a nyelvükre. Cathyt odabújt a férfihoz, és békesség, nyugalom szállta meg. Izmai elernyedtek, s ha akarja, akkor sem tudta volna megmozdítani a kezét vagy a lábát. Egyre mélyebbre és mélyebbre merült egy sötét tenger boldogítóan

meleg vizébe.

Csak félig-meddig érezte, hogy csukott szemhéjára fénycsík esett. Aztán a melegség is hirtelen eltűnt a teste körül. Ne! – tiltakozott kábultan gondolatban. Vissza akarta kapni azt a meleget, vissza akarta kapni Victort. A következő pillanatban azonban a férfi megfogta a vállát, és megrázta.

– Ébredj fel!

Cathy résnyire nyitotta a szemét.

– Victor? – kérdezte álomittas hangon.

– Valami történik odakint.

Cathy kimászott az ágyból, és odament az ablaknál álló férfihoz. A függöny rései között meglátta, hogy a motel előtt egy járőrkocsi áll, és még a rendőrök adóvevőjének a hangját is hallotta. Szeméből azonnal minden álmosság kiment, és lázasan végiggondolta, merre menekülhetnének. Csak egyetlen lehetőségük volt.

– Siessünk, különben csapdába esünk! – mondta Victor, és már fel is tépte az ajtót.

Kiléptek a körfolyosóra, és összehúzódzkodva rohanni kezdtek a lépcsővel ellentétes irányban. Az éjszakai levegő csípte az arcukat, de Cathy nem a hidegtől, hanem a félelemtől reszketett. Odalentről futtukban is hallották a motel tulajdonosának a hangját.

– Igen, fent van a 214-esben, mindjárt szemben a lépcsővel. Nagyon rendes pasasnak tűnt, nem gondoltam volna róla, hogy…

Villogó fényekkel még egy rendőrautó érkezett a ház elé, és csikorgó gumikkal megállt.

– Tovább! – mondta Victor, és meglökte Cathyt.

A külső folyosón megkerülték az épületet, onnan azonban nem vezetett le lépcső. Nem volt mit tenniük, átléptek a mellvéden, és leugrottak a parkolóba. Az emeletről előbb dörömbölést, aztán hangos parancsszavakat hallottak.

– Kinyitni! Rendőrség!

Ösztönösen egyszerre kezdtek el futni a sötétben. Senki sem vette észre őket, senki sem eredt utánuk, ők mégsem álltak meg. Egészen addig rohantak, amíg több utcányira nem voltak a moteltől. Már támolyogtak a fáradtságtól, és Cathy végül egy ház kapujának vetette a hátát.

– Hogy találhattak ránk? – kérdezte zihálva.

– A telefonhívásomból nem jöhettek rá – kezdte Victor, aztán

hirtelen felnyögött. – A hitelkártyám! Azzal kellett fizetnem a szobáért.

– Most hová megyünk? Másik motelt keresünk?

A férfi a fejét rázta.

– Összesen negyven dollár készpénzem van. A kártyámmal viszont nem próbálkozhatom még egyszer.

– Én pedig otthon hagytam a táskámat. Talán ha…

– Felejtsd el a táskádat! A lakásodat biztosan figyelik.

Victor nem mondta ki, Cathy mégis tudta, ki figyeli a lakását. A gyilkos.

– Ezek szerint üres a zsebünk – suttogta csüggedten.

A férfi sokáig hallgatott. Csak zsebre dugott kézzel állt ott, a tekintete és tartása tehetetlen zavarodottságról árulkodott.

– Vannak barátaid, akiknél meghúzhatod magad? – kérdezte végül.

– Azt hiszem, igen… Nem, mégsem! A barátnőm elutazott, és majd csak pénteken jön haza. Egyébként is, mit mondhatnék neki? Nyilván tudni akarná, miért bujkálok.

– Azt nem árulhatnád el. Nekünk most kérdésekre van a legkevésbé szükségünk.– Victor végignézett az utcán. – Ott egy buszmegálló – mondta, aztán pénzt húzott elő a zsebéből. – Tessék, rakd ezt el! Menj el a városból! Látogasd meg egy ismerősödet, aki nem itt él!

– És te mihez kezdesz?

– Megleszek.

Cathy a fejét ingatta.

– Egy árva cent nélkül, miközben üldöznek?

– Ha veled maradnék, téged is veszélybe sodornálak.

A férfi Cathy kezébe nyomta a bankjegyeket, ő pedig lenézett rájuk. Ez az összes pénze, és mind nekem akarja adni, futott át a fején.

– Nem fogadhatom el…

– El kell fogadnod!

– De.

– Ne vitatkozz! – szólt közbe Victor, és a tekintete nem tűrt ellentmondást.

Cathy kelletlenül markába zárta a pénzt.

– Megvárom, hogy felszállj a buszra. Az majd egyenesen kivisz az állomásra.

– Victor?

A férfi egyetlen pillantásával elhallgattatta Cathyt. Elébe lépett, és a vállára tette a kezét.

– Nem lesz semmi bajod – mondta, és csókot nyomott a homlokára. – Ha nem lennék biztos ebben, nem válnék el tőled – tette hozzá, miközben az utca végén már be is kanyarodott a busz. – Jön a hintód. Vigyázz magadra!

Cathy elindult a megállóhoz. A negyedik lépés után azonban visszafordult.

– Szállj fel! – kiáltott oda neki Victor a sötétből.

Cathy elnézett a közeledő busz felé. Nem akarok felszállni, gondolta, és megint a férfi felé fordult.

– Tudok egy helyet, ahol mindketten meghúzhatjuk magunkat.

– Tessék?

– Soha nem venném igénybe azt a lehetőséget, ha másik is lenne, de… – Cathy szavait elnyomta a megállóba begördülő, majd mindjárt tovább is induló busz hangja. – Gyalog elég messze van, de ott megalhatunk. Enni is kapunk, és egészen biztos, hogy nem hívják ránk a rendőrséget.

Victor előlépett a sötétből.

– És ez miért csak most jutott eszedbe?

– Korábban is gondoltam rá, csak a helyzetünk eddig nem volt ennyire. kétségbeejtő.

– Nem volt ennyire kétségbeejtő? – kérdezett vissza a férfi. – Ezt nem hiszem el! Őszintén érdekelne, milyen helyzetet tartasz te igazán kétségbeejtőnek.

– Arról van szó, hogy ez csak végső megoldás. Nagyon nem szívesen megyek oda.

Victor bizalmatlanul összevonta a szemét.

– Ez egyre rosszabbul hangzik. Miről beszélünk mi itt? Hajléktalanszállóról?

– Nem. Egy Pacific Heights-i házról. Vagy inkább villáról.

– Ki lakik ott? Egy barátod?

– Inkább az ellenkezője.

A férfi szemöldöke magasba szaladt.

– Az ellenséged?

– Valahogy úgy. – Cathy megadóan felsóhajtott. – A volt férjem.

5.

Cathy újra és újra bedörömbölt a lenyűgöző Pacific Heights-i házba.

– Jack! Jack, nyisd ki! – kiáltozta, választ azonban nem kapott, és odabent lámpa sem égett. – Hogy az ördög vinne el, Jack! – rúgott bele végül elkeseredetten az ajtóba. – Miért nem vagy soha itthon, amikor szükségem lenne rád?

Victor elnézett a mutatós szomszéd épületekre és gondosan ápolt kertekre.

– Nem állhatunk itt reggelig.

– Nem is fogunk – jelentette ki Cathy, aztán letérdelt, és kotorászni kezdett egy nagy kerámia virágtartóban.

– Te meg mit csinálsz?

– Pontosan azt, amiről megfogadtam magamnak, hogy soha nem fogom megtenni. – Cathy belenyúlt a muskátlik ragacsos földjébe. Tudta, hogy Jack ott tart elrejtve egy lakáskulcsot. Némi keresgélés után megtalálta, aztán felállt, és leverte kezéről a földet. – Az én büszkeségemnek is van határa. És a halálos fenyegetés ilyen határ – tette hozzá.

Bedugta a zárba a kulcsot, és megrémült, amikor az nem akart elfordulni. Miután azonban megrángatta kicsit az ajtót, sikerült kinyitnia. Beléptek a sötét előszobába, s amint becsukódott mögöttük az ajtó, megkönnyebbülten fellélegeztek.

– Milyen a kapcsolatod a volt férjeddel? – kérdezte Victor.

– Szóba állunk egymással. Néha-néha.

– Nem zavarja, hogy csak így betörsz hozzá?

– Miért éppen én zavarnám? – Cathy megvetően felhorkant. – Jack már az emberi faj felét beengedte a hálószobájába. A bebocsáttatás egyetlen előfeltétele az XX-kromoszóma.

Cathy belépett a koromsötét nappaliba, felkattintotta a villanyt, és kővé váltan meredt a jegesmedvebőrön összeölelkezve fekvő két meztelen testre.

– Jack! – kiáltott fel döbbenten.

A nagyobbik test kibontakozott az ölelésből, és felült.

– Szia, Cathy! – A férfi beletúrt fekete hajába, és elvigyorodott. – Mint a régi szép időkben – jegyezte meg.

A mellette fekvő nő száját megdöbbentően csúf káromkodás hagyta el, aztán feltápászkodott, s lobogó vörös hajjal és meztelen hátsóval a hálószoba felé vette az irányt.

– Ő Lulu – mutatta be Jack ásítozva.

Cathy nagyot sóhajtott.

– Amint látom, a nőkkel kapcsolatban szemernyit sem javult az ízlésed.

– Valóban nem, édesem. Az akkor érte el a csúcspontját, amikor téged elvettelek.

Jack kicsit sem zavartatta magát attól, hogy anyaszült meztelen. Felállt, és szembefordult Victorral. A két férfi között nem is lehetett volna szembeszökőbb a különbség. Mind a ketten magasak és vékonyak voltak, de Jack feltűnően jóképű is, és ezt ő nagyon jól tudta magáról. Mindig is tudta. Victor Hollandet viszont a legnagyobb rosszindulattal sem lehetett volna hiúsággal vádolni.

– Látom, negyedik játékost is hoztál magaddal – mondta Jack, és tetőtől talpig végigmérte Victort. – Mihez lenne kedvetek? Pókerhez vagy bridzshez?

– Egyikhez sem – felelte Cathy.

– Mást is játszhatunk éppen.

– A segítségedre van szükségem, Jack.

A férfi megjátszott hitetlenkedéssel nézett a volt feleségére.

– Nem mondod!

– Nagyon jól tudod, hogy nem lennék itt, ha volna más választásom.

Jack Victorra kacsintott.

– Egy szavát se higgye! Még mindig őrülten szerelmes belém.

– Beszélhetnénk komolyan?

– Jaj, drágám, neked sosem volt humorod.

– A fene egyen meg, Jack! – Egyszer mindenkinél elszakad a cérna, és Cathynél most elszakadt. Őt magát is meglepte, hogy hirtelen elsírta magát. – Legalább egyszer az életben nem hallgatnál végig?

Most már Victort is elhagyta a türelme. Nem volt pszichológusi diplomája, de Jackről így is megállapította, hogy első osztályú kretén. Cathyn a vak is látja, csak ez az alak nem, hogy holtfáradt és retteg. Ő

eddig a bátorságáért csodálta, most viszont megejtően sebezhetőnek látta. Magától értetődött számára, hogy a karjába zárja, és mellére vonja könnyes arcát. Válla fölött szitkozódást mormolt el, és abban nemcsak Jack neve hangzott el, hanem az anyja is szerepelt.

A másik férfit ez szemlátomást kicsit sem zavarta. Talán azért nem, mert sokkal rosszabbakat is mondtak már róla, és nem is csak egyszer vagy kétszer. Rezzenéstelen nyugalommal karba fonta a kezét, és felvont szemöldökkel nézett Victorra.

– Feltámadt a védelmező ösztönünk?

– Cathy védelemre szorul.

– És mégis miért, ha szabad kérdeznem?

– Maga talán nem tudja, hogy a barátnőjét, Sarah-t három napja meggyilkolták?

– Sarah… Boylant?

Victor bólintott.

– Ma este pedig Cathyt is meg akarták ölni.

Jack pár pillanatig Victorra meredt, aztán Cathyhez fordult.

– Igaz ez?

A nő letörölte a könnyeit, és némán bólintott.

– Miért nem ezzel kezdted?

– Mert te mindjárt seggfejként viselkedtél! – csattant fel Cathy.

Odakint a folyosón magas cipősarkak kopogtak.

– Úgy van, ahogy mondja! – kiáltotta egy női hang az előszobából. – Seggfej vagy, Jack Zuckerman!

A bejárati ajtó kinyílt, és nagy csattanással mindjárt be is csukódott. Utána sokáig csend telepedett a házra.

Cathy a könnyein át hirtelen felnevetett.

– Tudod mit, Jack? Mégiscsak tetszik nekem az a nő – mondta.

Volt férje összevonta a szemét.

– Vagy én vagyok már szenilis, vagy te felejtettél el elmondani nekem valamit. Miért a jó öreg Jackhez szaladtál, és nem a rendőrségre?

Cathy és Victor összenézett.

– A rendőrséghez nem fordulhatunk – mondta Cathy.

– Gondolom, ennek ő az oka – bökött Jack a fejével a mellette álló férfira.

Cathy nagyot sóhajtott.

– Ez egy meglehetősen bonyolult történet…

– Nyilván az, ha félsz a rendőröktől.

– Megmagyarázhatom – mondta Victor.

– Vagy úgy! – Jack felvette a földről a medvebőr mellett fekvő köntösét. – Vagy úgy! – ismételte meg, miközben megkötötte magán az övet. – Mindig is lenyűgözött a teremtő képzelet. Remélem, ez most is így lesz – tette hozzá, aztán leült a bőrkanapéra, és felmosolygott Victorra. – Kezdődhet az előadás!

Sam Polowski különleges ügynök borzongva feküdt az ágyában, és a tizenegy órai híradót nézte. Minden izma fájt, szét akart esni a feje, és az éjjeliszekrényén 39,3 fokot mutatott a lázmérő. Így jár az, akinek zuhogó esőben kell kereket cserélnie, gondolta mogorván. Igencsak szerette volna keze közé kaparintani azt a vicces alakot, aki szöget nyomott a gumijába, amíg ő bekapott valamit egy út menti büfében. A hülyéje miatt nem ért oda a megbeszélt időre Garberville-be, ezért aztán a Viratek-üggyel ott tart, ahol a part szakad. Elvesztette a kapcsolatot az egyetlen emberrel, Victor Hollanddel, akitől többet is megtudhatott volna. És még egy kiadós náthát is összeszedett!

Sam kinyúlt az orvosságáért. A feje egyre jobban fájt, és éppen a harmadik aszpirint kapta be, amikor felfigyelt arra, hogy a tévében Victor Hollandról beszélnek.

– Az új bizonyítékok kapcsolatba hozzák egykori munkatársa, a Viratek cégnél ugyancsak kutatóként dolgozott Gerald Martinique meggyilkolásával…

Sam hirtelen felült az ágyon.

– Mi a franc ez? – mennydörögte a tévé felé, és felkapta a telefont.

Hatszor is kicsöngött, mire a felettese felvette.

– Dafoe? Polowski vagyok.

– Tudja maga, hány óra van?

– Nézi a híradót?

– Már lefeküdtem.

– A Viratekről beszélnek.

A vonalban kis ideig csend lett.

– Tudom. Én adtam ki a hírt.

– Mi ez a baromság az ipari kémkedésről? Úgy állítják be a dolgot, mintha…

– Ne foglalkozzon Hollanddel, Polowski!

– Mióta gyanúsítjuk gyilkossággal?

– Figyeljen! Vegye úgy, hogy ez csak fedősztori! Azt akarom, hogy kapják el, és hozzák be. A saját érdekében.

– És ezért küld a nyakára egy halom lövöldöző kedvű zsernyákot?

– Azt mondtam, ne foglalkozzon vele!

– De…

– Ezennel kivontam az ügyből – mondta Dafoe, és letette a telefont.

Sam hitetlenkedve meredt a kagylóra, aztán a tévére, és végül megint a készülékre. Kivontál az ügyből? – gondolta, és olyan dühösen csapta le a kagylót, hogy az aszpirinek lerepültek az éjjeliszekrényről. Azt te csak képzeled!

Jack felállt.

– Köszönöm, eleget hallottam. Azt akarom, hogy ez az ember tűnjön el a házamból. Most azonnal!

– Jack, kérlek! – mondta Cathy. – Adj neki esélyt…

– Te bevetted a nevetséges meséjét?

– Én hiszek neki.

– Miért?

Cathy teljes őszinteséget olvasott ki Victor tiszta szeméből.

– Mert megmentette az életemet.

– Bolond vagy, cukorfalat. – Jack a telefonért nyúlt. – Láttad a híradót. Ezt az embert gyilkosságért körözik. Ha te nem hívod fel a rendőrséget, majd megteszem én.

Jack fel akarta venni a kagylót, de Victor lefogta a kezét.

– Ne! – mondta halkan, a hangjából azonban elszántság csendült ki.

A két férfi egymásra meredt. Egyikük sem akart meghátrálni.

– Itt egy ember meggyilkolásánál sokkal többről van szó – mondta végül Victor. – Annak a kutatásnak törvénytelen fegyverek előállítása a célja. A szálak nagyon messzire vezethetnek. Egészen Washingtonig.

– És ott kihez?

– Olyasvalakihez, akinek nagy hatalma van. Aki jóváhagyta, hogy ezt a kutatást állami pénzekből folytassák.

– Értem. Egy magas rangú köztisztviselő tudósokat nyír ki. Az FBI közreműködésével.

– Jerry nemcsak tudós volt, hanem lelkiismeretes ember is. Ki akarta nyitni a száját, és a sajtóhoz fordult volna, hogy leállíttassa azt a

kutatást. A politikai következmények végzetesek lettek volna. Az egész kormányzat számára.

– Álljon meg a menet! Mi itt most a Fehér Házról beszélünk?

– Még az is lehet.

Jack ingerülten felhorkant.

– Én másodosztályú horrorfilmeket forgatok, Holland, de nem azokban élek!

– Ez nem film, hanem valóságos történet. Valódi revolvergolyókkal játsszák, és valódi hullák vannak benne.

– Eggyel több ok arra, hogy én kimaradjak belőle – felelte Jack, aztán Cathyhez fordult. – Sajnálom, cukorfalat. Ne vedd magadra, de rosszul vagyok a kísérődtől.

– Jack! Segítened kell nekünk!

– Neked fogok is. Róla viszont szó sem lehet. Én ugyanis éles határvonalat húzok a dilisek és a bűnözők közé.

– Hallottad, amit elmondott. Ez az egész csak koholmány! – érvelt Cathy.

– Te mindenkinek könnyen bedőlsz.

– Nem, egyedül neked dőltem be annak idején. Sajnos.

– Hagyd, Cathy! – mondta Victor nagyon-nagyon higgadtan. – Elmegyek.

– Sehova sem mész! – Cathy felugrott, és odalépett a volt férje elé. Tekintetét a szemébe fúrta, és olyan vádlón nézett rá, hogy a férfi egészen kicsire húzta össze magát a kanapén. – Tartozol nekem ennyivel, Jack. Azokért az évekért, amelyeket együtt éltünk le. Azokért az éveimért, amelyeket rád, a karrieredre, az ócska filmjeidre áldoztam. Eddig semmit sem kértem tőled. Tied maradt a ház, a Jaguar, a bankbetét. Semmire sem tartottam igényt, mert az átkozott házasságunkból semmit sem akartam megőrizni, csak a lelkemet. Most viszont benyújtom a számlát. Ez az ember megmentette az életemet. Ha valaha is jelentettem neked valamit, ha csak egy kicsit is szerettél, akkor most megteszed nekem ezt a szívességet.

– Hogy szállást adjak egy bűnözőnek?

– Csak addig, amíg kitaláljuk, hogyan tovább.

– És az mikor lesz? Hetek, hónapok múlva?

– Ezt most még nem tudom.

– Imádom az ilyen pontos válaszokat!

– Időre van szükségem – szólt közbe Victor –, hogy kiderítsem,

mit akart Jerry bizonyítani. Hogy pontosan min dolgozik a Viratek.

– Megszerezte azokat a papírokat, amelyeket a barátja lemásolt. Miért nem olvasta el őket?

– Én nem vagyok virológus, és nem tudtam értelmezni az adatsort. RNS, ribonukleotidokból felépülő nukleinsav valamiféle kapcsolódási rendje lehetett, talán genom, a vírusok örökítő anyaga. Sok adatot kódoltak. Csak abban vagyok biztos, hogy a kutatás Kerberosz-terv néven fut.

– És most hol vannak azok a baromira fontos bizonyítékok?

– Az iratrendezőt elvesztettem. A kocsimban volt akkor éjszaka, amikor meglőttek. A tettes nyilván magával vitte.

– És a filmtekercs?

Victor lerogyott egy fotelba, és az arcára hirtelen fáradtság ült ki.

– Az sincs nálam. Abban reménykedtem, hogy Cathy… – kezdte, de nem fejezte be a mondatot, csak nagy sóhajjal a hajába túrt. – A filmet is elvesztettem.

– Vagy úgy! – mondta Jack. – Ha így áll a helyzet, és nem történik esetleg csoda, az a véleményem, hogy az esélyei a nullával egyenlőek. És én még a derűlátásomról vagyok híres!

– Én tudom, hol van az a film – mondta Cathy.

Hosszú csend után Victor felemelte a fejét, és feléje fordult.

– Tessék? – meredt rá elképedten.

– Kételkedtem benned… egy darabig. Nem akartam elmondani, amíg nem lehettem biztos abban, hogy. Victor felpattant a fotelból.

– Hol van a tekercs?

– Sarah találta meg a kocsimban. Nem tudtam, hogy a tied. Azt hittem, Hickeyé.

– Az ki?

– Fotós. Egy barátom…

– Hickey! – szólt közbe Jack megvetően. – Már csak *ő* hiányzott a képből.

– Én vittem ki a repülőtérre – folytatta Cathy –, és az utolsó pillanatban a kezembe nyomott pár filmkazettát. Megkért, hogy őrizzem meg őket, amíg visszajön Nairobiból. Azokat lopták el a kocsimból.

– És az enyémmel mi van? – kérdezte Victor.

– Az a köntösöm zsebében volt azon az éjszakán, amelyen Sarah… amikor Sarah-t… – Cathy nem fejezte be a mondatot, és nagyokat

kellett nyelnie, hogy tovább tudjon beszélni. – Miután hazajöttem, borítékba tettem az egyetlen megmaradt filmet, és ma délután elküldtem Hickey stúdiójába.

– Az hol van?

– A Union Streeten.

– Ha ma adtad postára a filmet, holnapra ott kell lennie. – Victor járkálni kezdett a szobában. – Csak meg kell várnunk, hogy megérkezzen.

– Nincs kulcsom a stúdióhoz.

– Valahogy majdcsak bejutunk.

– Pompás! – szólt közbe Jack. – Most még betörőt is csinál a volt feleségemből.

– Nekünk csak az a film kell – védekezett Cathy.

– Attól a betörés még betörés marad, édesem.

– Te nem fogsz részt venni benne.

– Azt viszont elvárod tőlem, hogy betörőket fogadjak be a házamba.

– Csak egyetlen éjszakára, Jack. Semmi többet nem kérek tőled.

– Ez az én szövegem.

– És a te szöveged mindig beválik, nemde?

– Ezúttal nem.

– Akkor mondok mást, hogy legyen min gondolkodnod. Például az 1988-as adóbevallásodon. Pontosabban a hiányosságain.

Jack megdermedt. Tekintete ide-oda cikázott Cathy és Victor között.

– Ez övön aluli ütés volt.

– Ott van a legsebezhetőbb pontod.

– Mindenre lehet megoldást találni…

– Még néhány szó, hogy segítsek a döntésedben. Adóhivatal. Adóellenőrzés. Börtön.

– Jól van, jól van! – Jack megadóan felemelte a kezét. – Istenem, hogy én mennyire utálom ezt a szót!

– Melyiket? A börtönt?

– Te csak ne nevess, cukorfalat! Nagyon hamar mind a hárman ott találhatjuk magunkat.

Jack megfordult, és a lépcsőhöz indult.

– Hova mész? – szólt utána Cathy.

– Ágyat húzni. Valami azt súgja nekem, hogy ma éjszakára

szállóvendégeim lesznek.

– Bízhatunk benne? – kérdezte Victor, miután Jack felment az emeletre.

Cathyt egyszeriben minden ereje elhagyta. Kimerülten hátradőlt a kanapén, és lehunyta a szemét.

– Nincs más választásunk. Nem tudom, hova máshova mehetnénk még – felelte.

Még mindig csukott szemmel ült, de Victor közelségét így is érezte. Amikor pedig a férfi leült mellé, a belőle áradó erőből mintha neki is jutott volna.

– Tudom, mennyire nehéz lehetett, hogy szívességet kérj a volt férjedtől.

Cathy kinyitotta a szemét, és elmosolyodott.

– Mindig is szerettem volna beolvasni neki. Egészen máig azonban – tette hozzá panaszosan – csak álmodoztam erről.

– A beolvasás nem a te műfajod, azt hiszem.

– Nem, nem az. Az összetűzések elől többnyire megfutamodom. Gyáva nyúl vagyok.

– Gyáva nyúl létedre az előbb oroszlánként küzdöttél.

– Mert nem magamért tettem, hanem érted.

– Az eszedbe sem jut, hogy magadért is harcolhatnál?

Cathy megvonta a vállát.

– Így neveltek. Mindig azt hallottam, hogy egy nőnek nem illik saját magáért kiállnia. Ha viszont másokért teszi, az rendben van.

Victor komoly arccal bólintott.

– A női önfeláldozás szép hagyománya.

Cathy elnevette magát.

– Úgy beszélsz, mint aki nagyon jól ismeri a nőket.

– Csak kettőt ismertem jól: anyámat és a feleségemet.

Cathy elcsendesedett, és Victor elhunyt feleségén kezdett gondolkodni. Kíváncsi lett volna rá, hogy nézett ki, és mi volt a neve. A férfi nagyon szerethette, ezt ő már akkor is kihallotta a hangjából, amikor először beszélt neki róla, a haláláról.

Bárcsak engem is szeretne egyszer annyira egy férfi! – gondolta, de már a következő pillanatban elképesztette, hogy féltékeny egy halott nőre. Arcát vörösre festette a bűntudat, és sietve félrefordult.

– Azt hiszem, Jack benne lesz a dologban – mondta. – Legalábbis ma éjszakára.

– Ha jól értettem, megzsaroltad az adóbevallásával.

– Jack híresen gondatlan ember. Én csupán az emlékezetébe idéztem valamit.

Victor a fejét csóválta.

– Bámulatos vagy! Az egyik percben háztetőről háztetőre ugrálsz, a másikban pedig megzsarolod a volt férjedet.

– Jól mondta – jegyezte meg Jack, aki éppen visszajött az emeletről. – Cathy bámulatos nő. Kíváncsian várom, mi lesz a következő húzása.

Cathy fáradtan felállt.

– Azt még nem tudom, de azért, hogy életben maradjak, mindenre kész vagyok – mondta, aztán ellépett Jack mellett, és felment a lépcsőn.

Miután a léptei nesze elhalt, a két férfi kis ideig szótlanul méregette egymást.

– És mi most mihez kezdünk így édes kettesben? – kérdezte végül Jack megjátszott vidámsággal. – Vegyem elő a betűkirakós játékot?

– Rakjon ki inkább egy pasziánszot!

Victor felkelt a kanapéról. Semmi kedve nem volt ahhoz, hogy Jack Zuckermannel jópofáskodjon. Taszította a sima modora, a nyilvánvaló önzése és az, hogy úgy váltogatja a nőket, mint más a fehérneműjét. Nemigen értette, mi vonzót találhatott Cathy valaha is ebben az alakban. Legfeljebb az vakíthatta el, hogy feltűnően jóképű, és a tejbe is bőven van mit aprítania.

Az egyikről én már a születésemkor lemaradtam, és a másikra sincs sok esélyem, gondolta Victor, miközben keresztülsétált a nappalin. A lépcsőtől azonban még visszafordult.

– Még mindig szereti a volt feleségét, Zuckerman?

Jacket szemlátomást meglepte a kérdés.

– Hogy még mindig szeretem-e? Ezen gondolkodnom kell. Nem, azt nem mondanám, hogy szeretem. De a tíz év házasság miatt erősen kötődöm hozzá. És tisztelem.

– Tiszteli? Maga?

– Igen. A tehetségét. A tudását. Végül is ezért ő az első számú maszkmesterem.

Szóval ennyit jelent neki Cathy. Valakit, akit használhat. Ez a szemét mindig csak saját magára gondol. Victor, ha tehette volna, egészen biztosan máshoz fordul. Jerry, az egyetlen ember azonban,

akiben ő feltétel nélkül megbízott, már nem él. A többi barátját pedig valószínűleg figyelik, és ők egyébként sincsenek olyan anyagi helyzetben, hogy a világ zajától távol, mondjuk egy erdőben megbújó nyaralót engedhetnének meg maguknak. Jack Zuckermannek viszont van pénze arra, hogy Cathyt biztos helyre juttassa. Csak az az állítólagos erős kötődése ahhoz is elég legyen, hogy vigyázzon a volt feleségére!

– Van egy javaslatom – mondta Victor hosszas töprengés után.

Jack tekintete azonnal gyanakvó lett.

– Mi lenne az?

– Valójában engem akarnak elkapni, és nem Cathyt. Nem szeretném, ha ő miattam még nagyobb veszélybe kerülne, mint amekkorában máris van.

– Ezt nevezem nemes gondolkodásnak!

– Jobb lesz, ha egyedül megyek tovább. Ha magánál hagyom Cathyt, tud gondoskodni a biztonságáról?

Jack lehajtotta a fejét, és a lábát nézegette.

– Igen, azt hiszem.

– Hinni kevés. Igen vagy nem?

– Nézze, a jövő hónapban Mexikóba megyünk. Őserdőben és fekete lagúnákban fogunk forgatni. Azok biztos helyeknek tűnnek.

– Az a jövő hónapban lesz. És addig?

– Majd kitalálok valamit. Csak előbb maga tűnjön el a színről, mert Cathy kizárólag maga miatt van veszélyben!

Victor ezzel nem szállhatott vitába. Amióta ismerem, csak bajt hoztam rá, gondolta, és bólintott.

– Reggel elmegyek – mondta.

– Helyes.

– Vigyázzon Cathyre! Juttassa ki a városból! Ha lehet, az országból is. Késlekedés nélkül.

– Hogyne, persze.

Jack olyan hirtelen vágta rá a választ, mintha bármire igent mondott volna. Victor érezte, hogy Zuckerman leginkább saját maga miatt aggódik, de nem volt választása. Bíznia kellett benne.

Felfelé menet a lépcsőn szomorúan gondolt arra, hogy reggel el fog búcsúzni Cathytől. Rövid idő alatt is erős kötelék alakult ki közöttük. Egymásnak köszönhetik az életüket, és az ilyen kapocs egy életre szól. Akkor is, ha ők ketten soha többé nem látják egymást.

Az emeleti folyosón a férfi megállt Cathy szobája előtt. Hallotta, hogy odabent járkál, tesz-vesz, aztán megreccsentek az ágy rugói. Victor végül bekopogott.

– Cathy?

Pár pillanatig csend volt.

– Gyere be!

A szobában csak halvány fényt adott egy kislámpa. Cathy az ágyon ült. Nevetségesen nagy férfipóló volt rajta, haja sötét hullámokban a vállára omlott. A levegőben szappan és sampon illata lebegett. Victornak a felesége jutott eszébe róla, a szelíd nőiesség. Ahogy ott állt, olyan vágy fogta el, amilyen már évek óta nem. Egy nő melegségére, szeretetére vágyott, és nem akármelyik nőére. Jacknek bármelyik formás női test megteszi, neki viszont a szív és a lélek a fontos. A csomagolás mellékes.

Lily, a felesége nem volt gyönyörű, de csúnya sem. A végén a teste már ijesztően sovány és aszott lett a betegségtől, szemében azonban még akkor is fény ragyogott. Egy szelíd lélek fénye, és ő ugyanazt a fényt látta Catherine Weaver szemében azon az éjszakán, amelyen megmentette őt. És az a fény most is ott ragyog.

Cathy hátát a párnáknak támasztva ült, a tekintete csendesen várakozó volt, talán kicsit ijedt is, és papír zsebkendőket szorongatott a kezében. Miért sírhatott? – találgatta Victor, de nem ment oda hozzá.

– Beszéltem Jackkel – mondta az ajtóból.

Cathy csak bólintással válaszolt.

– Abban maradtunk, hogy holnap reggel eltűnök. Mindenkinek úgy lesz a legjobb.

– És a filmtekercs?

– Elmegyek érte, ha megmondod Hickey címét.

– Igen, persze – felelte Cathy, és a kezében tartott zsebkendőkre szegezte a tekintetét.

Victor látta rajta, hogy még mondani akar valamit. Odament hozzá, és leült mellé az ágyra. Az édes női illat szinte azonnal elbódította. A túl nagy trikó mély kivágása a félhomályban csábos domborulatokat sejtetett, de a férfi erőt vett magán, és elkapta róla a szemét.

– Nem lesz semmi baj – mondta. – Jack megígérte, hogy kijuttat téged a városból. Vigyázni fog rád.

– Ő? – kérdezte Cathy, és keserűen felnevetett.

– Mellette nagyobb biztonságban leszel. Én még azt sem tudom,

hová megyek innen. Nem akarlak belekeverni…

– Azt már megtetted. Nagyon is. És én most mit csináljak? Nem ülhetek ölbe tett kézzel, amíg te mindent rendbe hozol. Tennem kell valamit. Tartozom vele Sarah-nak…

– Én pedig neked tartozom azzal, hogy nem teszlek ki még több veszélynek. Mindent el kell követnem azért, nehogy bajod essék.

– Azt hiszed, elég, ha rábízol Jackre, és attól máris minden rendbe jön? Nem, semmi sem jön rendbe. Sarah meghalt! A babája is meghalt! És ez valahogy nemcsak a te hibád, hanem az enyém is.

– Ez nem igaz, Cathy…

– Az én hibám is! Tudod, hogy Sarah egész éjjel odakint feküdt a ház előtt a földön? A hidegben, az esőben. Ott haldokolt, én pedig közben édesdeden aludtam!

Cathy tenyerébe temette az arcát. Már a barátnője halála óta kínozta a bűntudat, és most leküzdhetetlen erővel tört rá. Nem tudta többé visszatartani a könnyeit, csendesen, szégyenkezve sírt.

Victor ösztönösen magához vonta, hogy meleg, biztonságos helyet kínáljon neki, ahol kisírhatja magát. Amint azonban Cathy odabújt hozzá, rádöbbent, hogy hibát követett el. Túlságosan is tökéletes volt ez így. Úgy érezte, Cathy helye ott van az ő szívén, és ha majd elhúzódik tőle, soha be nem tölthető űr marad utána.

Ajkát a nő még vizes hajára tapasztotta, s belélegezte szappana és meleg bőre bódító illatát. A vágya azonnal felébredt tőle, akárcsak a szelíd arcától és a trikója alól kivillanó vállától. A fejét simogatta, vigasztaló szavakat suttogott a fülébe, s közben arra gondolt, hogy reggel örökre el kell hagynia. Az ő érdekében kell lemondania róla, mert máskülönben mindketten meghalhatnak.

Minden akaraterejét mozgósítania kellett, hogy el tudjon húzódni tőle. Megfogta a vállát, és maga felé fordította, hogy a szemébe kelljen néznie. Könnyes tekintete zavarodottságról mesélt neki.

– Beszélnünk kell – mondta Victor.

Cathy bólintott, és letörölte a könnyeit.

– Holnap reggel azonnal el kell hagynod a várost. Utazz el Jackkel Mexikóba vagy bárhova, csak itt ne maradj!

– Te mihez kezdesz?

– Megnézem, milyen bizonyítékok vannak azon a filmtekercsen.

– És utána?

– Azt még nem döntöttem el. Talán átadom a filmet a lapoknak. Az

FBI szóba sem jöhet.

– Honnan fogom tudni, hogy jól vagy-e? Hogyan érhetlek el?

Victor erősen küzdött Cathy illatának csábítása ellen, mégis azon kapta magát, hogy a meztelen vállát simogatja. Bőre tapintása hihetetlenül bársonyos volt, de ő erőt vett magán, és a szemébe nézett – amelyből aggódást olvasott ki.

– Minden második vasárnap feladok majd egy apróhirdetést a *Los Angeles Times* személyes üzenetek rovatában. Persze nem a te nevedre, hanem… mondjuk, Corának. Minden benne lesz, amit tudatni akarok veled.

– Corának – bólintott Cathy. – Megjegyeztem.

Egymásra néztek, és némán beletörődtek abba, hogy el kell válniuk. Victor végül lehajolt, és szájon csókolta Cathyt. Ő azonban szinte nem is válaszolt a csókjára, mintha máris istenhozzádot mondott volna neki.

A férfi felkelt az ágyról, és az ajtóhoz indult. Onnan azonban még egyszer visszafordult, mert mindenképpen kikívánkozott belőle egy kérdés.

– Biztos, hogy jól leszel?

Cathy bólintott, de nagyon is gépiesen. Ahogy egy jelentéktelen kérdést szoktak gyorsan elintézni.

– Persze. Elvégre Jack vigyázni fog rám.

Victor kihallotta válaszból az enyhe gúnyt. Jackben egyikük sem bízik meg igazán, de mi mást tehetne? Vigye magával Cathyt, hogy mozgó céltábla legyen mellette? Nem, jobb lesz neki így. Az életét már összetörte, de a cserepeit még meghagyhatja. Ha elmegy, legalább azokat nem tapossa szét.

A kilincsre tette a kezét, aztán még egyszer hátrapillantott. Cathy még mindig az ágyon kuporgott, két kézzel átkulcsolta felhúzott térdét, és válláról lecsúszott a trikó. A férfi egy pillanatig azt hitte, sír, ám aztán felemelte a fejét, és feléje fordult. Szemében nem könnyek voltak, hanem egészen más. Valami sokkal megindítóbb, tisztább és szebb. Bátorság.

Nicholas Savitch a párás hajnali félhomályban Jack Zuckerman háza előtt állt. Az ablakokat nézegette, és azt találgatta, melyik szobában ki alhat, és hogy Catherine Weaver is odabent van-e. Nemsokára meg fogja tudni.

A nő lakásából elhozta a címjegyzékét. A kis fekete notesz borítójának a belső oldalán a C. Zuckerman név alatt ez a Pacific Hights-i cím állt. A Zuckermant aztán áthúzták, és Weavert írtak fölé. Nem volt nehéz kitalálni, hogy a nő elvált. A Z betűnél Savitch talált egy Jack nevű pasast. Egész sereg telefonszám tartozott hozzá, és sok cím, köztük külföldiek is.

Miután kiválasztott magának valakit a noteszben szereplő nevek közül, és elbeszélgetett vele kicsit, Savitch azt is megtudta, hogy Jack Zuckerman volt Catherine Weaver férje. Idegenekből gyerekjáték információkat kiszedni, csak határozottan kell fellépni, és a szolgálati jelvény is mindig megteszi a hatását. Most is meg fogja tenni.

Savitch még egyszer végignézett a hatalmas házon. Tekintete bejárta a gondosan nyírt füvet és a bokrokat, a rácsokra felkúszó, télálló futó akácokat. Sikeres ember ez a Jack Zuckerman, állapította meg magában. Ő pedig mindig is csodálta a gazdagokat.

Benyúlt a zakója alá, és a biztonság kedvéért utoljára még megtapintotta a hónaljtokjában megbújó revolvert. Aztán átment az úton, felsétált a verandára, és becsöngetett.

6.

Cathy már a reggel első fényeire felébredt. Álmából nem lassan, fokozatosan tért vissza a valóságba, hanem durván és kíméletlenül. Azt azonnal tudta, hogy nem a saját ágyában fekszik, és hogy valami nagyon nincs rendben körülötte. Pár másodperccel később már arra is pontosan emlékezett, hol van, és miért van itt. Kiugrott az ágyból, és a félhomályban magára kapta a ruháit. Állj készen, mert soha nem tudhatod, mikor kell megint futnod, gondolta.

A szomszéd szobából áthallatszó neszek elárulták neki, hogy Victor is fent van már, és valószínűleg a távozásra készülődik. Cathy átkutatta a szekrényt, olyasmit keresett benne, ami a férfinak jól jöhet a menekülés közben, de csak egy sporttáskát és egy esőkabátot talált. Aztán a komód fiókjait is kihúzogatta, és előkapott belőlük néhány pár férfizoknit. Az egyik fiókot női fehérnemű töltötte meg.

Hogy a fene esne beléd, Jack, és az összes nődbe is! – dühöngött magában Cathy, és bevágta a fiókot. A zaj még nem ült el teljesen, amikor a ház csendjét egy másik zaj verte fel. Valaki odakint rátenyerelt a csengőre. Még csak reggel hét óra volt, korán ahhoz, hogy látogatók vagy kézbesítők érkezzenek.

Cathy szobájának ajtaja hirtelen kinyílt, és Victor jelent meg a küszöbön. Arca feszültségről árulkodott.

– Mit csinálunk? – kérdezte tőle Cathy.

– El kell mennünk innen.

– Van egy hátsó ajtó…

– Induljunk!

Végigszaladtak a folyosón, és éppen elérték a lépcsőt, amikor odalentről meghallották Jack álmos hangját.

– Jövök már! Ne kolompoljon, nem vagyok süket!

Valaki újra türelmetlenül megnyomta a csengőt.

– Ne nyisd ki! – sziszegte Cathy. – Még ne…

Jack azonban már kinyitotta az ajtót. Victor ösztönösen visszarántotta Cathyt a folyosóra. A falhoz lapultak, és feszülten figyeltek.

– Igen, én vagyok Jack Zuckerman. És maga kicsoda?

A látogató halkan beszélt. Az emeletről csak annyit tudtak kivenni, hogy férfi.

– Igazán? – kérdezte Jack, és a hangjából rémület hallatszott ki. – FBI? És mi a fenét akar az FBI a volt feleségemtől?

Cathy felnézett Victorra, szeméből kiolvasta a néma kérdést, és fejével a folyosó vége felé, a hálószobára bökött. Lábujjhegyen elindultak arra, és mind a ketten tudták, hogy egyetlen rossz mozdulattal, a legkisebb árulkodó nesszel is felhívhatják magukra az ajtóban álló ügynök figyelmét.

– Van házkutatási parancsa? – kérdezte odalent Jack. – Hé, megállni! Nem törhet be ide, ha nincs bírósági engedélye!

Cathy tudta, hogy már csak másodperceik vannak.

– Az ablakhoz! – suttogta, miután besurrantak a hálószobába, és becsukták maguk mögött az ajtót.

– Ugorjunk le?

– Nem. – Cathy feltolta az ablakot. – Lemászhatunk a lugason.

Victor kétkedve méregette a fából készült rácsozatot, amelyen akác futott fel.

– Gondolod, hogy ez kibír minket?

– Egészen biztos – felelte Cathy, és kibújt az ablakon. – Egyszer Jack egyik szőke bombázója is erre távozott, pedig nem volt éppen vékony. – Lenézett a földre, és megint jelentkezett a tériszonya. – Jézusom! – suttogta a rosszullétével küszködve. – Miért kell nekünk folyton ablakon át szöknünk?

Valahonnan a házból ekkor meghallották Jack ingerült hangját.

– Oda nem mehet fel! Előbb látni akarom a házkutatási parancsot!

– Indulj! – sziszegte Victor.

Cathy leereszkedett a rácsozatra. Az arcába ágak csapódtak, miközben lefelé haladt. Egy másodperccel azután, hogy lehuppant a harmatos fűbe, Victor is leugrott mellé. Egyszerre pattantak fel, és futásnak eredtek. Éppen csak elfeküdtek egy nagy azáleabokor mögött, amikor odafent kinyílt egy ablak.

– Tisztában vagyok a jogaimmal! – tiltakozott Jack hangosan. – Engedély nélkül be sem léphetett volna ide. Máris felhívom az ügyvédemet.

Ne engedd, hogy észrevegyen bennünket! – imádkozott magában Cathy némán, és még jobban a földhöz lapult. Victor olyan szorosan

mellette feküdt, hogy meleg lélegzetét az arcán érezte. Egy örökkévalóságnak tűnő pillanatokig mozdulatlanná dermedtek a nedves fűben.

– Látja? – hallották meg aztán újra Jack hangját. – Senki más nincs itt, csak én. Vagy esetleg még a garázsba is be akar nézni?

Odafent becsukódott az ablak.

– Indulj! – bökte meg Victor finoman Cathyt. – A bokrok végétől futunk.

Cathy négykézláb mászni kezdett a bokrok takarásában. Átázott farmernadrágja jéghideg volt, felsebzett tenyere vérzett, ő azonban a rémülettől nem érzett fájdalmat. Victor szorosan mögötte kúszott, és neki önkéntelenül arra kellett gondolnia, milyen nevetségesen festhet, ahogy a feneke ide-oda mozog az orra előtt.

Az utolsó bokornál egy pillanatra megállt, és kisimította az arcába hullott tincseket.

– A következő házhoz? – kérdezte.

– Igen. Rohanj!

Mint két ijedt nyuszi, keresztülfutottak a mintegy húsz méter széles gyepen, de a szomszéd ház mögött sem pihentek meg. Parkoló autókat és kora reggeli járókelőket kerülgetve még öt teljes sarkot megtettek, és ott bemenekültek egy kávézóba. Az ablakból az utcát figyelték, azt lesték, üldözik-e őket, de csak a szokásos reggeli forgalmat és kabátba, sálba burkolódzó, munkába induló embereket láttak.

Hátuk mögül, a pult felől sült szalonna és frissen főtt kávé illata szállt feléjük. Cathy gyomra fájdalmasan megkordult. Már bánta, hogy nem kért vagy emelt el pénzt Jacktől.

– Most mit csinálunk? – kérdezte.

Titkon abban reménykedett, hogy Victor reggelire fogja feláldozni a maradék negyven dollárja egy részét, ő azonban csak megint kinézett az utcára.

– Mehetünk – mondta.

– Hova?

– Hickey stúdiójába.

Már megint üres gyomorral kell elgyalogolnunk a világ végére, állapította meg magában Cathy, és nagyot sóhajtott. Mielőtt kiléptek volna a kávézóból, tekintete egy odakint elhaladó autóra esett. Lökhárítóján egy matrica rikító betűkkel azt hirdette: *Ez hátralevő életed első napja*. Adja az ég, hogy jobb napom is legyen még! –

gondolta, aztán Victor mellett kilépett a hidegbe.

Larry Dafoe területi vezető ügynök az íróasztalánál ült tekintélyparancsoló főnöki székében, és egy különleges expandert húzogatott. Mindig is azon a véleményen volt, hogy a kidolgozott felsőtest egy férfi sikerének a záloga. Pakolj magadra annyi izmot, hogy negyvennégyes zakót kelljen hordanod, és a széles válladdal máris minden nőt lenyűgözöl, a versenytársaidat pedig kivétel nélkül elijeszted! Ezzel a takaros, hétszáz dolláros szerkezettel pedig úgy is edzhetsz, hogy fel sem kell kelned a székedből.

Sam Polowski nézte, hogyan húzza ki és feszíti meg főnöke a rugókat, és önkéntelenül arra kellett gondolnia, hogy ez az izomerősítő leginkább kínzóeszközre hasonlít.

– Értse meg – zihálta Dafoe –, hogy itt más szempontokra is tekintettel kell lennünk. Olyasmikre, amikről maga nem tud.

– Mint például?

Dafoe letette az asztalra az expandert. Arcán egészséges izzadság gyöngyözött, amikor felemelte a fejét.

– Gondolja, hogy nem mondtam volna már el, ha megtehetném?

Polowski lenézett a csillogó, fekete expanderre, és azt találgatta, nem kellene-e neki is beszereznie egyet. Ha több izom dagadna a karján, talán nagyobb tekintélye lenne ebben az irodában.

– Még mindig nem értem – mondta –, miért kellett ráhúznunk Victor Hollandre a vizes lepedőt.

– Elég, ha annyit ért – felelte Dafoe –, hogy a döntéseket mások hozzák meg, és nem maga.

– Megígértem Hollandnek, hogy kimaradhat ebből az ügyből.

– Ő keverte bele saját magát! Előbb azt állította, hogy bizonyítékai vannak, aztán pedig menekülőre fogta.

– Ez részben az én hibám. Nem értem oda időben a megbeszélt találkozónkra.

– És ő utána miért nem hívta fel magát?

– Azt nem tudom. – Polowski a fejét ingatta, és nagyot sóhajtott. – Lehet, hogy már nincs is életben.

– Az is lehet, hogy nekünk csak meg kell találnunk. – Dafoe megint felvette az expanderét. – És lehet, hogy magának inkább a Lanzano-üggyel kell foglalkoznia. Vagy talán csak haza kellene mennie. Rossz bőrben van.

– Igen, tudom.

Polowski éppen csak megfordult, és a háta mögül már újra hallotta is a megfeszülő és elernyedő rugók hangját. Visszament a helyére, leült, elővette a gyógyszereit, s az aszpirinből és a köhögés elleni szirupból is dupla adagot vett be. Utána kinyitotta az aktatáskáját, és előhúzta belőle a Viratek-dossziét.

Magánszorgalomból összeállított kis gyűjteménye sietősen lekörmölt jegyzeteket, telefonszámokat és újságkivágásokat tartalmazott. Még egyszer átfutotta az egészet, és sokadszor is a Victor Holland és Catherine Weaver közötti kapcsolaton kezdte el törni a fejét. A nő nevét először a kórházi betegfelvételi lapon látta, másodszor pedig akkor találkozott vele, amikor meghallotta, hogy a Garberville-ben meggyilkolt asszony barátnője volt, és a gyilkosság éjszakáját éppen az ő házában töltötte. Ez így együtt már túl sok volt ahhoz, hogy véletlen egybeesés lehessen. Valami egészen nyilvánvaló dolog elkerülte volna a figyelmét? Lehet, hogy attól a nőtől választ kaphatna a kérdéseire?

Polowski maga elé húzta a telefonját, és feltárcsázta a garberville-i rendőrség számát. Ott tudniuk kell, hol érhető el a tanújuk. Az a Catherine Weaver pedig talán tudja, hol van most Victor Holland.

Nem lesz könnyű menet, de ő mindig is a kemény fejéről volt híres.

A férfi, aki Jack háza előtt állt, úgy festett, mintha egy vaskos fatörzsre barna műszálas öltönyt húztak volna.

– Köszönöm, semmit sem veszek – mondta neki Jack, miután ajtót nyitott a csengetésére.

– Nem azért vagyok itt, hogy bármit eladjak magának, Mr. Zuckerman – felelte a férfi. – Az FBI-tól jöttem.

– Ne már megint! – nyögött fel Jack.

– Sam Polowski különleges ügynök vagyok, és Catherine Weavert keresem, akit a férjezett nevén korábban Catherine Zuckermannek hívtak. Feltételezésem szerint…

– Maguk sosem tudják, mikor kell valamit feladniuk?

– Feladnunk? Pontosan mit?

– Egy ügynökük már járt itt ma reggel. Érdeklődjön nála!

Polowski homloka ráncba szaladt.

– A mi ügynökünk?

– Igen. Valószínűleg be fogom panaszolni. Semmiféle végzése

nem volt, mégis behatolt hozzám, és az egész házamat végigjárta.

– Hogy festett?

– Mit tudom én! Sötét hajú, jó kiállású férfi. Illemtanból viszont még vehetne néhány órát.

– Olyan magas, mint én vagyok?

– Magasabb, soványabb, és sokkal több haja van.

– A nevét megmondta? Nem Mac Bradennek hívják?

– Azt nem tudom, mert nem mutatkozott be.

Polowski előhúzta a szolgálati jelvényét.

– Mutatott magának ilyen igazolványt?

Jack elolvasta a Federal Bureau of Investigation feliratot.

– Nem. Csak Cathy és egy Victor Holland nevű fickó után érdeklődött. Arra volt kíváncsi, tudom-e, hol vannak.

– Megmondta neki?

– Annak a kreténnek? – Jack felnevetett. – A pontos időt sem mondtam volna meg, ha azt akarta volna tudni. Eszem ágában sem volt, hogy eláruljam… – kezdte, de aztán félbehagyta a mondatot, és megköszörülte a torkát. – Akkor sem mondtam volna neki semmit, ha bármit tudnék. De nem tudok.

Polowski visszacsúsztatta a zsebébe a jelvényét, tekintetét azonban közben sem vette le Jackről.

– Azt hiszem, váltanunk kell egymással néhány szót, Mr. Zuckerman.

– Miről?

– A volt feleségéről. Aki most éppen komoly bajba került.

– Igen – sóhajtott fel Jack –, ezt már én is tudom.

– Veszélyben van az élete. Részleteket nem mondhatok, mert egyelőre én is csak sötétben tapogatózom. Az viszont tény, hogy egy nőt már megöltek. A maga felesége…

– A volt feleségem.

– A volt felesége lehet a következő.

Jack nem válaszolt, csak kétkedve méregette a másik férfit.

– Állampolgári kötelessége, hogy mindent elmondjon nekem, amiről tudomása van – emlékeztette Polowski.

– Igen, az a kötelességem.

– Nézze, mindkettőnknek könnyebb lesz, ha együttműködik velem. Ha viszont megnehezíti a dolgomat, én is megnehezítem a maga életét. – Polowski szélesen elmosolyodott. Jack még csak halványan sem. –

Nos, Mr. Zuckerman… vagyis Jack? Ugye szólíthatom így? Miért nem mondja el, hol van a volt felesége, mielőtt még túl késő lenne? Neki is, és magának is.

Jack komoran méregette az ügynököt. Tépelődött, mérlegelt, s ujjaival közben az ajtófélfán dobolt. Végül ellépett az útból.

– Törvénytisztelő állampolgárként nyilván ezt kell tennem – mondta kelletlenül. – Jöjjön be, Polowski! Elmondom, amit tudok.

Az ablak betört, és darabjai a sötét helyiségbe záporoztak. Cathy összerezzent a csörömpölésre.

– Bocs, Hickey – suttogta.

– Majd megtérítjük a kárát – mondta Victor, és kiütötte a maradék üvegcserepeket. – Látsz valakit?

Cathy mindkét irányba elnézett. A kukák fölött éppen egy összegyűrt újságot fújt el a szél, de a kis mellékutcában ez volt minden mozgás. Néhány sarokkal távolabb autók dudáltak. A Union Streeten, mint mindig, most is nagy volt a forgalom.

– Sehol senki.

– Jól van. – Victor az ablakpárkányra terítette a széldzsekijét. – Menj előre!

Cathy felhúzta magát az ablakba, és beugrott rajta. Talpa alatt megcsikordultak az üvegcserepek, amikor földet ért a túloldalon. Pár pillanat múlva Victor is megérkezett mellé. A stúdió öltözőjében találták magukat. Az egyik falat beborító polcokon női alsóneműk feküdtek, a másikat a hosszú tükör előtt sorakozó sminkasztalok foglalták el. Victor a homlokát ráncolva méregette az egyik széktámlára ledobott, falatnyi és átlátszó barackszínű selyemdarabot.

– Miféle képeket készít a te barátod?

– Finoman budoár hangulatú fotóknak nevezik őket.

Victor tekintete most az egyik fogason lógó, fekete csipkeköpenyen akadt meg.

– Ez azt jelenti, amire én gondolok?

– Mire gondolsz?

– Tudod te azt.

Cathy átment a következő helyiségbe.

– Hickey azt állítja, hogy az, amit ő csinál, nem pornográfia, hanem ízléses erotika… – kezdte, de hirtelen torkára forrt a szó, és döbbenten meredt a szemközti falra. Egy kinagyított fényképen

meztelen emberi testek, talán nyolc is volt belőlük, hatalmas polipot formáztak. A felvétel semmit sem bízott a képzeletre.

– Aha, ízléses – jegyezte meg Victor szárazon.

– Ez… megbízásból készülhetett. Reklámfotó lehet.

– Kíváncsi lennék, mit akarnak eladni vele.

Cathy megfordult, és egy másik fényképpel találta szemközt magát. Ez két nőt ábrázolt, mindketten lélegzetelállítóan gyönyörűek voltak, és még hajcsatot sem viseltek.

– Még egy reklámfotó? – kérdezte Victor.

Cathy a fejét rázta.

– Ne is kérdezd!

Az elülső helyiségben a levélbedobó előtt levelek, szórólapok és újságok hevertek a földön. A filmkazetta, amelyet Cathy előző nap adott fel, még nem volt közöttük.

– Meg kell várnunk a postást – mondta.

Victor egyetértően bólintott.

– Biztonságos helynek tűnik. Elképzelhető, hogy a barátod tart itt valami ehetőt?

– Úgy emlékszem, láttam valahol hűtőszekrényt – felelte Cathy.

Átmentek abba a tágas helyiségbe, amelyet Hickey a műtermének nevezett. Cathy felkattintott egy kapcsolót, mire egész sor reflektor és spotlámpa gyulladt fel.

– Szóval itt készülnek a képek – jegyezte meg Victor.

A kábeleket gondosan átlépve körbejárta a termet, és mosolygós hitetlenkedéssel szemügyre vette a különböző díszleteket és kellékeket. Valódi angol telefonfülke éppúgy volt közöttük, mint utcai pad és szobabicikli. A főhelyet hatalmas mennyezetes ágy foglalta el. A fodros takaró viktoriánus stílusú volt rajta, a lábaihoz erősített bilincsek viszont aligha abból a korból származtak. Victor megbökte az egyiket, aztán Cathyhez fordult.

– Mennyire közeli barátod neked ez a Hickey fiú?

– Ezek közül a dolgok közül egy sem volt itt, amikor egy hónapja képeket készített rólam.

– Rólad is készített képeket? – meredt rá Victor.

Cathy elvörösödött, amikor elképzelte, mi járhat a férfi fejében. Lelki szemeivel alighanem máris látja őt, amint elterül ezen az ágyon, és egyetlen öltözéke az egyik bilincs.

– Nem olyanokat, mint… a többi kép – hebegte zavartan. – Csak

szívességet tettem neki…

– Szívességet?

– Azok igazi reklámfotók voltak!

– Valóban?

– Gázszerelőnek öltöztettek be, és kezeslábast viseltem.

– Mióta vannak női gázszerelők?

– Kényszerhelyzetben kellett beugranom. Hickey modelljének közbejött valami, és olyasvalakire volt sürgősen szüksége, akinek átlagos arca van. Én pedig ilyen vagyok. Átlagos. Csak az arcom volt fontos.

– És a kezeslábasod.

– Igen, az is.

Egymásra néztek, és egyszerre nevették el magukat.

– Tudom, mire gondoltál – mondta Cathy.

– Az jó, mert hiába kérdeznél, akkor sem árulnám el – felelte Victor, aztán még egyszer körbenézett. – Mintha azt mondtad volna, hogy talán akad itt ennivaló.

Cathy odament a hűtőszekrényhez. Filmek voltak benne, mellettük pedig egy fél rúd szalámi, pár szem fonnyadt sárgarépa és egy üveg ecetes uborka. A mélyhűtőben viszont valódi kincsek rejtőztek: egy csomag őrölt kávé és egy egész kenyér.

– Lakomázhatunk – fordult a férfi felé Cathy mosolyogva.

Pár perc múlva a mennyezetes ágyon ültek, szalámit és félig kiolvadt kenyeret ettek, répát és uborkát rágcsáltak hozzá, és frissen főtt kávéval öblítették le a falatokat. Faramuci piknik volt, ahogy papírtányérokat egyensúlyoztak az ölükben, és a mennyezetről spotlámpák világítottak, mintha legalábbis tucatnyi nap sütött volna le rájuk.

– Miért mondtad azt magadról az előbb? – kérdezte Victor.

Cathy nagyot harapott a répából.

– Micsodát?

– Hogy átlagos vagy. Annyira, hogy még női gázszerelőt is alakíthattál.

– Mert átlagos vagyok.

– Szerintem nem, és én meglehetősen jó emberismerő vagyok.

Cathy felpillantott az egyik plakátra, amelyről Hickey egyik szupermodellje nézett vissza rá hetyke magabiztossággal.

– Vele például biztosan nem vehetem fel a versenyt.

– Ő ott – felelte Victor – csak a fantázia terméke. Nem hús-vér nő, hanem sok-sok festék, hajlakk és műszempilla keveréke.

– Tudom. Elvégre abból élek, hogy átalakítom a színészeket, és megvalósítom azt, ami a nézők képzeletében él. Néha pedig a rémálmaikat, ha éppen olyan a film. – Cathy kihalászta az üvegből az utolsó szem uborkát. – Az előbb nem a látszatra, nem a külcsínre gondoltam, hanem arra, ami mögötte, legbelül van. Ott érzem magam átlagosnak.

– Én egészen rendkívülinek tartalak. És a múlt éjszaka után tudom, miről beszélek.

Cathy a tányérjára szegezte a tekintetét, amelyen már csak egy bánatos répa árválkodott.

– Volt idő… Azt hiszem, mindenki életében van olyan idő, amikor még fiatal, és különlegesnek hiszi magát. Amikor úgy gondolja, hogy övé a világ. Én utoljára akkor éreztem így, amikor feleségül mentem Jackhez. – Cathy nagyot sóhajtott. – Nem tartott sokáig ez az érzésem.

– Miért mentél hozzá?

– Nem tudom. Talán mert megszédültem. Még csak huszonhárom éves voltam, és akkor kerültem be gyakornokként a csapatba. Jack pedig a rendező volt. Maga az isten.

– Lenyűgözött?

– Neki az nagyon megy. Ügyesen be tudja vetni a báját, a tekintélyét, a kisugárzását, és máris győzött a nőknél. Aztán volt még sok pezsgő, finom vacsora és virágcsokor is. Azt hiszem, leginkább az izgatta bennem, hogy nem omlottam azonnal a lábai elé. Hogy nem ájultam el, ha csak rám nézett. Hiúsági kérdést csinálhatott abból, hogy meghódítson. És a végén sikerrel járt – tette hozzá Cathy bűnbánóan. – Utána pedig nagyobb és izgalmasabb feladatok felé fordult. Akkoriban döbbentem rá, hogy teljesen átlagos nő vagyok. Ez egyébként nem rossz érzés. Nem mardos a vágy, hogy más legyek, különleges ember.

– Kit tartasz annak?

– A nagyanyám az volt, de ő már nem él.

– Egy tiszteletre méltó nagymama majdnem mindenki listáján szerepel.

– Jól van. Akkor legyen, mondjuk, Teréz anya.

– Ő is rajta van az összes listán.

– Katharine Hepburn. Gloria Steinem. A barátnőm, Sarah… – Cathy hangja elcsuklott, és lehajtotta a fejét. – De már ő sem él – tette

hozzá csendesen.

Victor megfogta a kezét. Ujjai gyengéden fonódtak az övéire, Cathy mégis meglepve érezte az erejét és azt, hogy az beléje is átáramlik. A szép és gazdag Jack ragyogása elvakította, de ő soha nem ébresztett akkora bizalmat benne, mint ez az ember. Ez soha egyetlen másik férfinak sem sikerült még.

Victor sokáig csak csendes együttérzéssel nézett rá.

– Mesélj Sarah-ról! – kérte végül.

Cathy nagyokat nyelt, hogy visszafojtsa kibuggyanni készülő könnyeit.

– Gyönyörű volt. Nem úgy, mint az a lány – bökött a fejével Hickey szépségesre varázsolt modelljére. – Az ő szépsége belülről fakadt. Ott volt a szemében. Tökéletes nyugalom áradt belőle. Mintha megtalálta volna azt, amit keresett, miközben mi, többiek még mind az elveszett kincset kerestük. Nem hiszem, hogy ilyennek született. Csakis magának köszönhette, hogy elérte ezt a lelki békét. Egyetemista korunkban még egyikünk sem hitt igazán magában, és ezen a házasságunk sem sokat javított. Engem padlóra küldött a válásom, Sarah viszont még erősebb lett az övé után. Akkor vette igazán kezébe az élete irányítását. Teherbe is azért esett, mert pontosan azt akarta. Apa nem volt hozzá, csak egy kémcső, egy névtelen spermadonor. Sarah mindig azt mondta, hogy az ősidőkben a család nem apából, anyából és gyerekből állt, hanem csak anyából és gyerekből. Azt hiszem, nagy bátorság volt tőle, hogy megtette azt a lépést. Sokkal bátrabb volt, mint amilyen én valaha is leszek… – Cathy megköszörülte a torkát. – Egy szó, mint száz, Sarah különleges ember volt. Vannak, akik egyszerűen azok.

– Igen, vannak olyanok – mondta Victor halkan.

Cathy felnézett rá, és látta, hogy végtelenül szomorú tekintetét a szemközti falra szegezi. Miféle fájdalom véshette azokat a redőket az arcára? Olyan mélyek, hogy talán soha nem tűnnek majd el. Vannak veszteségek, amelyeket nem tudunk elfogadni, és életünk végéig sem tehetjük túl magunkat rajtuk.

– Milyen ember volt a feleséged? – kérdezte Cathy.

Victor sokáig nem válaszolt, és ő már bánta, hogy a kérdésével szörnyű emlékeket idézett fel benne.

– Jóságos volt – felelte végül a férfi. – Mindig arra fogok emlékezni. A jóságára.

Victor most Cathyre nézett, és ő rádöbbent, hogy az, amit a szemében lát, nem szomorúság, hanem csendes elfogadás.

– Hogy hívták?

– Lilynek. Lillian Dorinda Cassidy volt a teljes neve. Mókás, hogy ilyen komoly és hosszú nevet viselt egy olyan aprócska nő. – A férfi elmosolyodott. – Egy méter ötvenegy centi volt, és negyvenöt kiló, ha jól bevacsorázott. A törékenysége szinte megijesztett, különösen a végén, amikor még le is fogyott. Mintha csak két nagy barna szem maradt volna belőle.

– Fiatal lehetett, amikor meghalt.

– Még csak harmincnyolc éves volt. Óriási igazságtalanságnak tűnt, hogy éppen *ő* járt így. Soha életében nem dohányzott, csak nagyon ritkán ivott meg egy pohárka bort, és húst sem evett. Miután megállapították, mi baja, megpróbáltuk kideríteni, mi okozhatta a betegségét. Neki jutott eszébe, hogy annak a massachusettsi kisvárosnak a közvetlen közelében, amelyben felnőtt, atomerőmű működött.

– Gondolod, hogy az tehetett róla?

– Bizonyítékunk nem volt rá, de kutakodni kezdtünk, és megtudtuk, hogy Lily korábbi szomszédai közül legalább húsz családban betegedett meg valaki leukémiában. Velük összefogva is két évünkbe telt, amíg elértük, hogy nyomozás induljon az ügyben. Az eredmény az lett, hogy az erőmű megnyitásától kezdve folyamatosan és súlyosan megsértették a biztonsági előírásokat.

Cathy hitetlenkedve ingatta a fejét.

– Mégis hosszú évekig működhettek?

– Senki sem tudott a szabálytalanságokról. Ügyesen eltitkolták őket, még az állami ellenőrző hatóság sem sejtett semmit.

– Végül bezárták az erőművet?

Victor bólintott.

– Igen, bár számomra az nem jelentett igazi elégtételt. Lily akkor már nem élt. A küzdelem mindenkit kimerített, és a többi családdal együtt néha úgy éreztük, fejjel megyünk a falnak. Mégis tudtuk, hogy tennünk kell valamit. Valakinek tennie kellett valamit azért, hogy mások ne végezzék úgy, mint Lily. – A férfi felnézett a mennyezeten világító spotlámpákra. – És én most megint fejjel megyek a falnak, csak éppen ez mintha maga a kínai nagy fal lenne. A tét pedig, ami kockán forog, a te életed és az enyém.

Tekintetük egymásba fonódott. Cathy mozdulatlanul ült, akkor is, amikor Victor simogatni kezdte az arcát. Aztán gyengéden közelebb húzta magához, ajka az ajkára talált, és tétova csókja benne azonnal vágyakat ébresztett valami más, sokkal több után.

– Sajnálom, hogy belekeveredtél ebbe az ügybe – suttogta a férfi. – Te, Sarah és az a másik Catherine Weaver. Miattam történik ez a sok szörnyűség.

– Nem te tehetsz róla. Te csak harcolsz. Felvetted a küzdelmet egy nagy és veszélyes gépezettel. Mindenki más rég letette volna a fegyvert. Te viszont nem futamodtál meg.

– Nemigen volt más választásom.

– De, lett volna. Úgy tehettél volna, mintha elhinnéd, hogy a barátod balesetben halt meg. Bármi folyik is a Virateknél, behunyhattad volna a szemed. Jack azt tette volna.

– Csakhogy én nem vagyok Jack. Vannak dolgok, amelyeket nem hagyhatok szó nélkül. Gondolnom kell arra, hogy ne legyen több Lily a világon. Azoknak az embereknek az ezreire, akiknek az életébe kerülhet az a kísérlet.

Most, hogy Victor újra megemlítette halott feleségét, Cathy úgy érezte, áthághatatlan akadályt emel közéjük Lily emléke, egy nőé, akivel *ő* soha nem találkozott. Elhúzódott a férfitól, de máris hiányzott neki az érintése.

– Olyan sok ember halálát okozhatja az a fegyver? – kérdezte.

– Jerry így gondolhatta. Igazán senki sem mondhatja meg előre. A világon szerencsére még soha nem folytattak háborút biológiai fegyverekkel. Szeretném hinni, hogy azért nem, mert annyira nem vagyunk ostobák, és az emberiség nem akarja elpusztítani magát. Bár ha belegondolok, miféle őrültségeket követtünk már el az évszázadok során, megrémülök.

– Ennyire veszélyesek a biológiai fegyverek?

– Ha egy vírusnak csupán néhány génjét megváltoztatod, ha csak kicsivel is fertőzőbbé teszed, annyira megnő a halálozási arány, hogy az eredmény végzetes lesz. Már maga a kutatás is rendkívül veszélyes. Ha a laborban megsértik a biztonsági előírásokat, az elég lehet ahhoz, hogy akaratlanul milliók fertőződjenek meg. Ellenszer pedig nem létezik. A tudósok gondolni sem szeretnek ilyen méretű katasztrófára.

– Vagyis a világvégére.

Victor bólintott. A tekintete ijesztően józan volt.

– Fel nem foghatom – ingatta a fejét Cathy –, miért engedik meg, hogy ilyen kutatások folyjanak.

– Nem engedik meg. Nemzetközi szerződések tiltják őket. Mindig akad azonban olyan sötétben bujkáló őrült, aki mindenki mással szemben fölénybe akar kerülni. És ez úgy is lenne, ha csak neki lennének ilyen fegyverei.

Igen, már ahhoz is őrültnek kell lenni, hogy valakiben vágy ébredjen efféle fegyverek birtoklására, gondolta Cathy. Valamikor olvasott egy regényt, amelyben pusztító baktériumot fejlesztettek ki, és be is vetették. Milliók haltak meg, városok lettek semmivé tőle. Az csak a képzelet szüleménye volt, egy tudományos-fantasztikus könyv. Ez viszont itt valóság.

A bejárati ajtó felől egyszer csak meghallották, hogy felcsapódott a levélbedobó, és a postás küldeményeket csúsztatott be rajta. Cathy és Victor egyszerre ugrott fel. Kirohantak az előszobába, és az újságok tetején ott feküdt az a levél, amelyet Cathy adott fel előző nap. Lehajolt érte, feltépte a borítékot, és kivette belőle a filmkazettát.

– Itt a bizonyítékod! – mondta diadalmas mosollyal.

– Reméljük, igen. Hol van a sötétkamra?

– Az öltöző mellett. – Cathy odaadta a férfinak a filmet. – Elő tudod hívni?

– Régebben fényképezgettem, és ha vannak vegyszerek, menni fog. Én… – A férfi elhallgatott, és az íróasztal felé fordult, amelyen csörögni kezdett a telefon. – Ne vedd fel! – mondta, és elindult a sötétkamrába.

Hátuk mögül hallották, hogy bekapcsolt az üzenetrögzítő, aztán pedig Hickey bársonyosan lágy hangja szólalt meg a szalagról.

– Üdvözöljük! Ön Hickman von Trapp stúdióját hívta. Ízléses és művészi aktfotókat készítünk…

Victor felnevetett.

– Ízléses? – kérdezte.

– Ki mit ért alatta – felelte Cathy.

Éppen odaértek a sötétkamrához, amikor véget ért az üdvözlőszöveg. A sípszó után izgatott hang kezdett beszélni.

– Halló! Cathy? Ha ott vagy, vedd fel! Egy FBI-ügynök keres… Valami Polowski…

Cathy megdermedt.

– Ez Jack!

A hangszóróból hallatszó hang már nemcsak izgatott volt, hanem egyenesen rémült.

– Nem tehetek róla, a pasas mindent kiszedett belőlem Hickeyről. Azonnal menj el onnan!

Cathy odarohant a telefonhoz, és felkapta a kagylót.

– Jack? – kérdezte.

A rögzítő azonban már kikapcsolt. A férfi letette. Cathy remegő kézzel tárcsázni kezdte a számát.

– Erre most nincs idő! – mondta Victor.

– Beszélnem kell vele…

A férfi kikapta Cathy kezéből a kagylót, és a helyére tette.

– Majd később. Most el kell tűnnünk innen.

Cathy kábán bólintott, és az ajtóhoz indult, de hirtelen megállt.

– Várj! Pénzre van szükségünk – mondta, és visszament az íróasztalhoz.

Átkutatta a fiókokat, és az egyikben meg is találta a kis kazettát. Összesen huszonkét dollár volt benne. „Annyi mindig legyen nálad, hogy vehess egy zacskó jó kávét!” – szokta mondogatni Hickey. Cathy zsebre dugta a pénzt, aztán a fogasról a barátja esőkabátját is leakasztotta. Hickeynek most nem fog hiányozni, neki viszont még jól jöhet.

– Mehetünk.

Csak egy pillanatra álltak meg, hogy kilessenek a lépcsőházba. A szomszéd lakásból nevetés hallatszott ki, fejük felett pedig magas cipősarkak kopogtak a fapadlón, miközben a folyosón a bejárati ajtóhoz szaladtak.

Odakint hét ágra sütött a nap. Az ebédről a munkahelyükre visszafelé igyekvő üzletemberek és galériatulajdonosok ügyet sem vetettek rájuk. A Union Street élte szokásos életét, Cathy mégis úgy érezte, hogy a tömegből éber szemek lesik őket. Ösztönösen egészen kicsire húzta össze magát, ám aztán meg kellett szaporáznia a lépteit, hogy ne maradjon le Victortól.

– Most mit csinálunk? – kérdezte suttogva.

– A film nálunk van, úgyhogy buszra szállhatunk.

– És hova megyünk?

– Bárhova. – A férfi előreszegezte a tekintetét. – Csak el ebből a városból.

7.

Már megint az az idegesítő FBI-ügynök nyomta a csengőt. Jack nagy sóhajjal kinyitotta az ajtót.

– Máris visszajött?

– Vissza, hogy a fene enné meg! – Polowski belépett az előszobába, és behúzta maga mögött az ajtót. – Tudnom kell, most hol keressem őket.

– Már megmondtam, Mr. Polowski. A Union Streeten van egy stúdió. A tulajdonosa Mr. Hickman…

– Onnan jövök.

Jack nagyot nyelt.

– Nem voltak ott?

– Mintha nem tudná! Maga figyelmeztette őket. Így van?

– Komolyan nem értem, miért gorombáskodik velem. Én mindent megtettem, hogy…

– Azok ketten sietve távoztak a stúdióból. Még az ajtót is nyitva hagyták. Az ágyon ételmaradékok voltak, az íróasztalon pedig egy üres pénzkazetta.

Jack felháborodottan kihúzta magát.

– Ócska kis tolvajnak tartja a volt feleségemet?

– Kétségbeesett nőnek tartom. Magát pedig ostobának, mert bekavart nekem. Szóval, hol vannak most?

– Nem tudom.

– Kihez fordulhatnak?

– Senki sem jut eszembe.

– Erőltesse meg az agyát!

Jack a másik férfi püffedt arcára meredt, és nem értette, hogy lehet valaki ennyire visszataszító. Miért bánhat el valakivel ilyen csúnyán a természet?

– Őszintén nem tudom – mondta el végül még egyszer.

Polowski megérezhette, hogy ez az igazság. Egy pillanatig még szótlanul meredt Jackre, aztán visszavonulót fújt.

– Azt viszont nyilván tudja, miért figyelmeztette őket.

– Én… – Jack gyámoltalanul vonogatta a vállát. – Miután elment innen, egyszeriben kétségeim támadtak. Nem tudtam, jól tettem-e, hogy elmondtam, amit tudtam. Az a pasas nem bízik magában.

– Kicsoda?

– Victor Holland. Szerinte maga is hamis játékot játszik. Igaz, nekem úgy tűnt, hogy kissé paranoiás a fickó.

– Nem csoda azok után, amik már eddig is történtek vele – felelte Polowski, és az ajtóhoz lépett.

– Most mi lesz?

– Tovább keresem őket.

– Hol?

– Ugye nem gondolja komolyan, hogy ezt az orrára kötöm? – Az ügynök kilépett a házból. – Ne hagyja el a várost, Zuckerman! – szólt hátra a válla fölött. – Még találkozunk.

– Aligha – dünnyögte Jack, miközben a másik férfi már súlyos léptekkel a kocsija felé tartott.

Jack felnézett az égre, amelyen egyetlen kis felhő sem volt, és elmosolyodott. Mexikóban is biztosan szép idő van, gondolta.

Valaki rohanvást távozott innen, állapította meg magában Savitch, miután körbejárta a stúdió helyiségeit. Az ajtót nyitva találta, az ágyon papírtányérokat látott, mellettük egy üres uborkásüveget és kávéscsészéket. Minden jel arra vallott, hogy ketten voltak itt. Érdekes, mert ő csak egy férfit látott kimenni. Az az alacsony, zömök pasas műszálas barna öltönyt viselt. Nem volt sokáig idebent. Egy sötétzöld Forddal ment el, az pedig olyan helyen állt, ahol legfeljebb tizenöt percet lehet parkolni. Az órában még maradt is három perc.

Savitch folytatta körútját a stúdióban. A gusztustalan fotókat nézegetve azt találgatta magában, hogy már megint csak az idejét vesztegeti-e. Az összes többi címre, amelyet a kis fekete noteszben talált, feleslegesen ment el. Miért pont ennek a Hickman von Trappnak a műintézménye lenne kivétel?

Az ösztöne mégis azt súgta, hogy ezúttal nem fogott mellé, csak össze kell raknia a képkockákat. Két éhes ember járt ma itt. Betörték az öltöző ablakát, azon át jutottak be, és mindent felfaltak, amit csak a hűtőben találtak. A pénzt is elvitték kazettából, de azt a barna öltönyös pasas is csinálhatta.

Savitch visszaballagott az elülső helyiségbe, és tekintete az

üzenetrögzítőn villogó piros lámpára esett. Odament, visszatekerte a szalagot az elejére, és megnyomta a lejátszást. Az üzenetek többnyire munkáról szóltak valami Hickeynek, aki nyilván az a Hickman von Trapp lesz. A hívók azt akarták megtudni, elkészültek-e már a levonatok, megbeszélésekre hívták, és azt kérdezték tőle, hogy elvállalná-e a *Snoop* magazin címlapfotójának az elkészítését.

Savitch csak fél füllel figyelt a rögzítőre, és közben is folytatta a járkálást. Az ajtónál megállt, lehajolt a bedobált postáért, és átvizsgálta. Mindegyik küldeményt von Trappnak címezték, és csupa unalmas vacak volt. Egyszer csak azonban a magazinok és a felbontatlan borítékok közül egy papírlap csúszott ki. A levél Hickeynek szólt.

„Szörnyen sajnálom, de valaki ellopta a kocsiból a filmjeidet. Ez az egy maradt csak meg. Gondoltam, elküldöm neked, mielőtt még ez is eltűnik. Cathy”

Cathy? Catherine Weaver? Ő lesz az! És hol a fenében van az a film?

Savitch még egyszer áttúrta az egész kupacot, de csak egy feltépett borítékot talált, a feladó helyén Catherine Weaver nevével. A film sehol sem volt. Dühében földhöz vágta a folyóiratokat, ám aztán felkapta a fejét, mert a rögzítő újabb üzenetet játszott le.

– Halló! Cathy? Ha ott vagy, vedd fel! Egy FBI-ügynök keres… Valami Polowski… Nem tehetek róla, a pasas mindent kiszedett belőlem Hickeyről. Azonnal menj el onnan!

A rögzítő kikapcsolt, és visszatekerte a szalagot. Savitch a homlokát ráncolva állt a telefon mellett. „Azonnal menj el onnan!” Semmi kétség, Catherine Weaver járt itt, méghozzá Victor Hollanddel együtt. De ki a fene az a Polowski, és miért keresi Hollandet? Neki azt mondták, hogy az FBI kimarad ebből a mókából.

Ennek most azonnal utána kell járnom, döntötte el.

Az ablakhoz sétált, és kinézett rajta a napsütötte utcára, amelyen tömegek jöttek-mentek. Mennyi arc, mennyi idegen! Hol húzhatja meg magát egy ekkora városban két rémült ember? – találgatta Savitch. Nehéz lesz kiderítenie, de nem lehetetlen.

Miután elhagyta a házat, keresett egy nyilvános telefont, és a fülkéből feltárcsázott egy washingtoni számot. Sohasem kért szívesen segítséget a Cowboytól, de most nincs más választása. Victor Holland rátette a kezét a bizonyítékra, a tét pedig óriási. Legfőbb ideje, hogy

felgyorsítsa a vadászatot.

A pénztáros becsukta az ablakát.

– Fáradjanak át egy másikhoz! – kiáltotta.

– Várjon! – kocogtatta meg Cathy az üveget. – Nekem mindjárt megy a buszom.

– Melyik?

– A 23-as. Palo Altóba.

– Oda hétkor is lesz egy.

– De.

– Vacsoraszünet nekem is jár.

Cathy tehetetlenül nézte a távozó pénztárost. A hangosbeszélő közben bemondta, hogy a 23-as járat azonnal indul. Így is lett. A busz éppen kigördült a pályaudvarról, mire Cathy odakapta a fejét. Nem volt más választása, nagy sóhajjal beállt a következő hosszan kígyózó és csigalassúsággal haladó sorba. Ha hétkor indulunk innen, gondolta, akkor este nyolcra érünk Palo Altóba. És aztán mihez kezdünk? Egy parkban alszunk majd, és étteremből koldult maradékot fogunk enni? Mit tervezhet Victor?

Körbenézett és meglátta, hogy a férfi éppen belépett egy telefonfülkébe. Tárcsázott, aztán beletúrt a hajába, és egy pillanatra helyére tette a kagylót, majd megint tárcsázott. Kit hívhat? – találgatta Cathy, amikor a mögötte álló megütögette a vállát.

– Ön következik.

Cathy odalépett a pénztárhoz.

– Két jegyet kérek… – kezdte, de a hangja hirtelen cserbenhagyta, amikor észrevette a közvetlenül az ablak mellé kiragasztott plakátot.

LÁTTA EZT A FÉRFIT? – állt rajta nagy betűkkel Victor Holland mosolytalan fényképe fölött. Alatta pedig az szerepelt, hogy a körözést ipari kémkedés és gyilkosság miatt adták ki ellene. Végül mindenkit, aki bármilyen információval szolgálhat róla, arra szólítottak fel, hogy haladéktalanul értesítse az FBI-t vagy a helyi rendőrkapitányságot.

– Utazik vagy sem, hölgyem?

– Tessék? – Cathy visszafordult a pénztáros felé, aki leplezetlenül bosszúsan nézett rá. – Ó, igen! Két jegyet kérek Palo Altóba – hadarta, és pénzt halászott elő. – Csak oda.

– Kettő Palo Altóba. A busz hétkor indul a 11-es kocsiállásról.

– Köszönöm.

Cathy elvette a jegyeket. Amint kilépett a sorból, meglátta, hogy a buszpályaudvar bejáratánál két rendőr áll, és körbe-körbe nézeget. Kit kereshetnek? – futott át Cathy fején a kérdés, és rémülten a telefonfülkére pillantott, az azonban már üres volt. Hová lett Victor? Magára hagyta őt két buszjeggyel és összesen öt dollárral?

Cathy kis ideig még tanácstalanul álldogált, aztán erőt vett magán, és elindult a kijárat felé. Uram, ne engedd, hogy észrevegyenek! Én itt sem vagyok. Kérlek, segíts! – imádkozott magában.

Egy szék mellett megállt, elvette róla a *San Francisco Chronicle* ott felejtett számát, és a hirdetéseket nézegetve kisétált az épületből. A két rendőr ügyet sem vetett rá.

Odakint sokan jöttek-mentek a járdán. Cathy nem tudta, mit tegyen. Végül találomra elindult, de csak háromnégy lépést tett, amikor két erős kéz berántotta egy átjáróba, a kukák mellé.

– Victor! – kiáltott fel, és a megkönnyebbüléstől kis híján elsírta magát.

– Megláttak?

– Nem. Vagyis nyilván láttak, de nem foglalkoztak velem.

– Biztos?

Cathy bólintott, Victor pedig dühösen a falra csapott.

– A fenébe, most mit csináljunk?

– Megvettem a jegyeket.

– Azokat nem használhatjuk.

– Akkor hogyan megyünk el a városból? Autóstoppal? Már csak öt dollárunk van.

– Az összes induló buszt figyelni fogják. És az egész rohadt pályaudvart teleragasztották a képemmel! – A férfi a falnak vetette a hátát, és felnyögött. – Úgy festek rajta, mint egy visszaeső bűnöző.

– Igaz, ami igaz, nem túl előnyös az a fotód.

Victor a szorult helyzetükben is elnevette magát.

– Láttál már előnyös körözési fotót?

Cathy is a falnak dőlt.

– Ki kell jutnunk a városból.

– Helyesbítek. Neked kell kijutnod a városból.

– Ez meg mit jelentsen?

– Téged nem keresnek a rendőrök, úgyhogy szépen buszra szállsz, és elutazol Palo Altóba. Vannak ott barátaim, ők majd biztos helyre juttatnak.

– Nem.

– Figyelj, Cathy! Nyilvánvaló, hogy a városban a repülőteret és az összes autókölcsönzőt is kidekorálták az ábrázatommal, mi pedig majdnem az összes pénzünket kiadtuk buszjegyre. Fel fogod használni az egyiket.

– Nem megyek el nélküled!

– Nincs más választásod.

– De van! És én azt választom, hogy rád tapadok, mint egy pióca. Csak melletted érzem magam biztonságban. Senki másra nem számíthatok.

– Te csak feltartasz. Nélküled gyorsabb lehetek. – Victor kinézett az utcára. – A fenébe, nem akarom, hogy velem maradj!

– Ezt nem hiszem el.

– Miért érdekelne engem, hogy te mit hiszel, és mit nem?

– Nézz rám! Nézz rám, és úgy mondd! – Cathy a karjánál fogva maga felé fordította a férfit. – Most mondd, hogy nem akarod, hogy veled maradjak!

Victor szóra nyitotta a száját, hogy megismételje a hazugságot. Cathy tudta, hogy hazudott. Leolvasta az arcáról. És a szemében valami mást is látott, amitől egy pillanatra a lélegzete is elakadt.

– Én… nem akarom, hogy… – kezdte a férfi.

Cathy csak állt, és várta, hogy elhangozzék az igazság. Amit nem várt, az Victor csókja volt. Nem tudta volna megmondani, hogyan történt. Egyszer csak a férfi karjában találta magát, az egyetlen csodásan melengető, biztonságos helyen, amelyet ismert. Az ölelést inkább a kétségbeesés szülte, semmint a szenvedély. Két rémült ember egymásba kapaszkodása volt, ám amint egymásra talált az ajkuk, azonnal sokkal több lett belőle. Több volt félelemnél, több volt vágynál. Két lélek vált eggyé, és maradt együtt akkor is még, amikor az ölelés már véget ért. És akkor is, ha netán soha többé nem fogják megérinteni a másikat.

– Látod? – suttogta Cathy. – Igazam volt. Azt akarod, hogy veled maradjak. Igenis azt akarod – tette hozzá.

Victor megsimogatta az arcát.

– Sohasem tudtam jól hazudni.

– Én pedig nem hagylak el. Szükséged van rám. Neked bujkálnod kell, nekem nem. Én vehetek buszjegyet, elmehetek vásárolni.

– Nekem leginkább egy új arcra lenne szükségem – felelte a férfi

nagy sóhajjal. – Mivel azonban plasztikai sebész éppen nincs kéznél, azt javaslom, menjünk át a BART-pályaudvarra. Ott ilyenkor nagy a tömeg. Talán eljutunk East Bayre…

– Jézusom, hogy én milyen hülye vagyok! – nyögött fel Cathy. – Pontosan új arcra van szükséged! – mondta, és elindult. – Gyere! Nincs sok időnk.

– Cathy? – A férfi elindult utána. A saroknál kilestek az utcára, de sehol nem láttak rendőrt. – Hova megyünk?

– Telefonfülkét keresünk.

– És kit hívunk fel? – akarta tudni Victor.

Cathy feléje fordult, és az arckifejezése félreérthetetlenül elkínzott volt.

– Valakit, akit mindketten ismerünk és szeretünk.

Jack éppen a bőröndjét csomagolta, amikor csörögni kezdett a telefonja. Nem akart foglalkozni vele, de valami azt súgta neki, hogy életbevágó ügyben keresik. Végül felvette a kagylót, a következő pillanatban azonban már meg is bánta, hogy így döntött.

– Jack?

A férfi nagyot sóhajtott.

– Mondd, hogy ez nem is te vagy, csak én képzelődöm!

– Nem beszélhetek sokáig, mert lehet, hogy lehallgatják a telefonodat.

– Mit nem mondasz!

– Szükségem van a sminkbőröndömre, az egész készletre. És némi készpénzre is. Esküszöm, megadom, amint tudom. Hozd el azonnal, és hagyd ott, ahol a *Tébolyult vad* utolsó jelenetét forgattuk!

– Figyelj, Cathy! Már így is elég nagy bajban vagyok…

– Siess! Legfeljebb egy órát várhatok.

– Csúcsforgalom van. Nem fogok…

– Ez az utolsó szívesség, amit tőled kérek. – Cathy pár másodpercre elhallgatott. – Szépen kérlek! – tette hozzá aztán csendesen.

Jack nagyot fújtatott.

– De ez a legeslegutolsó alkalom!

– Várlak. Egy órád van.

Jack letette a telefont, és a bőröndjére szegezte a tekintetét. Még csak félig volt tele, de azért lezárta. Ide ma már semmiképpen sem fog visszajönni, döntötte el, aztán felkapta a bőröndöt, és kisietett a

Jaguarjához.

Már elindult, amikor eszébe villant, hogy estére találkát beszélt meg Luluval. Az viszont elmarad. Neki most sokkal fontosabb dolga van. El kell tűnnie ebből a városból. Lulu dühöngeni fog, de ő majd leszereli. Talán egy pár gyémánt fülbevalóval. Igen, az hatásos lesz. A drága kis Lulunak igazán könnyű a kedvében járni. Végre talált egy olyan nőt, akin el tud igazodni!

A Fifth Avenue és a Mission Street sarka a hajléktalanok kedvelt találkozóhelye volt. Este háromnegyed hatkor még a szokásosnál is több álldogált ott belőlük. Az a hír hozta ide őket, hogy egy utcával távolabb, a népkonyhán vacsorára burgundi marhasültet fognak osztani, azt pedig, amint erről a valamikor szebb napokat látott és jobb ételekhez szokott lecsúszottak felvilágosították a többieket, vörösborral készítik. Erről az élvezetről senki sem akart lemaradni, akkor sem, ha az ételből főzés közben minden csepp alkohol elpárolog. Így aztán várakozás közben kisebb csoportokban beszélgettek az időjárásról, mindenféle más finom ételekről és arról, hogy a munkanélküli hivatal előtt mindig kilométeres a sor. A zálogház kapualjában üldögélő két szakadt és megviselt alakról tudomást sem vettek.

Szerencsére ránk sem néznek, gondolta Cathy a Hickeytől kölcsönvett esőkabátba burkolódzva. Tisztában volt a szomorú igazsággal, és tudta, hogy a külsejük alapján már nemigen rínak ki a hajléktalanok közül. Amikor az előbb meglátta magát a zálogház kirakatának üvegében, egy pillanatig el sem hitte, hogy az ott az ő tükörképe. Ilyen rég lett volna, hogy utoljára fésülködött meg, evett rendes ételt, és aludta végig az éjszakát?

Victor semmivel sem mutatott jobban nála. Inge gyűrött volt, mintha egy kutya szájából húzta volna ki, állán kétnapos borosta sötétlett, szeme vörös volt a kimerültségtől. Ha besétálna a népkonyhára, senki sem kérdezné meg tőle, mit keres ott. És sokkal rosszabbul is fog még festeni, ha majd kezelésbe veszem, gondolta Cathy fanyar humorral. Már ha Jack valóban elhozza a sminkkészletemet…

– Öt perccel múlt hat – dörmögte Victor. – Letelt az egy óra.

– Várjunk még!

– Kifutunk az időből.

– Még elérjük a buszt.

Cathy végignézett az utcán, mintha a tekintete erejével odavarázsolhatta volna a volt férjét. Őt azonban nem látta, csak a sarkon éppen beforduló helyi buszt. Gyere már, Jack! Gyere már! – mondogatta magában. Ne hagyj cserben!

– Ezt nézzétek meg! – kiáltott fel egyszer csak egy hajléktalan.

A többiek álmélkodó hangokat hallattak.

– Ejha, szépfiú! – mondta egy másik férfi, miközben mind a sarok köré gyűltek. – Mit lovasítottál meg, hogy ilyen flancos járgányra telt az árából?

Cathy átlesett a tömegen, de csak csillogó, burgundivörös fémet látott.

– Menjenek a kocsimtól! – tiltakozott egy mérges hang. – Most mosattam le!

– A szépfiú eltévedhetett. Rossz helyen fordultál be, haver?

Cathy felugrott a lépcsőről.

– Megjött!

Victorral együtt átfurakodtak az emberek között. Jacket a Jaguarjánál találták. Szemlátomást nem mert elmozdulni a méregdrága autó mellől.

– Ne fogdossa össze! – mordult rá éppen egy férfira, aki mocskos kezét végighúzta a motorháztetőn. – Miért itt álldogálnak ahelyett, hogy munkát keresnének?

– Munkát? – szólt vissza neki valaki. – Az meg mi a franc?

– Jack! – kiáltott rá Cathy.

A férfi feléje fordult, és megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Ez az utolsó szívesség. A legeslegutolsó.

– Elhoztad?

Jack a csomagtartójához ment, még egy tapogató kezet ellökött a Jaguartól, és elővette a sminkbőröndöt.

– Tessék, itt az egész hóbelevanc. Elhoztam, ahogy megígértem, de most már mennem kell.

– Hová?

– Nem tudom. – A férfi beült a kocsijába. – Bárhová, csak innen el.

– Ezek szerint egyfelé megyünk.

– Erősen remélem, hogy nem.

Jack ráadta a gyújtást, és felpörgette a motort.

– Ég veled, szépfiú! – kiáltott oda neki valaki a bámészkodók közül.

A volt férje helytelenítő pillantást vetett Cathyre.

– Jobban meg kellene válogatnod a társaságodat. Ciao, cukorfalat!

Miután a Jaguar csikorgó gumikkal elporzott, Cathy megfordult és észrevette, hogy mindenki őt bámulja. Victor ösztönösen közel húzódott hozzá. Egy fáradt és éhes ember nézett farkasszemet a fáradt és éhes tömeggel.

– Ki volt ez a fickó a Jaguarral? – kérdezte egy férfi.

– Az elvált férj em.

– Sokkal vastagabb lehet a bukszája, mint a tied, édeske.

– Mit nem mondasz! – Cathy meglengette a sminkbőröndöt. – A ruháim helyett a hülyéje fehérneműt hozott nekem.

– Ez már csak így megy, bébi.

A Jaguarral együtt a hajléktalanok érdeklődésének is nyoma veszett. Megint szétszéledtek, behúzódtak a kapualjakba és a közeli újságosbódé mellé. Csak egy férfi maradt ott mellettük, és együtt érzően nézett Cathyre.

– Ez minden, amit az a pénzes pasas meghagyott neked? – kérdezte, aztán elindult, de még egyszer visszafordult. – Csak szóljatok, ha nincs hol meghúznotok magatokat! Sok haverom van, és nem jó az, ha egy nőnek fedél nélkül kell maradnia ebben a hidegben.

– Köszönjük az ajánlatot – felelte Victor, és megfogta Cathy kezét -, de elutazunk.

A férfi, akiből még az utca sem ölte ki a lovagiasságot, bólintott, aztán elballagott.

– Fél óra múlva indul a buszunk – mondta Victor. – Ki kell lépnünk.

Sietve elindultak, és már kint jártak az utcán, amikor Cathy hirtelen megállt.

– Victor!

– Mi a baj?

– Azt nézd! – mutatott Cathy remegő kézzel egy újságosbódéra.

Az üveg mögött a *San Francisco Examiner* délutáni kiadásának a címlapja virított. *„Két azonos nevű áldozat. A rendőrség összefüggést keres a gyilkosságok között”* – állt nagy betűkkel egy szőke nő fotója fölött. A képaláírást letakarta egy másik újság, de Cathy így is tudta, kit ábrázol a kép.

– A másodikat is megölték – suttogta. – Igazad volt, Victor.

– Eggyel több ok arra, hogy eltűnjünk a városból – mondta a férfi.

– Gyere!

Cathy engedelmesen elindult. Már rég maguk mögött hagyták az újságosstandot, amikor ő még mindig maga előtt látta azt a szőke nőt. A második Catherine Weavert.

O’Hanley rendőr őrmester segítőkész lélek volt. Sok kollégájától eltérően ő azért választotta ezt a foglalkozást, mert valóban szolgálni és védeni akart. Tudta, hogy a többiek kiscserkésznek hívják a háta mögött, és ez a csúfnév bosszantotta, de azért tetszett is neki. Azt bizonyította számára, hogy belőle minden durvaság hiányzik. Őt nem lehet megvesztegetni, tőle távol áll az alaptalan vádaskodás, és soha nem hozna szégyent az egyenruhára. Leginkább azért viseli, hogy megsimogassa a gyerekek fejét, és megvédje az idős nőket a rablótámadásoktól.

Ezért is nem tetszett neki most ez furcsa feladat. Hogy ezen a buszállomáson kell ácsorognia, és egy férfit kell lesnie, akit egy tanú állítólag itt látott néhány órája. Neki egyetlen gyanús alak sem tűnt fel, pedig mindenkit alaposan megnézett. A többségük sajnálatra méltó ember volt. Nem csoda, elvégre manapság, aki csak megengedheti magának, repülővel utazik. Ezek a népek itt viszont a buszjegyre valót is nehezen kuporgatták össze.

Azt a párt ott sem vetheti fel a pénz. Apa és lánya lehet. A lány ócska esőkabátba burkolódzik, felhajtott gallérja alól csak a kócos haja látszik ki. Az apa még szomorúbb látványt nyújt a beesett arcával és hófehér szakállával. Vén, mint az országút.

A hangosbeszélő utoljára szólította fel beszállásra a 14-es Palo Altó-i járat utasait. Az öregember és a lánya felkászálódott a padról. O’Hanley figyelte őket, amint a kijárat felé tartottak. A nő bőröndje kicsi volt, de nehéz lehetett. És nemcsak azt kellett cipelnie, hanem még az öreget is támogatta és terelgette a tömegben. Úgy tűnt azonban, hogy szerencsésen eljutnak a buszukhoz. Ám aztán nekik rohant az a kölyök.

A srác hatéves lehetett, és abból a fajtából való volt, akit legszívesebben a saját szülőanyja is letagadna. Az utóbbi félórában felforgatta a várótermet, kiborította a homokot a hamutartókból, bőröndöket rúgott fel, és a csomagmegőrző rekeszek ajtajait csapkodta. Most viszont rohant. Méghozzá hátrafele.

O’Hanley tudta, hogy ebből baj lesz. Az öregember és a lánya

lassan a kijárathoz baktatott. A kölyök egyenesen feléjük tartott. Útjaik keresztezték egymást, és biztos volt, hogy össze fognak ütközni. A srác térden rúgta a nőt, aki elejtette a bőröndjét, és nekizuhant az apjának. O'Hanley a lelki szemei előtt már látta, hogy a vén csont elzuhan a földön, legnagyobb ámulatára azonban a férfi elkapta és megtartotta a lányát.

O'Hanley sietve elindult hozzájuk, és mire odaért, a fiatal nő már visszanyerte az egyensúlyát.

– Minden rendben, emberek?

A nő összerezzent, mintha O'Hanley legalábbis megütötte volna, és rémülten nézett rá.

– Tessék?

– Jól van? Úgy láttam, durván meglökte az a gyerek.

Cathy bólintott.

– És maga, bácsi?

A nő felnézett a társára. Tekintetében O'Hanley olyasmit vélt látni, amit ő nem tudott megfejteni.

– Mind a ketten jól vagyunk – válaszolta aztán az öreg helyett a lánya. – Gyere, papa, nehogy lekéssük a buszt!

– Segítsek elkísérni?

– Nagyon kedves, de magunk is boldogulunk – felelte a nő, és rámosolygott O'Hanleyre.

Mosolyában volt valami, amit ő furcsának talált. Miközben még mindig a kijárat felé igyekvő párt figyelte, magában azt találgatta, miért van olyan érzése, hogy valami nincs rendben ezzel a két emberrel.

Végül megfordult, hogy elinduljon, és majdnem átesett a kisbőröndön. A nő itt felejtette! O'Hanley felkapta, és a buszhoz futott vele, de már csak azt látta, hogy a 14-es járat elindult Palo Altóba. Kis ideig tanácstalanul nézett utána, aztán leadta a bőröndöt a talált tárgyak irodáján, és újra elfoglalta helyét a váróterem bejáratánál.

Tiszta időpocsékolás, hogy itt ácsorgok, és egy Victor Holland nevű gyanúsított felbukkanását lesem, gondolta sokadszorra is.

Öt perccel azután, hogy a 14-es járat elhagyta San Franciscót, az öregember a mellette ülő esőkabátos nőhöz fordult.

– Megőrjít ez a szakáll!

Cathy elnevette magát, és megcibálta az álszakállt.

– De bevált!

– Ez nem vitás. Kis híján rendőri díszkísérettel szálltunk buszra. – Victor idegesen megvakarta az állát. – Jézusom, hogy bírják ezt a színészek? Úgy viszket tőle a bőröm, hogy mindjárt falra mászom.

– Levegyem?

– Inkább majd csak Palo Altóban.

Az még egy óra, gondolta Cathy, és kinézett az autópályán robogó busz ablakán.

– És aztán mi lesz?

– Aztán majd bekopogtatok egy-két ajtón. Hosszú ideje nem jártam ott, de remélem, sikerül még felhajtanom a régi barátaimat.

– Valamikor ott éltél?

– Még egyetemista koromban.

– Ó! – Cathy kihúzta magát ültében. – Egy büszke Stanford-diák!

– Miért mondod ezt ilyen elítélően?

– Én a Bearsnek szurkoltam.

– Az ősellenséggel léptem szövetségre?

Cathy a férfi mellkasára hajtotta a fejét, és mélyen belélegezte teste ismerős illatát.

– Mintha egy másik élet lett volna. Berkeley és farmernadrág.

– Focimeccsek. Vad bulik.

– Vad bulik? – kérdezte Cathy. – Te jártál olyanokra?

– Nem, de járhattam volna.

– Frizbizés. Órák kint a parkban, a füvön…

– Ártatlanság – mondta a férfi csendesen.

Kis ideig mindketten hallgattak.

– Victor? – szólalt meg végül Cathy. – Mi lesz, ha a barátaid már nem élnek ott? Vagy ha nem fogadnak be bennünket?

– Csak szép sorban haladjunk, különben összecsapnak a fejünk fölött a hullámok!

– Már összecsaptak.

A férfi szorosan magához ölelte Cathyt.

– Hé, eddig nagyon jól állunk! Kijutottunk a városból, méghozzá egy zsaru orra előtt. Ez igazán szép teljesítmény!

Cathy elmosolyodott, amikor visszagondolt a komoly arcú fiatal őrmesterre.

– Minden rendőrnek ilyen segítőkésznek kellene lennie.

– Vagy ilyen vaknak. – Victor elnevette magát. – El sem hiszem,

hogy bácsinak szólított!

– Vagy átalakítok egy arcot, vagy nem. Soha nem végzek félmunkát.

– Ezt most már én is tudom.

Cathy belekarolt Victorba, és csókot nyomott komoly, szakállas arcára.

– Eláruljak neked egy titkot?

– Mi lenne az?

– Imádom az idősebb férfiakat.

Victor arcáról eltűnt a komolyság, és lassan kétkedő mosolynak adta át a helyét.

– A mennyivel idősebbeket?

Cathy most a férfi szájára adott csókot.

– A sokkal idősebbeket.

– Hm. Lehet, hogy mégsem volt olyan rossz ötlet ez az ősz szakáll.

Victor két keze közé fogta Cathy arcát, és hosszan, szenvedélyesen megcsókolta. Nem törődött azzal, hol vannak, miért vannak itt, és hová tartanak.

– Ez szép volt, nagypapi! – kurjantotta el magát valaki mögöttük.

Kelletlenül elhúzódtak egymástól. A busz félhomályában Cathy látta, hogy Victor szemében mosoly csillog.

– Ez szép volt, nagypapi! – súgta oda neki, és visszamosolygott rá.

Victor Holland előnytelen fényképével az egész buszpályaudvart teleragasztották. Sam Polowski nem állta meg, hogy ne hallasson bosszús hangot, miközben annak az embernek az arcát nézte, akit ő az ösztöneire hallgatva ártatlannak tartott. Ez már boszorkányüldözés! Ha Holland eddig még nem félt volna eléggé, ez a hajsza most nyilván végleg alámerülésre készteti. Úgy pedig nem fogják elérni azok, akik segíteni szeretnének neki. De remélhetőleg azok sem, akik nem jó szándékból akarnak a nyomára jutni.

Holland bolond lett volna, ha bemasírozott volna ide, hogy minden falról ő nézzen vissza magára, gondolta az ügynök, de a kétségbeesett emberek viselkedését is jól ismerte. Holland helyében ő mindenáron el akarná hagyni San Franciscót. Repülőre nem szállhatott, mert Jack Zuckerman szerint alig van készpénze. A hitelkártyáját nem tudja használni, így aztán autót sem bérelhetett. Ezek után pedig csak az autóstop vagy a busz maradt. Polowski a buszra tippelt.

Utolsó értesülése megerősítette sejtését. Zuckerman telefonját lehallgatták, és rögzítettek egy beszélgetést, amelyben Cathy Weaver arra kérte a volt férjét, hogy vigyen el neki valamit egy olyan helyre, amelyet mind a ketten ismernek. Polowski egy teljes idegesítő órát töltött kérdezősködéssel, amíg végre talált valakit az irodában, aki nemcsak Zuckerman felejthető filmjét látta, hanem azt is tudta, hol vették fel a *Tébolyult vad* utolsó jelenetét. Az archívumban volt egy filmbolond, aki elmesélte neki, hogy az a jelenet a Mission negyedben játszódott. A Fifth Avenue és a Mission Street sarkán a kanálisból bukkant elő a szörny, és két hajléktalant is felfalt, mielőtt kilehelte lelkét, mert a hős rálökött egy ládába csomagolt zongorát. A folytatást Polowski már nem hallgatta meg, hanem kirohant az utcára, és beugrott a kocsijába.

Így is elkésett. Holland és a nő már elment. Bezárt ajtókkal és felhúzott ablakokkal Polowski az egész környéket körbeautózta, és nem értette, miért nem tisztítja már meg a helyi rendőrség ezeket az utcákat. Aztán egyszer csak eszébe jutott, hogy a közelben van egy buszpályaudvar.

Most itt állt a váróteremben, az elnyűtt és elcsigázott utazók között, és lassanként belátta, hogy csak az idejét vesztegeti. Minden falról a körözés meredt rá, az italautomatánál pedig egy rendőr álldogált, és lopva kávét ivott egy papírpohárból. Polowski odasétált hozzá.

– FBI – mondta, és felmutatta a jelvényét.

A rendőr, aki szinte még kölyök volt, azonnal feszesen kihúzta magát.

– O’Hanley őrmester, uram.

– Nagy a mozgás?

– Hogy… Mármint itt?

– Igen. Itt.

– Nem, uram. – O’Hanley nagyot sóhajtott. – Inkább csak lopom a napot. Járőrben is lehetnék, de kiküldtek ide, hogy arcokat vizslassak.

– Megfigyelés?

– Igen, uram. – A rendőr a körözésekre mutatott. – Azt a fickót keressük. Óriási felhajtást csapnak miatta. Állítólag kém.

– Igazán? – Polowski körbenézett a váróteremben. – Látott valakit, aki hasonlít rá?

– Senkit. Pedig nyitva tartom a szemem.

Polowski ezt nem vonta kétségbe. Ez az O’Hanley azok közé

tartozik, akik fogkefével is kitisztítanák a kapitányuk bakancsát, ha azt kérnék tőlük. És a kölyök még kiváló munkát is végezne.

Polowski már elindult, ám aztán meggondolta magát, és visszafordult az őrmesterhez.

– A gyanúsított talán ezzel a nővel utazik – mondta, és a belső zsebéből előhúzta Catherine Weaver fényképét, amelyet hosszas rábeszélés után Jack Zuckerman hajlandó volt az FBI rendelkezésére bocsátani. – Őt esetleg látta itt?

O'Hanley a homlokát ráncolta.

– Úgy fest, mintha. Nem, az nem lehetett ő!

– Kicsoda?

– Úgy egy órája járt itt egy nő. Igencsak szakadt volt. Egy kiskölyök nekirohant, és majdnem ledöntötte a lábáról. Hasonlított erre a nőre a képen, csak azóta nagyon leromlott az állapota.

– Egyedül volt?

– Nem, egy öregúrral. Az apja lehetett.

Polowski egyszeriben csupa fül lett.

– Hogy festett az a férfi?

– Roskatag öregember. Hetven is meglehet már. Dús szakálla van, és teljesen ősz a haja.

– Milyen magas?

– Egy méter nyolcvannál biztosan több. – O'Hanley hangja elcsuklott, és az arcából minden csepp vér kifutott, amikor pillantása a körözésre esett, és leolvasta róla, hogy Victor Holland egy méter kilencven centiméter magas. – Jézusom!

– Ő volt az?

– Nem… nem vagyok biztos benne…

– Igen vagy nem?

– Komolyan nem tudom. De várjon csak! A nő elejtette és itt felejtette a bőröndjét. Leadtam annál az ablaknál.

Polowskinak éppen csak fel kellett mutatnia a jelvényét, és már meg is kapta a talált tárgyak kezelőjétől a kisbőröndöt. Amint kinyitotta, azonnal tudta, hogy jó nyomon jár. A bőrönd színházi sminkeszközökkel volt tele, és a belső oldalán még az is ott állt, hogy a Jack Zuckerman Produkció tulajdona. Polowski lecsukta a tetejét.

– Hova utaztak? – fordult O'Hanleyhez.

– Azt nem. Annál a kocsiállásnál szálltak fel. Úgy hét óra tájban.

Polowski végignézett a menetrenden, és hamar megtalálta, hogy

hét órakor a 14-es járat indult Palo Altóba. Tíz percébe telt, hogy a Palo Altó-i buszpályaudvar vezetője a telefonhoz jöjjön. Utána még öt percig kellett győzködnie a pasast arról, hogy nem átverésről van szó, hanem ő valóban az FBI különleges ügynöke.

– A 14-es San Franciscóból? – kérdezett vissza a férfi. – Húsz perce megjött.

– Mi van az utasokkal? – akarta tudni Polowski. – Ott vannak még?

Az állomásfőnök felnevetett.

– Ugyan már, ember! Maga talán szívesen elüldögélne egy koszos és büdös pályaudvaron, ha más választása is lenne?

Polowski káromkodva lecsapta a telefont.

– Uram? – O'Hanley még mindig fehér volt, mint a fal. – Ezt elpackáztam, igaz? Itt mentek el az orrom előtt. Ezt nem hiszem el!

– Felejtse el!

– De…

Polowski a kijárathoz indult.

– Maga még újonc – szólt hátra a válla fölött. – Tanuljon az esetből!

– Jelentenem kell?

– Majd én kezembe veszem a dolgot. Máris odamegyek.

– Hova, uram?

Polowski kilökte a buszállomás ajtaját.

– Palo Altóba.

8.

Az ajtót egy idősebb ázsiai nő nyitotta ki, aki alig-alig beszélt angolul.

– Emlékszik rám, Mrs. Lum? Victor Holland vagyok. A fia barátja voltam.

– Igen, igen!

– Itt van?

– Igen, igen – felelte az asszony, és Cathyre nézett, mintha őt sem akarta volna kizárni az érdekfeszítő társalgásból.

– Beszélnem kell vele – mondta Victor. – Itt van Milo?

– Milo?

Ez végre olyan szó volt, amelyet az asszony is megértett. Megfordult, és kínaiul kiabált valamit. Valahol becsapódott egy ajtó, aztán léptek hallatszottak a pincelépcső felől. Pár pillanat múlva farmerban és flanelingben egy negyven év körüli kínai lépett ki a ház elé. Az alacsony, testes férfi vegyszerszagot hozott magával, és egy rongyba törölte a kezét.

– Parancsolnak? – kérdezte.

Victor elvigyorodott.

– Milo Lum! Még mindig a mamád pincéjében gunnyasztasz?

– Hogyan, kérem? – mondta Milo. – Ismernem kellene önt, uram?

– Nem ismered meg a Hamis Játékosok egykori szaxofonosát?

Milo arcára hitetlenkedés ült ki.

– Gershwin? Te lennél az?

– Igen, tudom – felelte Victor nagy sóhajjal. – Az évek nem voltak kegyesek hozzám.

– Nem akartam mondani, de…

– Nem veszem rossz néven, mert – Victor lerántotta a szakállát – ez az arc nem egészen az enyém.

A kínai férfi az álszakállra meredt, aztán Victor állára, amelyen foltokban még rajta volt a ragasztó.

– Meg akarjátok tréfálni a jó öreg Milót? – kérdezte, és kilesett az utcára. – A többiek is itt bujkálnak valahol, és mindjárt előugranak? Jó

kis viccet eszeltetek ki. Erről van szó?

– Bárcsak tréfa volna! – sóhajtotta Victor.

Hangjából Milo kihallhatta a sürgetést. Futólag Cathyre pillantott, aztán elállt az útból.

– Gyertek be, Gersh! – nézett megint Victorra. – Úgy sejtem, sok mesélnivalód lehet.

Miközben kacsahúsos tésztalevest vacsoráztak, és jázminteát ittak hozzá, Victor a teljes történetet elmesélte. Milót közben látszólag egyedül az foglalkoztatta, hogy az utolsó szem tésztát is kihalássza a tányérjából. Megjegyzést csak akkor fűzött ahhoz, amit hallott, amikor a szüntelenül mosolygó Mrs. Lum hajlongva mindenkinek jó éjszakát kívánt, és elment aludni.

– Ha te egyszer bajba kerülsz, öregem, akkor aztán nyakig ülsz a pácban.

– Még mindig vág az eszed, Milo.

– Kár, hogy a zsarukról nem mondhatjuk el ugyanezt. Ha kicsit érdeklődtek volna, tudnák, hogy ártatlan vagy. Tudtommal egész életedben csak egy súlyos bűncselekményt követtél el.

Cathy megütközve kapta fel a fejét.

– Mi volt az a bűncselekmény?

– Komoly kárt tett azoknak a boldogtalanoknak a fülében, akik szaxofonozni hallották.

– Mondja ezt az a fuvolás, aki próba közben mindig bedugta a fülét! – jegyezte meg Victor.

– Csak azért, hogy kizárjam a külső zajokat.

– Persze. Leginkább a saját magad által okozottakat.

Cathy elmosolyodott.

– Kezdem érteni, miért hívtátok magatokat Hamis Játékosoknak.

– Csak egészséges öniróniából. Arra pedig nagy szükségünk volt, ha már nem jutottunk be a Stanford zenekarába – mondta Milo, aztán felkelt a konyhaasztaltól. – Gyertek, nézzük meg, mi van azon a titokzatos filmtekercsen!

A rozoga lépcsőn lementek a pincébe. A vegyszerszagból, a nemesacél munkapulton sorakozó tálakból és a csöpögő csapokból Cathy kitalálta, hogy egy hatalmas sötétkamrában vannak. A falakat fényképek borították, többnyire arcokat ábrázoltak, és a világ legkülönbözőbb részein készültek. Egyik-másik a lapokba is bekerülhetett volna, például az, amelyiken katonák rohamoztak meg

egy repülőteret. Egy másikon pedig tüntetők feszítettek ki éppen egy feliratot.

– Maga hivatásos fotós, Milo? – kérdezte Cathy.

– Jó is lenne! – felelte a férfi, és előhívót öntött az egyik tálba. – Nem, a családunk vállalkozásában dolgozom.

– Az mivel foglalkozik?

– Cipőkkel. Olaszországból, Brazíliából és sok más országból hozzuk be őket. – Milo a falakra kiragasztott fényképekre bökött a fejével. – Így jutok a különleges arcaimhoz. A cipőbeszerző körútjaimon. Én vagyok a női rüsztök egyik legnagyobb szakértője.

– Ezért végezte el a Stanford egyetemet – jegyezte meg Victor.

– Miért ne végeztem volna? Az is ugyanolyan jó hely volt a női nem lábának tanulmányozására, mint bármelyik másik. – Az időmérő csörögni kezdett. Milo kiöntötte az előhívószert, és kiakasztotta száradni a filmet. – Igazából apám utolsó kívánságának tettem eleget. Ő akarta, hogy a fiának Stanford-diplomája legyen. Én pedig négy év folyamatos bulizásra vágytam, így aztán mindkettőnk óhaja teljesült – tette hozzá, és bánatosan végignézett a fényképein. – Azóta sajnos nem úgy mennek a dolgaim.

– Ezt hogy érti? – kérdezte Cathy.

– Úgy értem, hogy az életem már régóta nem egyetlen nagy buli. Csak növelem a forgalmat, és nyereséget termelek. Nem hittem volna, hogy valaha is idáig jutok. Mi lett a túláradó energiánkkal és a nagy terveinkkel, Gersh? Valahol útközben elvesztettük őket. Mindnyájan, Bach, Ollie és Roger is. A Hamis Játékosok is beálltak a sorba, és ma már mind ugyanazokra az egyhangú dobütésekre masírozunk. – Milo lemondóan felsóhajtott, aztán Victorhoz fordult. – Te ki tudsz venni valamit a negatívokon?

Victor a fejét rázta.

– Ki kell nagyítanunk őket.

Milo leoltotta a villanyokat, csak egy vörös lámpát hagyott égve a sötétkamrában, aztán fotópapírt vett elő.

– A többi sráccal mi lett? Itt élnek még? – kérdezte tőle Victor.

Milo bekapcsolta a nagyítót.

– Roger egy nemzetközi nagybank alelnöke Tokióban. Öltönyös, selyem nyakkendős pasas lett belőle. Bachnak elektronikai cége van San Joséban.

– És Ollie?

– Róla nem mondhatok sokat. – Milo az áztatóba tette az első levonatot. – Még mindig a Stanford orvosi karán kuksol a laboratóriumban. Nem hiszem, hogy valaha is lát napfényt. A pincében alighanem van egy titkos kamrája, és Igort, az asszisztensét ott tartja a falhoz láncolva.

– Őt meg kell ismernem – mondta Cathy.

– Biztosan örülne neked – szorította meg Victor nevetve a karját. – Valószínűleg már elfelejtette, hogyan is festenek az emberi nem nőnemű tagjai.

Milo áttette a levonatot a következő tálba.

– Igen, Ollie semmit sem változott. Még mindig éjszakai bagoly, és a klarinétozást sem hagyta abba. Te szaxofonozol még, Gersh?

– Hónapok óta nem játszottam már.

– Boldogok lehetnek a szomszédaid.

– Miért lett Gersh a beceneved? – kérdezte Cathy.

Victor helyett Milo válaszolt, miközben csipesszel újabb levonatokat tett át az egyik tálból a másikba.

– Azért, mert szent meggyőződése, hogy a legjobban George Gershwin zenéjével lehet meghódítani a nők szívét. Nem a *Valaki vigyáz rám* volt az a dal, amelyre Lily…

Milo zavartan elhallgatott, és sajnálkozva nézett a barátjára.

– De, az volt az a dal – felelte Victor csendesen. – És Lily igent mondott.

Milo a fej ét ingatta.

– Ne haragudj! Még mindig nehéz elhinnem, hogy ő már nincs köztünk.

– Bizony nincs – mondta Victor tárgyilagosan. Ügyesen leplezte fájdalmát, de Cathy így is kihallotta a hangjából. – Nekünk pedig most mással kell foglalkoznunk.

– Igen. – Milo felcsíptette az első levonatokat egy kifeszített zsinegre, hogy megszáradjanak. – Te jössz, Gersh. Meséld el, mit látunk ezeken a képeken! Mi az, amiért még ölni is érdemes?

Milo felkapcsolta a villanyt. Victor szótlanul nézegette az első öt csöpögő képet. Cathy nem látott bennük mást, csak szinte már olvashatatlan kézírással lekörmölt számok és kódok sorozatát.

– Ebből aztán sokat értek! – dörmögte Milo.

Victor sorra végignézett a lefényképezett oldalakon. Tekintetét végül az ötödik ragadta meg, amelyen huszonhét bejegyzés sorakozott

egymás alatt, és mindegyik mellé az ELH betűket írták.

– Victor? Mit jelent ez? – kérdezte Cathy.

A férfi feléje fordult, és tekintete aggasztóan nyugodt volt.

– Fel kell hívnunk Ollie-t – mondta halkan.

– Úgy érted, most rögtön? – kérdezte Milo. – Miért?

– Ez itt nem olyan kutatás, amely csak kémcsövekben és Petri-csészékben folyik. Már klinikai kísérleteket is végeztek. – Victor az utolsó oldal fényképére mutatott. – Ezek itt majmok. Mindegyiküket új, ember által előállított vírussal fertőzték meg. Az eredmény minden esetben ugyanaz volt.

– Erre gondolsz? – mutatott Milo az utolsó oszlopra. – Az ELH-ra?

– Azt jelenti, elhullott – felelte Victor. – Az összes majom elpusztult.

Sam Polowski a Palo Altó-i buszpályaudvar egyik padján ült, és azon gondolkodott, hova menne innen, ha el akarna tűnni a világ elől. Tépelődés közben a 210-es San José-i járatra felszálló utasokat vette szemügyre. A Stanford diákjai lehettek, akik karácsonyi szünetre indultak haza. Ha megengedhetik maguknak, hogy ilyen drága egyetemre járjanak, miért nincs legalább egy tisztességes farmerjuk? És miért nem járnak fodrászhoz? – találgatta.

Végül felkelt, és gépiesen leporolta a kabátját. Ezt a szokását még akkor vette fel, amikor a világ árnyékosabb oldalán élt. Ha a kosz éppen nem is látszott, ő mindig érezte, hogy ott van, és rátapadhat a ruhájára, mint a festék egy frissen festett padról.

Keresett egy telefonfülkét, és felhívta Dafoe-t, hogy elmondja neki, Victor Holland továbbállt Palo Altóba. Végül is kötelessége, hogy tájékoztassa a felettesét. Annak mindenesetre örült, hogy csak a rögzítőjén hagyhatott neki üzenetet, és nem kellett személyesen beszélnie vele.

Miután ezzel megvolt, elhagyta a buszpályaudvart, és találomra elindult az egyik utcán. Még csak nem is sejtette, merre kellene mennie, hol bukkanhatna rá valamire, ami továbbsegíthetné. A környéket kellemesnek találta, ahogyan az egész várost is. Palo Alto tele volt régi házakkal, amelyekben professzorok laktak, könyvesboltokkal és kávéházakkal, hogy a szakállas, fémkeretes szemüveget viselő egyetemistáknak legyen hol megvitatniuk Proust, Brecht és Goethe jelentőségét.

Polowskinak eszébe jutottak a saját diákévei. Amikor egyszer egy

teljes órán át hallgatta a szomszéd asztalnál ülők idegesítő okoskodását, felállt, és odament hozzájuk. Emelt hangon megkérdezte tőlük, miért gondolják, hogy itt ők majd el tudják dönteni, Brecht így vagy úgy értett-e valamit, és egyáltalán, mi a francért olyan fontos ez. Ezek után, mondani sem kell, árnyalattal sem tartották komolyabb diáknak, mint korábban.

Most, miközben az utcákat rótta, kétségtelenül nála sokkal komolyabb filozófusok lába nyomát taposva, gondolatai visszakanyarodtak Hollandhez. Pontosabban ahhoz a kérdéshez, hogy hol rejtőzhet el valaki, aki annyira kétségbeejtő helyzetben van, mint ő. Victor Holland tudós, amatőr zenész, akinek csak kevés barátja van, de velük már hosszú évek óta tartja a kapcsolatot. Előbb a Massachusettsi Egyetemet végezte el, aztán a Stanfordon doktorált. Az az egyetem itt van az utca végén. Talán élnek még itt barátai, akik befogadják, és megőrzik a titkait.

Polowski úgy döntött, még egyszer átnézi Holland aktáját. A személyi anyagában a Virateknél kell lennie valamilyen ajánlásnak, esetleg éppen a Stanfordról. Azt pedig akár az egyik barátja is adhatta, és lehet, hogy most éppen hozzá fordult.

Előbb vagy utóbb mindenképpen fordulnia kell valakihez.

Már elmúlt éjfél, amikor Dafoe hazaért a feleségével. Remek hangulatban volt, kellemesen ellazította a pezsgő, és fülében még ott csengett a *Sámson és Delila* szívet tépő áriája. Szenvedélyesen szerette az operát, ezt az emberi bátorságot, a küzdelmeket és a szerelmet briliánsán megjelenítő műfajt, amelynek világa magasan az ő kicsinyes élete fölött áll. Olyan izgató magasságokba szárnyalt tőle, hogy még a feleségét is más fényben látta. Nézte az asszonyt, aki éppen felakasztotta a kabátját, aztán levette a cipőjét. Van rajta húsz kiló súlyfelesleg, a haja már erősen őszül, de még mindig vágyakat ébreszt bennem. Három hét után ma talán végre megint odabújhatok hozzá, gondolta Dafoe reménykedve.

Az asszony azonban nem vett tudomást buja pillantásairól. Kivonult a konyhába, és pár pillanat múlva a mosogatógép brummogása adta újfent tanúbizonyságát múlhatatlan tisztaságmániájának.

Dafoe csalódottan megfordult, és pillantása a villogó üzenetrögzítőre esett. Polowski üzenete végképp elfeledtette vele sóvár

gondolatait. „Azt kell feltételeznem, hogy Holland itt van Palo Altóban, vagy legalábbis itt volt. Folyamatosan tájékoztatni fogom önt a fejleményekről.”

Polowski, te féleszű! Ennyire nehéz engedelmeskedned egy rohadt parancsnak? – háborgott magában Dafoe. Tudta, hogy Washingtonban hajnali három óra van, istentelen időpont, mégis felemelte a telefonkagylót, és tárcsázott.

– Tessék, Tyrone! – jelentkezett egy álmos hang.

– Dafoe vagyok, Cowboy. Sajnálom, hogy felébresztettelek.

A hangban most már halvány nyoma sem volt álmosságnak.

– Mi történt?

– Új hírt kaptam Hollandról. Részleteket nem tudok, de délre utazott, Palo Altóba. Lehet, hogy még mindig ott van.

– Az egyetemen? Az komoly segítség lenne.

– Egy régi barátért mindent megteszek. Értesíteni foglak, ha bármit megtudok.

– Még valami, Dafoe!

– Igen?

– Maradjatok ki ebből! Innen átvesszük az ügyet.

Dafoe pár pillanatig zavartan hallgatott.

– Lehet, hogy. van egy kis gondom.

– Gondod? – A hang éles volt, mint egy borotva.

– Igen, az… Az egyik emberem, Sam Polowski miatt. Sötét ló a pasas. Nagyon izgatja a Holland-eset, és rajta akar maradni.

– Parancs is van a világon.

– Polowski éppen elérhetetlen. Ő is Palo Altóban van, és csak az ég tudja, mit ás elő.

– Nem szeretem az elszabadult hajóágyúkat.

– Amint tudom, visszarendelem.

– Tedd azt! És legyen gondod arra, hogy semmi ne szivárogjon ki!

Miután letette a kagylót, Dafoe ösztönösen a kandalló párkányán álló egyik fényképre nézett. Róla és a Cowboyról készült 1968-ban. A kapásfelvételen két fiatal tengerészgyalogos vigyorgott, vállukon gépfegyver lógott, miközben bokáig vízben álltak egy rizsföldön. Őrült idők voltak azok, életük leginkább az egymásnak nyújtott támogatásuktól függött. A haditengerészet jelszava, a „Mindhalálig bajtársiasság” akkoriban szép eszméből kőkemény valósággá lett.

Annak idején Matt Tyrone hős volt, és ma is az. Dafoe a fényképen

mosolygó másik férfit nézte, és az iránta érzett csodálatába akaratlanul is irigység vegyült. Ő is sok mindenre lehet büszke, elvégre tizennyolc éve az FBI megbízható embere, és egyszer talán majd még valami vezető is lesz belőle. Ez azonban semmi ahhoz képest, hogy Matt Tyrone szédítő gyorsasággal egészen a Nemzetbiztonsági Tanács tagságáig szárnyalt. Hogy ott pontosan mi a feladata, azt Dafoe nem tudta.

Arról viszont hallott, hogy Tyrone rendszeresen részt vesz a kormányüléseken, az elnök bizalmi embere, és államtitkokkal, fedett akciókkal, biztonsági kérdésekkel foglalkozik. Olyan ember, akire szüksége van az országnak. A hazafiság számára nem zászlólobogtatás, és nem is szólamok puffogtatása, hanem egyenesen a lételeme. Matt Tyrone nemcsak meghalni lenne kész a hazáért, hanem sokkal többet tesz. A hazájáért él. Ő pedig egy ilyen embert, egy ilyen barátot nem hagyhat cserben.

Dafoe megint felvette a telefont, felhívta Sam Polowski otthoni számát, és üzenetet hagyott neki a rögzítőjén.

– Azonnali hatállyal kiszáll a Holland-ügyből! Ez parancs. További utasításig felfüggesztem.

Kísértést érzett arra, hogy hozzátegye, washingtoni jó barátai határozott kérésére döntött így, de végül elvetette a gondolatot. Itt most nincs helye hiúságnak. A Cowboy szerint a nemzet biztonsága forog kockán, és ő ezt egy pillanatig sem vonja kétségbe. Amit Matt Tyrone mond, az olyan, mintha maga az Amerikai Egyesült Államok elnöke mondaná.

Ollie Wozniak fémkeretes szemüvegén át a Milo ebédlőasztalán szétrakott huszonnégy fényképet nézegette.

– Ez rosszul fest. Nagyon is rosszul – dünnyögte, és felvette az egyik fotót, hogy közelebbről is szemügyre vegye.

A szódásüveg vastagságú lencsén keresztül hatalmasnak tűnt világoskék szeme. Szinte csak az érvényesült belőle, beesett arca, keskeny szája és vékony szálú haja egészen elhalványult mellette. Megrázta a fejét, aztán másik képet vett a kezébe.

– Igazad van, egyelőre nem mindent értek, de majd a többit is tanulmányozom még. Ezek itt viszont egyértelműen halálozási adatok. Rhesusmajmokéi lehetnek. Legalábbis remélem, hogy azok voltak – tette hozzá halkan.

– Ilyen célra biztosan nem használnak embereket – jegyezte meg Cathy.

– Hivatalosan nem lehetne – fordult feléje Ollie –, de azért már előfordult.

– A náci Németországban.

– Nem csak ott. Nálunk is – mondta Victor.

– Micsoda? – nézett rá Cathy döbbenten.

– Baktériumháború céljából folytattak katonai kísérleteket. Serratia marcescens baktériumkolóniákat helyeztek ki San Franciscóban, hogy kiderítsék, mekkora területen terjednek szét az organizmusok. Az összes öböl menti kórházba kerültek be fertőzöttek. Néhány eset halállal végződött.

– Ezt nem akarom elhinni! – szörnyülködött Cathy.

– A károkozás nem volt szándékos, ez azonban nem segített azokon, akik meghaltak.

– Tuskegee-t se felejtsd el! – mondta Ollie. – Az ott végzett kísérlet is emberek halálához vezetett. New Yorkban pedig egy állami kórházban tudatosan hepatitiszfertőzést okoztak szellemileg visszamaradott gyerekeknek. Egyikük sem halt meg, de ettől az eljárás még nem lett etikus. Egy szó, mint száz, többször kísérleteztek már embereken. Néha egyenesen a humanitás nevében.

– Máskor meg nem – szólt közbe Victor.

Ollie bólintott.

– Mint ebben az esetben is.

– Miről van itt szó voltaképpen? – kérdezte Cathy. – Orvosi kutatásról, vagy egy új fegyver kifejlesztéséről?

– Mindkettőről. – Ollie az asztalon fekvő fényképek egyikére mutatott. – A Viratek biológiai fegyver előállítását célzó kutatást végez Kerberosz-terv néven. Amennyire meg tudom ítélni, az az RNS-vírus, amelyen dolgoznak, rendkívül életerős és fertőzőképes. Az állatokon folytatott laboratóriumi kísérletek nyolcvan százaléknál magasabb halálozási arányt eredményeztek. Itt – mutatott Ollie egy másik lefotózott oldalra – azt láthatjuk, hogy az organizmus elváltozásokat okoz a fertőzött egyedek bőrén. Apró hólyagok alakulnak ki, és a fertőzés a bennük lévő folyadék révén terjed. – Ollie kis ideig keresgélt a fényképek között, és végül kiválasztott egy másikat. – Ez a megbetegedés időbeli lefolyását ábrázolja, a vírusmennyiség és az átvihetőség szakaszait. A folyamat szinte az összes esetben azonos. Itt

viszik be a vírust – mutatott a férfi az időtáblázaton az első napra. – A betegség kezdeti jelei a hetedik napon jelentkeznek. A tizenkettedik napon már teljesen kifejlődnek a himlőhólyagok. Itt pedig – bökött a tizennegyedik nap sorára – megkezdődik az agónia. A hosszúsága változó, de a vége mindig ugyanaz. Halál.

– Jól értettem, hogy himlőről beszélt? – kérdezte Cathy.

Ollie ráemelte kék szemét.

– Igen, ugyanis azzal van dolgunk.

– Olyasmivel, mint a bárányhimlő?

– Bárcsak az lenne! Akkor nem volna halálos. A bárányhimlőt gyerekkorunkban szinte mindnyájan megkapjuk, és utána már nem fertőződhetünk meg vele. Itt viszont másról van szó.

– Egészen új vírusról? – kérdezte Milo.

– Igen is, meg nem is. – Ollie kezébe vett egy elektronmikroszkopikus felvételt. – Ez valahogy nagyon ismerős nekem. Az organizmus szerkezete, a bőrelváltozások, a betegség lefolyása. Az egész átkozott kép emlékeztet valamire… Évtizedek óta nem olvastam már róla, és álmomban sem gondoltam volna, hogy egyszer még találkozom majd vele.

– Azt akarod mondani, hogy ez egy rég ismert vírus? – kérdezett közbe Milo.

– Ősrégi, csak most módosították. Sokkal fertőzőbbé és halálosabbá tették, noha már korábban is milliókat pusztított el.

– Milliókat? – döbbent meg Cathy. – Ne haragudjon, de miről beszél?

– Egy olyan gyilkos kórról, amelyet már évszázadok óta ismerünk. A fekete himlőről.

– Ez képtelenség! – tiltakozott Cathy. – Azt olvastam, hogy az a betegség már nem létezik!

– Igen, nemzetközi összefogással, világszerte alkalmazott védőoltással kiirtották – mondta Victor. – Évtizedek óta sehonnan sem jelentettek megbetegedést. Abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán gyártanak még ellene vakcinát. Szerinted, Ollie?

– Nem, már nem kapható, miután a vírus eltűnt.

– És most mégis megint előkerült? – értetlenkedett Cathy. – Honnan?

Ollie a vállát vonogatta.

– Talán valaki elővette a szekrénye mélyéről.

– Ne vicceljen!

– Komolyan mondtam. A himlő kiirtása után állami laboratóriumokban néhány vírust életben tartottak arra az esetre, ha később tudományos kutatásokhoz szükség lenne rájuk. Ezeket a laborokat fokozottan védik, mert ha egyetlen vírus is kikerülne belőlük, az óriási járványhoz vezetne. Most viszont nagyon úgy fest – nézett végig Ollie a fényképen -, hogy valahol megsértették a biztonsági előírásokat, és a tudományos csontváz kidőlt a szekrényből. Valaki megszerezte a vírust.

– Vagy átadták neki – mondta Victor. – Az Egyesült Államok kormányának szíves közreműködésével.

– Én nem hiszek ebben, Gersh – felelte Ollie. – Valóságos lőporos hordó ez a kutatás. Egyetlen állami szerv sem adna rá engedélyt.

– Így van. Ezért gondolom, hogy magánakcióról van szó. Nem nehéz kitalálni, kik állhatnak mögötte. Keményvonalas héják egy csoportja főzhette ki a Nemzetbiztonsági Tanács megkerülésével. Vagy a Vezérkari Főnökök Egyesített Tanácsa eszelte ki, de még az is lehet, hogy egyenesen az Ovális irodában született meg a terv. A világpolitikai helyzet megváltozott, mondhatta valaki. Atomfegyverrel már nem semmisíthetjük meg az ellenséget. Ahhoz, hogy eredményesen léphessünk fel egy harmadik világbeli hadsereggel szemben, új fegyverre van szükségünk. Keressünk gyorsan egyet! A szobában pedig ott ülhetett valaki, egy túlbuzgó hazafi, aki mindezt felszólításnak vette, és gondolkodás nélkül cselekedett is, a nemzetközi jogra ügyet sem vetve.

– És mert az egész nem hivatalos, könnyű letagadni – jegyezte meg Cathy.

– Pontosan. A kormányzat azt állíthatja, hogy semmiről sem tudott.

– Mint az Irán-kontra botránynál.

– Egy óriási különbséggel – felelte Ollie. – Annak következtében, hogy az USA titokban fegyvereket adott el az Irakkal háborúzó Iránnak, csak néhány politikus karrierje tört derékba. Ha viszont a Kerberosz-terv balul üt ki, az milliók életébe kerülhet.

– Engem gyerekkoromban beoltottak himlő ellen – mondta Milo. – Ez nem azt jelenti, Ollie, hogy védett vagyok ellene?

– Hacsak nem változtatták meg jelentés mértékben a vírust, akkor az vagy. És mindenki más is, aki elmúlt harmincöt éves. Ne feledkezz meg azonban arról, hogy az utánunk következő nemzedék már nem

kapott himlőoltást! Amíg annyi vakcinát állítanának elő, amennyi elég lenne ennek a sok-sok fiatal felnőttnek és gyermeknek, már rég tombolna a járvány.

– Kezdtem érteni ennek a fegyvernek a logikáját – gondolkodott hangosan Victor. – Kik adják a háborúkban a bevethető katonák legnagyobb tömegét? A fiatal felnőttek.

Ollie bólintott.

– Köztük végezné a legnagyobb pusztítást a betegség. És a gyerekek között.

– Egy teljes nemzedék elpusztulna. Csak az idősebbek menekülnének meg – suttogta Cathy. Amikor Victorra nézett, szemében a saját rémületét látta visszatükröződni.

– Találó nevet választottak – jegyezte meg Milo.

– Milyen nevet? – nézett rá Ollie a homlokát ráncolva.

– A Kerberoszt. A görög mitológia szerint azt az óriási, háromfejű kutyát Hadésznak, az alvilág urának sikerült megszelídítenie – felelte Milo. – És aztán ő lett a holtak birodalmának az őrzője.

Cathyt már elnyomta az álom, Milo pedig felment a szobájába, amikor Victor végre előhozakodott Ollie-nak azzal, amit kigondolt. Egész este ez járt a fejében. Ha csak Cathyre nézett, valahányszor meghallotta a hangját, vagy megérezte a haja illatát, azonnal a szörnyű lehetőségekre kellett gondolnia. És éjnek évadján végül döntésre jutott.

– Szívességet kell kérnem tőled – mondta.

Ollie átnézett rá az ebédlőasztal fölött, amelyen már a negyedik bögre kávéja gőzölgött.

– Milyen szívességet?

– Cathyről van szó.

– Nagyon helyes nő, Gersh.

– Tudom.

– Lily óta senkid sem volt. Vagy rosszul gondolom?

Victor a fejét rázta.

– Azt hiszem, nem álltam készen rá. Mindig volt valami más, ami lefoglalt.

Ollie elmosolyodott.

– Kifogást mindig lehet találni. Én már csak tudom. Az ismerőseim folyton felhívják a figyelmemet arra, hogy sok független nő jár-kel a világban. Én észre sem veszem őket.

– Én meg nem is akartam észrevenni őket. – Victor odapillantott a szundikáló nőre. – Egészen eddig.

– Mit tervezel vele, Gersh?

– Erről akarok beszélni veled. Mostanában mellettem senki sincs éppen biztonságban. És egy nőnek könnyen baja eshet.

Ollie elhúzta a száját.

– Mintha egy pasasnak nem eshetne!

– Felelősnek érzem magam Cathyért. Ha történne vele valami, azt talán soha nem tudnám… – Victor nagyot sóhajtott, és megdörzsölte véreres szemét. – Szerintem az lenne a legjobb neki, ha elmenne.

– Hová?

– A volt férje most néhány hónapig Mexikóban fog dolgozni. Ott ő is biztonságban lenne.

– A volt férjéhez akarod küldeni?

– Találkoztam a fickóval. Seggfej, de mellette Cathy legalább nem volna egyedül.

– Ő egyetért a terveddel?

– Nem kérdeztem meg róla.

– Pedig talán meg kellene.

– Nem hagyok neki választási lehetőséget.

– Attól ő még dönthet másként.

– Felesleges vitákra most nincs időm. Csakis az ő érdekét nézem. Gondolom, ez világos.

Ollie levette a szemüvegét, és megtörölgette az abroszban.

– Ne haragudj, hogy ezt mondom, Gresh, de a helyedben én magam mellett akarnám tudni, hogy rajta tarthassam a szemem.

– Úgy érted, azért, hogy lássam, hogyan ölik meg? – Victor a fejét rázta. – Nem, nem. Ezt nélküle kell végigcsinálnom.

Ollie pár pillanatig elgondolkodott a barátja szavain, aztán egyetértően bólintott.

– Tőlem mit akarsz kérni?

– Vidd ki holnap Cathyt a repülőtérre, és vegyél neki jegyet Mexikóba! Amint tudom, megadom az árát. Ne az ő nevére szóljon, hanem Mrs. Wozniak névre, mintha a feleséged lenne.

– Mi van, ha nem akar elutazni? Tuszkoljam fel a gépre?

– Találj ki valamit, bármit, csak vedd rá, hogy elmenjen! Bízom benned.

Ollie nagyot sóhajtott.

– Azt hiszem, menni fog. Reggel majd beteget jelentek, és nem megyek be dolgozni. Remélem, Gersh, tudod, mit csinálsz – tette hozzá.

Igen, nagyon is jól tudom, gondolta Victor.

Ollie felállt, és hóna alá csapta a fényképeket tartalmazó borítékot.

– Reggel majd visszajövök. Előtte pedig még megmutatom az utolsó két oldal fotóját Bachnak. Ő talán ki tud olvasni valamit azokból a táblázatokból.

– Ha elektronikáról van szó, akkor biztosan – felelte Victor.

Az ajtóban még megálltak, és néhány pillanatig szótlanul néztek egymásra. Barátságuk a régi volt, bár időközben öregebbek lettek. De talán egy kicsit bölcsebbek is, remélte Victor.

– Valahogy mindent megoldunk majd – mondta Ollie. – Emlékszel? A nehézségek azért vannak, hogy legyen mit leküzdenünk.

– Ezt utoljára lelkes egyetemistaként hallottam tőled.

– Rég volt, szép volt. – Ollie vigyorogva megpaskolta Victor hátát. – Annyira viszont még nem vagyunk vének, hogy ne fűthessünk be kicsit a rosszaknak. Viszlát reggel, Gersh!

Miután a barátja beszállt a kocsijába, Victor becsukta az ajtót, és az összes villanyt leoltotta a házban. Aztán bement a nappaliba, leült az alvó Cathy mellé, és csendben gyönyörködött benne az utcai lámpa beeső fényében. Átlagosnak nevezte magát, jutott eszébe. Talán ő is annak gondolná, ha csak futólag esett volna rá a pillantása valahol az utcán. Véletlen találkozásuk ott, azon az esős éjszakán a garberville-i országúton azonban egyszer s mindenkorra lehetetlenné tette számára, hogy átlagosnak tartsa. Cathy éppen olyan jóságos és kedves teremtés, mint Lily volt.

Sok mindenben viszont egészen más. Victor biztos volt abban, ha rajta múlt volna, soha nem hagyta volna el a feleségét, és a barátság mindig megmaradt volna közöttük. Azt sem tagadhatta azonban, hogy mindig is hiányolta belőle a szenvedélyt. Lily soha nem volt kibékülve a testével, mintha zavarta volna, hogy nemcsak lélekből áll, hanem húsból is. Mindig sötétben vetkőzött le, és szeretkezni is csak sötétben volt hajlandó, de azt sem gyakran. Amikor pedig megbetegedett, még annak a kevéske vágyának is nyoma veszett.

Miközben Cathyt nézegette, Victor önkéntelenül azt kezdte el találgatni, hogy benne mennyi szenvedély bújhat meg. Töprengésének azonban hamar véget vetett. Semmi értelme, hogy ezen törje a fejét,

elvégre már másnap elválnak az útjaik. Le kell ráznia Cathyt, akkor is, ha ez így nagyon csúnyán hangzik. Nincs más választása, mert amíg mellette van, addig ő nem tud józanul gondolkodni. Nem képes a Viratek lebuktatására összpontosítani, pedig neki annál most semmi és senki sem lehet fontosabb. Tartozik ezzel Jerry Martinique emlékének és a lehetséges áldozatok ezreinek. Tudós lévén az értelem embere. Annak, hogy ez a különleges nő vonzalmat ébresztett benne, a dolgok nagy összefüggésében nincs jelentősége. Az esze legalábbis ezt súgta neki.

Miután így mindent elrendezett magában, Victor úgy döntött, hogy pihen egy kicsit, amíg még megteheti. Lerúgta a cipőjét, és elnyúlt Cathy mellett. A paplant kettejüknek is elég nagynak találta, és bebújt alá, de vigyázott, hogy még véletlenül se érjen Cathyhez. Szinte már félt a teste melegétől.

Ő azonban álmában halkan felnyögött, aztán feléje fordult. Selymes tincsei Victor arcára estek, és ez már megtörte az ellenállását. Nagy sóhajjal átölelte Cathyt. Mindkettejüknek jó lesz, ha melegítik egymást. Egyébként is ez az utolsó közös éjszakánk, gondolta utoljára még, mielőtt elnyomta az álom.

Reggelig csak egyszer ébredt fel. Arra riadt fel, hogy Lilyről álmodott. Kettesben sétáltak egy fehér virágokkal teli kertben. Lily egy szót sem szólt, csak végtelenül szomorúan nézett rá, tekintete azonban nagyon is beszédes volt. Itt vagyok veled, üzente. Visszajöttem hozzád. Miért nem örülsz nekem? Victor nem tudta megválaszolni a kérdéseit, ezért csak a karjába zárta.

Amikor azonban felébredt, Cathyt tartotta átölelve. Szívét egyszeriben öröm töltötte el, és öröme a lelke legrejtettebb zugát is megmelengette. Ez a váratlan boldogság meglepte, bűntudatot is érzett miatta, a létezését azonban hiába is akarta volna tagadni. Kár, hogy nem tarthat sokáig. Cathy még ma elutazik, emlékeztette magát, miközben hátat fordított neki, hogy képzeletbeli falat vonjon kettejük közé.

Gondolatait elszántan visszatérítette az álmához, és megpróbálta maga elé idézni Lilyt, az arcát, barna szemét és fekete, göndör fürtű haját. Azok után, hogy tíz hosszú évig volt a felesége, nem lesz nehéz minden egyes vonására emlékeznie.

Amikor azonban megint lehunyta a szemét, csakis Cathy Weaver arca jelent meg előtte.

Nicholas Savitch összecsomagolt, kocsiba ült, és két óra múlva már meg is érkezett Palo Altóba. Matt Tyrone-tól tudta, hogy Victor Holland ott van, és valószínűleg a régi barátaihoz fordult. Még a Stanfordról ismerheti őket, és ezek az egyetemi barátságok általában tartósak. Savitch csak hallomásból tudott erről, mert ő maga nem jutott tovább az érettséginél. Tudománya annyiból állt, amennyit egy mindig éhes és becsvágyó srác Chicago déli részén magára szedhetett: szinte mindenki fejébe belelátott, mindig tudta, ki mit gondol és mit fog tenni egy bizonyos helyzetben. Egyetlen napot sem töltött felsőoktatási intézményben, az utca lélektanából mégis doktorátust szerzett. És most azt fogja alkalmazni.

Már rég ráragadt az Embervadász név, és ez neki kimondottan tetszett. Még el is mosolyodott a kocsija magányában, miközben bőrkesztyűs kezével biztosan tartotta a kormányt. Bizony, bizony, Nicholas Savitch az emberi lélek nagy ismerője, aki elől senki sem bújhat el. Nincs az a rejtekhely, amelynek ő ne jutna a nyomára.

Ehhez egyébként semmi másra nincs szükség, csak némi logikára. Az emberek többsége még menekülés közben is kiszámíthatóan viselkedik. A félelem arra hajtja őket, hogy abba kapaszkodjanak, amit ismernek. Egy idegen városban pedig nincs nagyobb kincs egy régi jó barátnál. Mint mindenki, akit üldöznek, nyilván Victor Holland is abban reménykedik, hogy az ismerős terep majd biztonságot nyújt számára.

Savitch ráfordult a Palm Drive-ra, és elhajtott az egyetem parkjának a kapujáig. Éjjel két óra volt már, az épületekben sehol sem égett a villany. Szóval ez itt a derék Victor Holland alma matere! Csakis azért jöhetett ide, hogy felmelegítse a kapcsolatot egykori diáktársaival. Ő viszont tisztában van ezzel, és már el is végezte a maga kis házi feladatát. Aktatáskájában ott lapult egy lista azok nevével, akiket Holland személyi anyagából bányászott elő. Reggel majd sorra elmegy a címükre, bekopogtat a szomszédaikhoz, megvillantja előttük a szolgálati jelvényét, és megkérdezi tőlük, láttak-e mostanában ismeretlen arcot a környéken.

Gondot egyedül Sam Polowski okozhat neki. A legutolsó hírek szerint ő is itt van a városban, és azért jött ide, mert konokul Holland nyomára akar jutni. Egy FBI-ügynököt mégiscsak kínos elintézni, de Polowski végül is nem több apró fogaskeréknél egy hatalmas gépezetben. Az a nőszemély, Catherine Weaver pedig még nála is

kisebb fogaskerék. Egyikük sem fog hiányozni senkinek.

9.

Még sötét volt, amikor Cathy reszketve felriadt a rémálmából. Egy csupa beton, árnyakkal teli helyen járt, ahol kapualjak tátongtak, és arctalan alakok kuporogtak az utcasarkokon. Kerülgette őket, miközben ő maga is egy volt a sötétben menedéket keresők, a fény elől ösztönösen elhúzódók közül. Senki sem követte, nem üldözték, sehonnan sem leselkedett rá támadó. Nem ez keltett benne félelmet, hanem a végtelen betontenger, az utcákon dübörgő visszhangok sokasága, a kétségbeejtő tudat, hogy mindhiába keres magának biztonságos helyet.

Néhány pillanatig mozdulatlanul feküdt Milo nappalijának a padlóján. Csak halványan derengett neki, hogy az éjszaka valamikor bebújt itt a paplan alá. Három óra is elmúlhatott már, amikor elnyomta az álom. Utoljára arra emlékezett, hogy Ollie és Victor még mindig az ebédlőasztalnál ült, és a fényképeket tanulmányozta. Most, akárcsak az egész házban, az ebédlőben is sötét volt.

Cathy a hátára fordult, és vállával nekiütközött egy meleg és erős testnek. Victor! A férfi közelebb húzódott hozzá, és dünnyögött valamit, amit ő nem értett.

– Ébren vagy? – kérdezte tőle suttogva.

Victor álmosan magához ölelte. Mozdulatáról Cathy tudta, hogy ösztönös volt. Egy másik ember melegségére vágyhatott, de az is lehet, hogy képzeletében még mindig a felesége alszik mellette.

Cathy úgy döntött, meghagyja ebben a hitében. Elvégre senkinek sem árt, ha a félálom perceiben a férfi Lilynek hiszi őt. Neki az emlékre van szüksége, nekem pedig az ő vigasztalására, gondolta.

Belesimult Victor karjába, oda, ahol valamikor egy másik nő érezte magát biztonságban. A következményekkel nem törődve elfoglalta el ezt a helyet, és pár pillanatig még azt is megengedte magának, hogy azt higgye, ő az a nő, akit Victor szeret. Csodás, szívet melengető érzés volt. Menedéket jelentett számára a férfi közelsége. Lehelete a haját simogatta, miközben gyengéd szavakat suttogott, amelyeket annak a másiknak szánt, és csókot lehelt a halántékára. Aztán két keze közé

fogta az arcát, és száját olyan sóváran tapasztotta az ajkára, hogy csókja az ő éhségét is felébresztette. Válasza ösztönös volt. Hirtelen fellobbant benne a testi szerelmet réges-rég nélkülöző nő minden vágya, és ugyanolyan mohón viszonozta a csókot.

Szinte azonnal elveszett, erős és varázslatos örvény rántotta magával. Victor az arcát, a nyakát simogatta, keze aztán a blúza gombjaira tévedt, ő pedig nekifeszítette a testét. Melle érintésre, becézésre vágyott, amit oly rég nem kapott már meg.

Cathy nem tudta, hogyan került le róla a blúz. A férfi kezét az egyik pillanatban még az anyagon keresztül érezte, a következőben azonban már a meztelen bőrén. Ujjai a mellbimbóján köröztek, és az édes kín a maradék ellenállását is megtörte. Hiába vágyna sokkal többre, akár az örökkévalóságra is, számukra alighanem csak ez az egyetlen éjszaka adatik meg. Ő pedig a futó pillanatot is boldogan üdvözölte, az egyszeri alkalmat, és a férfit annak a nőnek a szenvedélyével fogadta boldogan, aki még egyszer utoljára belekóstolhat a szerelem ízébe.

Gyors, ügyes mozdulatokkal kigombolta Victor ingét. Ujjait sűrű mellszőrzetébe fúrta, aztán keze a nadrágja gombjára vándorolt. Ott egy pillanatra megállt, és a férfi ziháló légzését hallgatva bizton tudta, hogy innen már számára sincs többé visszaút.

Lázas igyekezettel mindketten megszabadultak ruháiktól, s amikor már csak a bársonyos sötétség választotta el őket egymástól, Cathy magára húzta Victort. Amint magában érezte, azonnal végtelen öröm járta át. Úgy érezte, a férfi nemcsak az ölét töltötte be, hanem a lelkében tátongó űrt is.

– Kérlek! – suttogta, de hangja azonnal elcsuklott.

Victor mozdulatlanná dermedt.

– Mi a baj? – kérdezte aggódva.

– Kérlek, ne hagyd abba!

A férfi halkan felnevetett.

– Eszemben sincs.

És nem hagyta abba. Egészen addig nem, amíg el nem vitte Cathyt magával oda, olyan messzire és akkora magasságokba, mint előtte egyetlen másik férfi sem még, minden értelmen és megmagyarázhatón túlra. Cathy csak akkor döbbent rá, hol is jártak, milyen szédítő csúcsokat hódítottak meg együtt, amikor már mindkettejük testén a beteljesülés utáni megkönnyebbülés hullámai futottak végig, és édes

fáradtság vett erőt rajtuk.

Odakint egy madár dallal üdvözölte a napkeltét, idebent csak szapora levegővételeik törték meg a teljes csendet.

– Köszönöm – suttogta Cathy a férfi meleg vállába.

– Mit?

– Hogy újra úgy érezhettem… kellek valakinek.

– Jaj, édesem!

– Nagyon rég volt részem ebben. Jack és én… Köztünk már jóval a válásunk előtt megszűnt a testi kapcsolat. Én nem akartam, hogy legyen. Nem tudtam elviselni, hogy ő… – Cathy nagyot nyelt. – Ha már nem szeretsz valakit, ha a másik már nem szeret téged, akkor nehéz megengedned, hogy megérintsen.

Victor gyengéden megsimogatta Cathy arcát.

– Nekem is nehéz volt megengedned?

– Nem. Veled olyan volt, mintha most lettem volna először férfival.

Az ablakon beszűrődő halvány fényben Cathy látta, hogy Victor elmosolyodik.

– Remélem, a valódi első alkalom sem volt rossz neked.

Most Cathy mosolyodott el.

– Nem igazán emlékszem rá. Kapkodva történt egy kollégiumi hálószoba padlóján.

A férfi megpaskolta maga mellett a szőnyeget.

– Látom, sokra vitted azóta.

– Ugye? – nevetett fel Cathy. – Egy padló azért szörnyen romantikus hely is lehet.

– Jézusom, padlószakértővel van dolgom! Nagy különbség van egy kollégiumi hálószoba és egy nappali padlója között?

– Nem tudom. Rég voltam már tizennyolc. – Cathy elhallgatott, mintha azon tépelődött volna, hogy kimondja-e az igazságot. – És régóta nem is szeretkeztem már.

– Én sem – mondta a férfi halkan.

A vallomás kis ideig válasz nélkül maradt a szoba félhomályában.

– Azóta nem, hogy… Lily óta nem? – kérdezte végül Cathy.

– Igen.

Ez az egyetlen rövid szó nagyon sok mindenről mesélt. Három év hűségről egy halott nőhöz, bánatról és magányról. Cathy arra vágyott, hogy ő tölthesse be az asszony helyét Victor életében. De el tudná-e

feledtetni vele Lilyt? Nem, nem is elfeledtetni akarná, azt nem várhatja el tőle. Csak helyet szeretne kapni a szívében. Biztos, életre szóló helyet, amelyre senki más, sem élő, sem holt nem formálhat jogot.

– A feleséged rendkívüli nő lehetett – mondta.

– Nagyon okos volt, és jóságos is. Ez a két tulajdonság csak ritkán párosul egy emberben.

Még mindig hozzá tartozol? Még mindig őt szereted? – futottak át Cathy agyán a kérdések, de nem mondta ki őket.

– Benned ugyanazt a jóságot találtam meg – tette hozzá a férfi.

Ujjai gyengéden bejárták Cathy arcát, ő pedig csukott szemmel élvezte a keze melegét.

– Alig ismersz – suttogta közben.

– Épp eléggé ismerlek. Azon az éjszakán, a balesetem után csak a te hangod és a te érintéseid tartottak életben. Bármikor felismerném őket.

– Komolyan? – nézett rá Cathy.

Victor a homlokára tapasztotta az ajkát.

– Álmomban is.

– De én nem Lily vagyok, és soha nem is lehetek ő.

– Ez igaz. Nem lehetsz ő. De nemcsak te, más sem. Senki.

– Nem pótolhatom számodra, amit elveszítettél.

– Miből gondolod, hogy én pótmegoldást keresek? Lily a feleségem volt. És igen, szerettem őt.

A férfi határozott hangja elejét vette a további kérdéseknek. Cathy nem is próbálkozott velük.

Valahol a házban megszólalt egy telefon. Két csörgés után elhallgatott, és Milo fojtott hangja hallatszott le hozzájuk az emeletről. Cathy felült, és gépiesen a ruháiért nyúlt. Miközben felöltözött, hátat fordított Victornak. Egyszeriben elfogódottság lett úrrá rajtuk, az idegenek szégyenlőssége.

– Az emberek előbb-utóbb továbblépnek a múlt történésein – mondta egyszer csak a férfi.

– Tudom.

– Te is túltetted magad Jacken.

Cathy apró, fáradt nevetést hallatott.

– Jack Zuckermanen egyetlen nő sem teheti túl magát igazán. Igaz, a legrosszabbon már túl vagyok, de ha egy nő szerelmes lesz, ha igazán szerelmes lesz, akkor a szerelme elvesztésével belőle is elvész

valami, amit soha többé nem szerezhet vissza.

– Ugyanakkor azonban kap is valamit attól a szerelemtől.

– Ez attól függ, kibe szeretünk bele. Vagy talán nem?

Léptek kopogtak lefelé a lépcsőn, és a nappali ajtajában Milo jelent meg. Haja összevissza meredezett, álmosságnak viszont nyoma sem volt rajta.

– Keljetek fel! – mondta. – Gyorsan!

Cathy riadtan felugrott a padlóról.

– Mi történt?

– Ollie telefonált. Azt mondja, egy pasas járja a környéket, és rólatok érdeklődik. Bach szomszédainál már járt.

– Micsoda? – kérdezte Victor. Ő is felpattant, és kapkodva belebújt a nadrágjába.

– Ollie szerint az a fickó mindjárt ide is beállít. Tudhatja, kik a barátaid.

– És ki az az ember?

– FBI-ügynöknek mondja magát.

– Polowski – dünnyögte Victor, és felvette az ingét. – Csakis ő lehet.

– Ismered?

– Ő csalt csapdába. És azóta a nyomunkban van.

– Honnan tudja, hogy itt vagyunk? – kérdezte Cathy. – Nem követhettek bennünket.

– Arra nem is volt szükség. Megvan nekik a személyi anyagom, ismerik az életemet, és tudják, hogy barátaim élnek itt – felelte Victor, aztán Milóhoz fordult. – Bocs, cimbora! Remélem, nem kevertelek bajba.

Milo nevetéséből egyértelműen feszültség hallatszott ki.

– Miért kevertél volna? Elvégre semmi rosszat nem tettem, csak szállást adtam egy körözött bűnözőnek – próbálkozott meg a tréfálkozással, ám aztán hirtelen elkomolyodott. – Szerinted mire számíthatok?

– Kérdésekre. – Victor sietve begombolta az ingét. – Sok kérdésre. Talán majd a házban is körbe akarnak nézni. Maradj nyugodt, és mondd azt, hogy még csak nem is hallottál rólam! Mit gondolsz, menni fog?

– Nekem igen, de azt nem tudom, hogy a mama…

– Vele nem lesz gond. Kérd meg, hogy csak kínaiul szólaljon meg.

– Victor felkapta a fotókat, és visszacsúsztatta őket a borítékba. – Kész vagy? – kérdezte Cathytől.

– Igen. Tűnjünk el innen!

– Hátul menjetek ki! – javasolta Milo.

A konyhából előbb kilestek, hogy tiszta-e a levegő, és csak azután nyitották ki az ajtót.

– Egy pillanat! – állította meg őket Milo. – Majdnem elfelejtettem, hogy Ollie ma délután találkozni akar veled. A másik két fénykép miatt.

– Hol?

– A tónál, a csónakház mögött. Ott fog várni.

Odakint párás hideg fogadta őket. Soha nem ér véget ez a menekülés? Most már mindig a hátunk mögé fogunk lesni? – hasítottak Cathybe a kérdések.

– Kösz, Milo – veregette meg Victor a barátja vállát. – Jövök neked egy szívességgel.

– Be fogom hajtani – szólt utánuk a férfi.

Pár lépés után Victor visszaintegetett neki.

– Viszlát!

– Csak ne a sitten! – dörmögte bele Milo a kora reggeli ködbe.

A kínai hazudik. Nem bizonytalankodott, nem remegett a hangja, és minden kérdésre azonnal válaszolt, Savitch mégis tudta, hogy Mr. Milo Lum eltitkol előle valamit. A szemén látta. Vele szemben ül a nappalija kanapéján, tőle balra meg a fotelban az anyja mosolyog szüntelenül, mint aki semmit sem ért. Savitch úgy gondolta, hogy talán a vén tyúknak is hasznát veheti még, de egyelőre a fia érdekelte.

– Nem értem, miért körözik – mondta Milo. – Victor tiszta, mint a frissen hullott hó. Legalábbis akkor még az volt, amikor utoljára láttam. Igaz, az már rég volt.

– Milyen régen?

– Nagyon. Hosszú évek óta nem találkoztunk már. Nem bizony, uram.

Milo fészkelődni kezdett a kanapén, keresztbe tette a lábát, és tekintete ide-oda járt a szobában.

– Az édesanyjával kettesben élnek itt? – kérdezte Savitch.

– Igen. Apám halála óta.

– Albérlőik sincsenek? Senki más nem lakik a házban?

– Nem. Miért?

– A szomszédai láttak itt egy férfit. A személyleírása ráillik Hollandre.

– Victor biztosan nem nálam akarna elbújni a rendőrség elől. Csak nem képzeli, hogy beengednék a házba valakit, akit gyilkossággal gyanúsítanak? Ide, az idős anyám mellé?

Savitch odapillantott Mrs. Lumra, aki egyre csak mosolygott. Az öregasszonynak éles szeme volt. Sokat látott már életében, és biztos, hogy soha semmi nem kerüli el a figyelmét. De az övét sem fogja. Ideje, hogy ellenőrizze egy gyanúját.

– Elnézést! – mondta, és felállt. – Hosszú út van mögöttem. Használhatom a mosdót?

– Persze. A folyosó végén van.

Savitch kiment a fürdőszobába, és magára zárta az ajtót. Másodpercek alatt megtalálja a bizonyítékot. A mosdókagyló szélén feküdt, és hosszú, selymes hajszál volt. Pont olyan barna, mint Catherine Weaver haja.

Ennél több nem is kellett ahhoz, hogy Savitch elszánja magát a következő lépésre. Benyúlt a zakója alá, a hónaljtokból előhúzta félautomata revolverét, és végigsimított ropogós, hófehér ingén. Piszkos munka az ilyen vallatás. Vigyáznia kell majd, hogy ne vérezze össze magát.

Kilépett a folyosóra, és a revolvert lazán a kezében lógatta. Először az öreglányt veszi kezelésbe. Halántékához nyomja a fegyvere csövét, és azzal fog fenyegetőzni, hogy meghúzza a ravaszt. Anya és fia nagyon közel állnak egymáshoz. Bármit megtennének azért, hogy megvédjék a másikat.

Savitch félúton járt a nappali felé, de azonnal megállt, amikor valaki becsöngetett a házba. Pár pillanat múlva kinyitották a bejárati ajtót.

– Mr. Milo Lum? – kérdezte egy férfi.

– És maga kicsoda? – kérdezett vissza Milo megviselten.

– Sam Polowski különleges ügynök. FBI.

Savitch izmai pattanásig feszültek. Most már nincs más választása, ki kell nyírnia ezt az okvetetlenkedőt. Maga elé tartotta a revolverét, és nesztelenül továbbindult a folyosón.

– Maga is az FBI-tól van? – csattant fel Milo ingerülten. – Nézze, egy emberük már itt van…

– Micsoda?

– Igen, éppen kiment a…

Savitch előlépett, és lövésre emelte a fegyverét, amikor Mrs. Lum felsikoltott. Milo megdermedt, Polowski azonban nem. Oldalra vetette magát, éppen abban a pillanatban, amelyben a golyó belecsapódott az ajtófélfába. Mire Savitch a második lövést is leadta, Polowski már megbújt valahol a kanapé mögött, és a lövedéket az egyik ülőpárna nyelte el. Savitch tudta, hogy nincs több esélye. A pasasnak is van fegyvere. Ideje, hogy ő eltűnjön innen.

Megfordult, végigrohant a folyosón, és beviharzott az utolsó ajtón. Az anya hálószobájába jutott. A levegőt füstölő szaga és az öregasszony parfümjének illata töltötte be. Az ablakot könnyű volt feltolni. Savitch kirúgta keretéből a szúnyoghálót, fellépett a párkányra, és odakint bokáig süllyedt a ragacsos virágágyásba. Miközben cikázva futott, cipője agyagos nyomokat hagyott a füvön.

– Állj! FBI! – hallotta a háta mögül egyre halkabban, de ő csak szaladt.

Dühe nőttön-nőtt, miközben megtette az utat a kocsijáig.

Milo zavarodottan nézegette a széttaposott árvácskákat.

– Ez meg mi a fene volt? – háborgott. – Az FBI kis csínytevése?

Sam Polowski nem válaszolt. Figyelmét túlságosan lekötötte, hogy a füvön a nyomokat kövesse. Kivezettek a járdára, aztán az úttestnél eltűntek.

– Hé! – kiáltott rá Milo. – Mi folyik itt?

Polowski megfordult.

– Nem láttam jól azt a férfit. Le tudja írni?

Milo a vállát vonogatta.

– Nem igazán. Olyan volt, mint Efrem Zimbalist.

– Vagyis?

– Magas, jóvágású, izmos. Tipikus FBI-ügynök. – Milo pillantása Polowski lógó hasára esett. – Vagy talán nem is annyira tipikus – javította ki magát.

– Az arca milyen volt?

– Hadd gondolkozzam! A haja talán barna. És lehet, hogy a szeme is.

– De nem biztos.

– Tudja, hogy van ez. Maguk, fehérek nekem mind egyformák.

Hátuk mögül szapora kínai beszédet hallottak, és mind a ketten odafordultak. Mrs. Lum kijött utánuk a fűre, és izgatottan gesztikulálva beszélt.

– Mit mond? – kérdezte Polowski.

– Azt, hogy az a férfi körülbelül egy méter nyolcvanöt magas, a haja egyenes szálú és sötétbarna, bal oldalt választja el, a szeme is sötétbarna, vagy már majdnem fekete, az orra és a szája keskeny, és kis tetoválás van a bal csuklója belső oldalán.

– Csak ennyit tud róla elmondani?

– A tetoválása három betűből áll. PJX.

Polowski hitetlenkedve ingatta a fejét.

– Az édesanyja mindenkit ilyen alaposan megfigyel?

– Mivel nem igazán tud angolul, beszélgetés helyett jól megnézi magának az embereket.

– Vettem észre!

Polowski jegyzetfüzetet húzott elő, és feljegyezte, amit az előbb hallott.

– Ki volt az a fickó? – akarta tudni Milo.

– Nem FBI-ügynök.

– És miből tudhatom, hogy maga az?

– Annak látszom?

– Nem.

– Na látja! Ez engem igazol.

– Hogyhogy?

– Ha csak kiadni akarnám magam FBI-ügynöknek, mindent megtennék azért, hogy annak tűnjek. Én azonban nem fáradok ezzel, mert valóban az vagyok.

– Ó, értem!

– Jól van. – Polowski elrakta a jegyzetfüzetét. – Még mindig azt állítja, hogy nem találkozott Victor Hollanddel, és nem is hallott felőle?

Milo kihúzta magát.

– Ez az igazság.

– Azt sem tudja, hogyan léphetnék vele kapcsolatba?

– Sejtelmem sincs.

– Kár! Én ugyanis megmenthetném az életét. Ahogyan a magáét is megmentettem az előbb.

Milo nem válaszolt.

– Mit gondol, mit keresett itt az a pasas? Azt hiszi, udvariassági látogatásra jött? – Polowski egy pillanatra elhallgatott. – Francokat! Értesüléseket akart kiszedni magából – tette hozzá aztán komoran. – És higgye el, hogy meg is szerezte volna őket.

Milo a fej ét ingatta.

– Semmit sem értek.

– Én sem sokat. Holland viszont tudja a válaszokat. Ezért van szükségem rá, méghozzá élve. Ez pedig azt jelenti, hogy még a másik pasas előtt kell megtalálnom. Mondja meg, hol van!

A két férfi sokáig szótlanul meredt egymásra.

– Nem tudom, mit tegyek – mondta végül Milo.

Mrs. Lum megint beszélni kezdett, és közben Polowskira mutogatott.

– Most mit mond? – kérdezte az ügynök.

– Hogy magának nagy füle van.

– Ezt én is látom a tükörben.

– A nagy fül állítólag a bölcsesség jele.

– Micsoda?

– Anyám szerint hallgatnom kellene magára, mert okos fickó.

Polowski megfordult, rámosolygott Mrs. Lumra, aztán visszafordult Milóhoz.

– Az édesanyja remek emberismerő. Nem szeretném, ha baja esne, neki vagy magának. El kell hagyniuk a várost.

Milo bólintott.

– Ebben egyetértünk – mondta, és elindult vissza a házba.

– Mi lesz Hollanddel? – szólt utána Polowski. – Segít megtalálnom?

Milo belekarolt az édesanyjába, hogy bekísérje.

– Ezen majd még gondolkodom – felelte anélkül, hogy akár csak hátrapillantott volna.

A Lagunita-tó, mint télen mindig, teljesen kiszáradt. Tavasszal, amikor majd megint víz paskolja a partjait, és szerelmesek csónakáznak rajta, újra elbűvölő lesz ez a környék. Most viszont, a fekete felhők alatt elhagyott és kihalt hely volt, csak néhány vadkacsa bukkant fel néha a nádasból felszálló ködben.

– Azzal a két fényképpel semmire sem mentem – mondta Ollie, miközben mind a hárman a csónakház mólójának a végében álltak. –

Azt tudtam, hogy biológiai adatok nem lehetnek. Leginkább még elektronikai hálózatra gyanakodtam, ezért ma reggel elvittem a fotókat Bachnak San Joséba. Reggelizés közben csíptem el.

– Bach? Ő kicsoda? – kérdezte Cathy.

– A Hamis Játékosok másik tagja. Remek fagottos. Pár éve elektronikai céget alapított, és ma már nagykutyáknak dolgozik. Még szóhoz sem jutottam azonban, amikor megkérdezte tőlem, hogy hozzám eljutott-e már az FBI. Őt valamivel korábban felhívták, és Gershwinről érdeklődtek nála. Úgy sejtette, én leszek a következő, akit megkeresnek. Ezért gondoltam, hogy mielőbb el kell tűnnötök Milótól.

– A fényképekről mit mondott Bach?

– Ó, igen! – Ollie elővette a fotókat az aktatáskájából. – Nos, ez itt egy áramkör diagramja. Nagyon ravasz és rendkívül biztonságos elektronikus riasztórendszer. Kóddal lehet megszakítani. Itt kell beütni. Valószínűleg ez a bejárat. Láttál ilyesmit a Virateknél?

Victor bólintott.

– A C2-es épületben. Jerry ott dolgozott. A billentyűzet mindjárt a különleges kutatások részlegének az ajtaja mellett van.

– Te jártál már odabent?

– Nem. Oda csak azok léphettek be, akik külön engedélyt kaptak rá. Mint Jerry.

– Akkor csak a rajz alapján képzelhetjük el, mi van beljebb. A diagram szerint ez itt egy újabb biztonsági pont, alighanem megint billentyűzet. Mindjárt az első ajtó mögött pedig videokamera is van.

– Mint a bankokban? – kérdezte Cathy.

– Hasonló, csak úgy sejtem, hogy ez itt a nap huszonnégy órájában működik.

– Első osztályú rendszert építettek ki – jegyezte meg Victor. – Két kóddal védett ajtó, a belépőket képernyőn figyelik, és odakint biztonsági őr is áll.

– A lézerrácsról se feledkezz meg!

– Tessék?

– Ezen a helyiségen – mutatott Ollie a diagram közepére – különböző szögekből lézersugarak mennek keresztül. A legkisebb mozgást is érzékelik.

– Hogy lehet kiiktatni őket?

– Ezen a kapcsolószekrényen. A képernyő előtt ülő őr működtetheti.

– Maguk ezt mind erről a rajzról olvassák le? Ez bámulatos! – mondta Cathy.

– Nem nagy ügy – vigyorgott Ollie. – Bach cége biztonsági rendszerek kifejlesztésével foglalkozik.

Victor a fejét ingatta.

– Ez túl sok ahhoz, hogy át lehessen jutni rajta – mondta csüggedten.

Cathy a homlokát ráncolva nézett rá.

– Álljon meg a menet! Miről beszélsz te tulajdonképpen? Remélem, nem akarsz bejutni abba az épületbe.

– Az éjszaka még ezt terveztük. Ez lehet az egyetlen lehetőség arra, hogy…

– Neked elment az eszed? A Viratek meg akar gyilkoltatni bennünket, és te be akarsz törni hozzájuk?!

– Bizonyítékot kell szereznünk, különben hiába is fordulnánk a sajtóhoz vagy az igazságügyi minisztériumhoz – mondta Ollie. – Ha esetleg sikerülne is elérnünk, hogy nyomozás induljon, a Viratek azonnal megsemmisítené a vírust, mi pedig semmit sem tudnánk felmutatni.

– Itt vannak ezek a fényképek…

– Persze, néhány oldal állatkísérletek adataival. Az viszont, hogy mi ez a vírus, sehol sem szerepel. Akár azt is mondhatnák, hogy az egészet csak bosszúból fabrikálta egy elbocsátott alkalmazott.

– És szerintetek mégis mi tenné meg bizonyítéknak? Egy újabb holttest? A tiéd, például?

– Nekünk a vírusra van szükségünk. Az állítólag már rég kihalt himlővírusra. Egyetlen fiola elég ahhoz, hogy bombabiztos legyen a sikerünk.

– Hogyne, csupán egyetlen fiola! – Cathy a fejét csóválta. – Nem is értem, miért aggódom én valójában. Azokon az ajtókon senki sem juthat át a kódok nélkül.

– Ó, azokat tudjuk! – Ollie a második fényképre bökött. – A rejtély megoldódott. Ez a kétszer hét számjegy akár telefonszám is lehetne, de nem az. Jerry azt írta fel ide, hogyan lehet bejutni a Viratek legnagyobb gonddal őrzött részlegébe.

– És a lézerrácsok? Azokkal mi van? – Cathy egyre izgatottabb lett. Nem akarta elhinni, hogy a két férfi komolyan beszél. Észre kell térítenie őket. Be kell látniuk, hogy olyasmit tervezgetnek, amit nem

valósíthatnak meg. – Hát a biztonsági őrök? Kettő is van belőlük. Őket hogy fogjátok kicselezni? Vagy Jerry esetleg azt is leírta, hogyan változhattok láthatatlanná?

Ollie bizonytalanul pillantgatott Victorra.

– Talán jobb volna, ha kettesben beszélnétek, mielőtt folytatjuk a tervezést.

– Azt hittem, én is ugyanúgy benne vagyok ebben, mint ti. Hogy minden döntést közösen hozunk meg. Amint látom, tévedtem – replikázott Cathy.

A férfiak hallgattak, és ő ettől még dühösebb lett. Megfordult, szó nélkül otthagyta őket a mólón, és kisétált a partra. Csak pár perce álldogált ott, karját fázósan a testére fonva, amikor Victor megjelent mellette. Hallgatott, de Cathy így is érezte rajta, hogy bizonytalan, és a megfelelő szavakat keresi.

– El kellene menekülnünk – mondta végül ő, és borzongva elnézett a kiszáradt tómeder fölött. A nádast csípős szél rázta, és a hideg a pulóvere alá is bekúszott. – El akarok menni innen valahová, ahol meleg van, ahol süttethetem magam a nappal, és nem kell azon aggódnom, hogy ki les rám egy bokor mögül – tette hozzá.

Saját szavai eszébe juttatták a rájuk leselkedő veszélyeket. Ijedten a mögöttük magasodó tölgyfák felé pillantott, de nem látott mást, csak a szélben hajlongó kopasz ágakat.

– Okos gondolat – mondta Victor csendesen.

– Komolyan? – Cathy megkönnyebbülten a férfi felé fordult. – Menjünk el! Most azonnal. Felejtsd el azt az őrült ötletet! Felszállhatunk az első buszra…

– Te már ma délután úton leszel.

– Én? – Cathy először nem akart hinni a fülének, ám aztán megértette, mit jelentettek Victor szavai. – Te nem jössz velem?

A férfi lassan ingatta a fejét.

– Nem mehetek. Meg kell értened, hogy nem tehetem.

– Mert nem akarod megtenni.

– Hát nem érted? – Victor megfogta Cathy vállát, és finoman megrázta, mintha így akarta volna észre téríteni. – Sarokba szorítottak bennünket. Ha nem teszünk valamit… ha nem teszek valamit, életünk végéig menekülni fogunk.

– Akkor meneküljünk el! – Cathy megmarkolta a férfi széldzsekijét. Üvölteni szeretett volna vele, lerántani róla a józanság

hűvös maszkját, hogy előássa mögüle a nyers érzéseket. Mert azoknak is lenniük kell benne, valahol a szíve mélyén, és nem csak logikusan működő értelemnek. – Elmehetnénk Mexikóba – folytatta. – Ismerek egy kis szállodát Bajában, a tengerparton. Pár hónapig ott maradhatnánk, amíg elmúlik a veszély…

– Az magától soha nem fog elmúlni.

– De igen! Idővel elfelejtenek minket…

– Gondolkodj értelmesen!

– Azt teszem. Életben akarok maradni.

– Éppen azért kell megtennem, amire készülök. – Victor két keze közé fogta Cathy arcát, hogy a nő sehova máshova, csakis rá nézhessen. Megszűnt a barátjának, a szeretőjének lenni, hangja most hideg, parancsoló volt, és ő nagyon nem szerette ezt a hangját. – Csak úgy maradhatunk életben, csak akkor lehet jövőd, ha az egész világ megtudja, mi folyik itt. Tartozom ezzel neked. És Jerry emlékének is.

Cathy tiltakozni akart, még könyörögni is hajlandó lett volna a férfinak azért, hogy tartson vele, tudta azonban, hogy azzal semmire sem menne. Victornak igaza van. Ha elfutnának, szerezhetnének maguknak néhány szép hónapot, de az messze nem volna végleges megoldás.

– Sajnálom – suttogta a férfi –, de nem látok más lehetőséget…

– Csak azt, hogy lerázz magadról – fejezte be Cathy a mondatot.

Victor elengedte, ő pedig hátrább lépett. Fájt neki, hogy egyszeriben szakadék támadt közöttük. Nem nézett a férfira, mert tudta, hogy szemében a saját fájdalmat látná visszatükröződni.

– Szóval, hogyan tovább? – kérdezte. – Még ma elutazom? Repülővel, vonattal vagy kocsival?

– Ollie kivisz a reptérre. Megkértem, hogy vegyen neked jegyet Mrs. Wozniak névre, mintha a felesége lennél. Én nem kísérhetlek ki, mert az túlságosan kockázatos volna.

– Igen, persze.

– Így eljutsz Mexikóba. Ollie-tól kapsz annyi pénzt, amennyiből egy ideig ellehetsz. Továbbutazhatsz Bajába, Acapulcóba, de Jack mellett is maradhatsz, ha úgy tartod jónak.

Cathy félrefordult, hogy elrejtse a könnyeit. Victor a vállára tette a kezét, és ő érezte, hogy maga felé szeretné fordítani, mert még egyszer a karjába akarja zárni, de nem mozdult. Egészen addig álltak így, amíg egyszer csak közeledő lépteket hallottak.

– Mehetünk? – kérdezte tőlük pár méterről Ollie.

Sokáig csend volt, aztán Victor bólintott.

– Igen, mehettek.

Ollie észrevehette, hogy a legrosszabbkor érkezett.

– Figyeljetek… A kocsim a fürdőháznál áll. Ha gondoljátok… várhatok ott.

Cathy heves mozdulattal letörölte a könnyeit.

– Ne! Jövök – döntött hirtelen.

Victor szótlanul nézte. Szeméből semmit sem lehetett kiolvasni.

– Viszlát! – köszönt el tőle Cathy, de nem kapott választ. A férfi még mindig csak rezzenéstelen nyugalommal nézett rá. – Ha… ha már nem találkoznánk… – Cathy elhallgatott, hogy erőt gyűjtsön, és ő is bátornak, sebezhetetlennek tűnjön. – Vigyázz magadra! – tette végül hozzá, aztán megfordult, és elindult az ösvényen Ollie után.

A kocsiból látta, hogy Victor még mindig ott áll a tóhoz vezető úton. Kezét a zsebébe mélyesztette, és nem intett búcsút neki, csak nézte, ahogy elmegy. Cathy tudta, hogy emlékezete örökre meg fogja őrizni annak a férfinak a lassan elmosódó képét, akit szeret. Aki elküldte őt magától.

Ölébe ejtett kezét ökölbe szorította. A torkát összeszorító fájdalomtól alig kapott levegőt. Szeretlek, Victor, gondolta. És soha többé nem foglak látni.

Amikor megfordult, a férfi már alig-alig látszott a fák között. Cathy búcsúképpen felemelte a kezét, és megérintette a kocsi hátsó ablakát. Az üveg jéghideg volt.

Ollie bekanyarodott a kórház parkolójába.

– Fel kell ugranom a laborba – mondta. – Csak most jutott eszembe, hogy az asztalomon felejtettem a csekkfüzetemet. Le kell hoznom, hogy megvehessem a repülőjegyét.

Cathy kábultan bólintott. Még mindig nem ocsúdott fel az első döbbenetéből. Nem sikerült megemésztenie, hogy Victor elküldte, és mostantól egyedül kell boldogulnia.

Ollie betolatott az ő nevére fenntartott parkolóhelyre.

– Egy perc, és itt vagyok.

– Menjek én is?

– Inkább várjon meg itt! A munkatársaim kíváncsi emberek, és ha nővel látnának együtt, azonnal mindent tudni akarnának. Nem mintha

bármiről is mesélhetnék nekik. – A férfi kiszállt, és becsukta az ajtót. – Máris jövök.

Cathy mosolyogva nézett az oldalajtón át besiető férfi után. Nemigen tudta elképzelni Ollie-t egy nő oldalán, hacsak nem az a nő is nagydoktor, aki bármilyen hosszú tudományos fejtegetést türelmesen végig tud hallgatni.

Eltelt az egy perc. Odakint hangoskodni kezdett egy madár. Cathy felpillantott a kórházhoz vezető utat szegélyező fákra, és az egyiken meglátott egy szajkót. Egyébként közel-távol senki sem járt, még a falevelek is mozdulatlanok voltak.

Cathy hátrahajtotta a fejét, és lehunyta a szemét. Régóta menekült már, és rég volt, hogy utoljára kialudta magát. Teste most benyújtotta a számlát. Ólmos fáradtság lett úrrá rajta, úgy érezte, moccanni sincs ereje. Tengerpart, gondolta. Meleg homok. Szelíd hullámok a bokám körül…

A szajkó hirtelen abbahagyta a kiabálást. Cathy szinte észre sem vette, hogy csend lett. Ám aztán, már félálomban, megérezte, hogy árnyék vetül rá, mintha felhő takarta volna el a napot. Kinyitotta a szemét, és meglátta, hogy az üvegen át egy férfi mered rá. Rémülten oldalra fordult, hogy bezárja a kocsit, ám mielőtt még lenyomhatta volna a gombot, feltépték mellette az ajtót, és egy szolgálati igazolványt nyomtak az orra elé.

– FBI! – bömbölte a férfi – Szálljon ki, legyen szíves!

Cathy kikecmergett az ülésről, és remegő lábbal az autó oldalának támaszkodott. Hol vagy már, Ollie? – gondolta, és a kórház bejárata felé nézett. Ha Ollie kilép rajta, ő azonnal rohanni kezd majd a közeli erdő felé. Ez a kurta lábú, zömök pasas aligha kiváló rövidtávfutó. Viszont van fegyvere. Lehet, hogy még hátba is lőné, ha menekülni próbálna?

– Eszébe ne jusson, Miss Weaver! – mondta a férfi, és a karjánál fogva az épület felé tolta Cathyt. – Befelé!

– De…

– Dr. Wozniak a laboratóriumban vár bennünket.

Ollie helyzetét sokkal jobban visszaadta volna, ha az ügynök azt mondja, gúzsba kötve ül a laborban. Lábát egy asztalhoz bilincselték, és előregörnyedve kuporgott egy széken, miközben három munkatársa döbbenten meredt rá.

– Nincs itt semmi látnivaló. Menjenek vissza dolgozni, emberek! –

hessegette ki az ügynök a bámészkodókat az irodából, aztán becsukta és bezárta az ajtót. – Meg kell találnom Victor Hollandet – fordult Cathyhez és Ollie- hoz. – Méghozzá nagyon gyorsan meg kell találnom.

– Jézusom! – dörmögte Ollie. – Elakadt a tű a lemezen, hogy mindig ugyanazt mondja?

– Kicsoda maga? – kérdezte Cathy.

– Sam Polowski. A San Franciscó-i irodában dolgozom. – A férfi előhúzta az igazolványát, és lecsapta az asztalra. – Tessék, vizsgálják meg alaposan, ha akarják!

– Elnézését kérem! – emelte fel a hangját Ollie. – Megoldható lenne, hogy kényelmesebb testhelyzetet vegyek fel?

Polowski rá ügyet sem vetett, csak Cathyre figyelt.

– Aligha mondok újat magának azzal, Miss Weaver, hogy Victor Holland komoly bajban van.

– És maga az egyik legnagyobb gondja.

– Ebben téved – mondta Polowski rezzenéstelen nyugalommal, és egészen közelről Cathy szemébe fúrta a tekintetét. – Én az egyik reménye vagyok. Ha nem az egyedüli.

– Nem igaz. Meg akarja őt ölni.

– Nem én, hanem valaki más. És sikerülni is fog neki, hacsak én nem állítom meg.

Cathy a fejét rázta.

– Ne nézzen hülyének! Tudom, kicsoda maga, és hogy mivel próbálkozott…

– Az is a másik pasas volt. – Polowski maga elé húzta a telefont az íróasztalon. – Tessék, hívja fel Milo Lumot! Kérdezze meg tőle, mi történt ma reggel a házában! Neki talán majd elhiszi, hogy a maguk oldalán állok.

Cathy olvasni próbált a férfi arcáról. Miféle játékot játszhat? – találgatta. De miért érdekli ez őt egyáltalán? Erre a kérdésre könnyű volt válaszolnia. Azért, mert nagyon szeretne hinni ennek a Polowskinak.

– Holland most már egészen egyedül van – folytatta az ügynök. – Az Egyesült Államok kormányával akar szembeszállni, de még soha nem játszott ilyen komoly játékot. Előbb vagy utóbb hibázni fog, és az a végét jelenti majd – tette hozzá, aztán feltárcsázta Milo számát, és odatartotta Cathynek a kagylót. – Beszéljen Lummal!

– Halló! – hallatszott a vonal túlsó végéről a harmadik csörgés után.

– Milo?

– Maga az, Cathy? Istenem, már annyira vártam, hogy felhívjanak…

– Figyeljen, Milo! Kérdeznem kell magától valamit. Egy Polowski nevű férfiról.

– Ma reggel találkoztam vele.

– Igazán?

– Szerencsémre – mondta Milo. – A pasasnak olyan finom a modora, mint a lópokróc, de megmentette az életemet. Nem értem, miért mondott róla rosszakat Gersh. Ő is ott van? Beszélnem kell…

– Köszönöm, Milo – dünnyögte Cathy. – Nagyon szépen köszönöm – mondta el még egyszer, aztán letette a telefont, és Polowski felé fordult. – Jól van. Hallani akarom a maga változatát. Egészen az elejétől.

– Segít nekem?

– Azt még nem döntöttem el. – Cathy karba fonta a kezét. – Győzzön meg!

Az ügynök bólintott.

– Pontosan ez a célom.

10.

Victor délutánja hosszú és viszontagságos volt. Egy darabig az egyetem parkjában sétálgatott, és végül a homokkőből épült, vörös csempékkel borított főépületnél kötött ki. Ott álldogált, megpróbált a Viratek leleplezésére összpontosítani, arra, aminél most semmi sem lehetne fontosabb neki, gondolatai mégis mindig Cathyhez tértek vissza. Tekintete az elhagyott nő fájdalmáról árulkodott, amikor utoljára a szemébe nézett. Mintha ő legalábbis becsapta volna.

Bárcsak megértené, hogy jót akart neki! Ő tudós, aki a logika száraz szabályai szerint gondolkodik és él, márpedig a logika most azt parancsolta, hogy küldje el Cathyt. A hatóságok a sarkában vannak, nyaka körül szorul a hurok. Amikor úgy döntött, hogy folytatja a küzdelmet, amelyet Jerry elkezdett, és végigcsinálja, amibe belefogott, a veszélyeket is vállalta. Ebben azonban az nincs benne, hogy Cathyt is veszélybe sodorja. Ő most már úton van egy biztonságos helyre, és neki legalább miatta nem kell többé aggódnia. Ideje, hogy kiverje a fejéből. Csak az a baj, hogy nem tudja.

Victor a belső udvarra nyíló kapuívet nézegetve elszántan a következő lépéseivel akart foglalkozni, ám hiába. Helyette azt kezdte el találgatni, hol lehet most Cathy, és biztonságban van-e már. Csak egy órája váltak el, de máris érezte a hiányát.

Megrázta magát, mintha így a félelmeitől is megszabadulhatott volna, de nem járt sikerrel. Végül leült az eresz alá a lépcsőre, hogy ott várja meg Ollie-t.

Már alkonyodott, amikor még mindig ott üldögélt. Sokadszor is kiszámolta, mennyi idő alatt lehet megtenni az utat a San José-i repülőtérre és vissza. A forgalmat, a piros lámpákat, a jegyvásárlást is hozzáadta, és arra jutott, hogy három órának mindenre elégnek kell lennie. Cathy már repülőn ül, és úton van arra a meleg helyre, amelyre vágyott. De hol lehet Ollie?

Amikor lépésekre lett figyelmes, Victor felkapta a fejét. Először nem akart hinni a szemének, és nem értette, hogyan állhat ott a nő a kapuív alatt.

– Te? – kérdezte elképedten.

Cathy belépett a belső udvarra. Eleinte lassan lépkedett, ám aztán már futott, és végül szabályosan a férfi várakozóan kitárt karjába vetette magát. Ő felemelte, megforgatta, és csókokat lehelt a hajába, az arcára. Nem tudta, hogyan került ide, de határtalanul örült neki.

– Nem biztos, hogy jól döntöttem – mondta Cathy csendesen. – Csak remélhetem, hogy azt tettem, amit tennem kellett.

– Miért jöttél vissza? Mit keresel itt?

– Ezt nem csinálhatod végig egyedül. Ő pedig segíthet neked.

– Kicsoda?

– Én – mondta egy nyers hang a félhomályból.

Victor megdermedt, és a kapuívre kapta a tekintetét. Az udvarra egy alacsony férfi lépett be. Testalkata olyan volt, mint amilyennek a fogyasztószerek reklámjaiban az „ilyen volt” képeken szokták ábrázolni az embereket. Lassan odasétált Victorhoz, és közvetlenül előtte állt meg.

– Üdv, Holland! – mondta. – Örülök, hogy végre találkozunk. Sam Polowski vagyok.

Victor hitetlenkedve Cathyhez fordult.

– Miért? Mondd meg, miért csináltad ezt! – kérdezte tőle dühösen.

A nő úgy nézett rá, mintha megütötte volna. Bátortalanul meg akarta fogni a karját, ő azonban elhúzódott előle.

– Mr. Polowski segíteni akar neked – mondta Cathy elkínzott hangon. – Hallgasd meg!

– Nem hiszem, hogy bármi újat hallhatnék. – Victor úgy érezte, minden elveszett. Véget ért számára a menekülés és a küzdelem. Nincs többé félelem, de remény sincs. Azért, mert Cathy elárulta. Hogy miért tette, azt fel nem foghatta, és valószínűleg soha nem is fogja megérteni. Végül fásultan Polowskira nézett. – Gondolom, most letartóztat.

– Nem áll szándékomban. Akkor nálam lenne a fegyverem, és nem nála.

– Tessék?

– Szia, Gersh! – kiáltotta Ollie. – Látod? Én vagyok a helyzet ura.

Polowski összerezzent.

– Hé, ember! Mindenképpen hadonásznia kell azzal a vacakkal?

– Bocs! – mentegetőzött Ollie.

– Ez már meggyőzte, Holland? – kérdezte az ügynök. – Gondolja,

hogy átengedtem volna a mordályomat egy ilyen buggyant alaknak, ha nem azért lennék itt, mert beszélni akarok magával?

– Igazat mond – szólt közbe Cathy. – Vállalta a kockázatot, és odaadta a fegyverét Ollie-nak, hogy találkozhasson veled.

– Rossz húzás volt, Polowski – mondta Victor keserűen. – Elfelejtette, hogy nemcsak ipari kémkedés miatt köröznek, hanem gyilkosságért is? Miből gondolja, hogy magát nem fogom rövid úton elintézni?

– Tudom, hogy nem fog, mert maga ártatlan.

– Számít az bármit is?

– Nekem igen.

– Miért?

– Nagy fába vágta a fejszéjét, Holland. Veszélyes vadakkal szállt szembe, azok pedig elevenen felfalhatják. Ha nem így lenne, a főnököm nem törné kezét-lábát, hogy kivonjon engem ebből az ügyből. Én viszont utálom, ha elvesznek tőlem egy esetet. Sérti a kifinomult önérzetemet.

A két férfi sokáig szúrós tekintetekkel vizsgálta egymást. Aztán a néma szempárbaj véget ért, Victor bólintott, majd Cathyre nézett, és némán bocsánatot kért tőle azért, mert nem hitt benne. Amikor megint a karjába zárhatta, úgy érezte, helyére billent a világ.

Polowski egy idő múlva tapintatosan megköszörülte a torkát. Victor odafordult hozzá, és látta, hogy feléje nyújtja a kezét. Ő elfogadta a jobbját, bár tudta, hogy ez a kézfogás a végzetét is jelentheti, nemcsak a megmenekülését.

– Alaposan megizzasztott, amíg megtaláltam – mondta neki az ügynök. – Azt hiszem, ideje, hogy összefogjunk.

Polowski szállodai szobájában öten ültek. Az asztalon sörök és burgonyaszirmok zacskói mellett a Viratek biztonsági rendszerét ábrázoló fényképek feküdtek, és a cég székhelyének a térképét is kiterítették maguk elé. Az épületek egy negyvenholdas, erdős telken álltak, amelyet villanykerítés vett körül. Már egy jó órája tanulmányozták a fotókat, de a helyzetük egyre reménytelenebbnek tűnt.

– Egyszerűen szólva a lehetetlenre készültök – ingatta a fejét Ollie. – Lehet, hogy időközben megváltoztatták a belépési kódokat, de ha nem, akkor is ott vannak még a biztonsági őrök. Ketten, két különböző

helyen. Nem létezik, hogy ne vegyenek észre benneteket.

– Kell lennie valamilyen megoldásnak – mondta Polowski. – Használja a lángeszét, Holland!

Miközben a többiek újabb és újabb ötletekkel hozakodtak elő, hogy aztán sorra el is vessék őket, Victor szinte meg sem szólalt. Pedig ő kockáztatja a legtöbbet, az életét, gondolta Cathy, és odapillantott rá. Már ahhoz is nagyon bátornak kell lenni, vagy inkább talán őrültnek, hogy valakiben egyáltalán felmerüljön egy ilyen kétségbeesett lépés gondolata. Victor viszont úgy nézegeti itt ezt a térképet, mintha csak egy ártalmatlan vasárnapi kirándulásra készülődne.

A férfi megérezhette a tekintetét, mert átölelte és magához vonta. Most, hogy megint együtt voltak, Cathy minden egyes pillanatot ki akart élvezni. Minden egyes pillantást, gyengéd mozdulatot elraktározott az emlékezetében. Hamarosan megint el kell majd válniuk, és akkor majd talán örökre. Mert azzal, amit Victor tervez, gyakorlatilag a saját halálos ítéletét írja alá.

A férfi csókot nyomott Cathy fejére, mielőtt habozva megint a térképre nézett.

– Az elektronikától nem tartok – mondta –, az őröktől annál inkább.

– Szerintem az FBI jeles tagjának – bökött Milo a fejével Polowskira – házkutatási parancsot kellene szereznie, hogy körülnézzen ebben az épületben.

– Na persze! – mordult fel Polowski. – És mire arra az engedélyre rákerül a bíró, Dafoe és Minnie nénikém unokahúgának az aláírása, addigra a Viratek bébiételgyárrá alakítja át azt a labort. Nem, nem. Csakis magunkban bízhatunk. Senki más nem tudhat a tervünkről – mondta, aztán Ollie-hoz fordult. – Egészen biztos, hogy ez az egy bizonyíték mindent megold?

Ollie bólintott.

– Csak egyetlen fiola kellene, hogy elvihessük egy tekintélyes laboratóriumba. Ott megerősíthetnék, hogy himlővírusról van szó, és máris nyert ügyünk lenne.

– Nem magyarázhatnák ki valahogy magukat?

– Nem. Ez a vírus hivatalosan kihalt. Az a cég, amelyik mégis ennek élő példányával kísérletezik, eleve bukásra van ítélve.

– Ez tetszik nekem – jegyezte meg Polowski. – Egy eleve bukásra ítélt ügyben még a Viratek dörzsölt ügyvédei sem tehetnek semmit.

– Csakhogy előbb meg kellene szereznünk egy fiolát – mondta Ollie. – Azt viszont én lehetetlennek tartom. Hacsak nem akarunk fegyveres rablótámadással próbálkozni.

Egy ijesztő pillanatig úgy tűnt, Polowski komolyan mérlegre teszi ezt a lehetőséget.

– Nem – felelte végül. – Az nem venné ki jól magát a bíróságon.

– Én amúgy sem lőnék soha emberre. Ellenkezik az elveimmel.

– Az enyéimmel is – mondta Milo.

– A lopás ellen viszont nincs kifogásom – tette hozzá Ollie.

– Maguk itt mind az erkölcs bajnokai – jegyezte meg Polowski.

Victor elvigyorodott.

– Tudja, mi még a nagy generációhoz tartozunk.

– Nekem úgy tűnik, hogy ugyanott tartunk, ahonnan elindultunk. El kell lopnunk a vírust – mondta Cathy, és újra megvizsgálta a térképet. A főbejárathoz csak egyetlen út vezetett a körülkerített területen. – Tegyük fel, hogy átjuttok a főkapun! Utána viszont van még két kódolt ajtó, két őr és a lézerrács. Miről álmodoztok ti itt?

– A gondot nem az ajtók jelentik, hanem a biztonsági őrök – mondta el újra Victor.

– El kellene terelnünk a figyelmüket – javasolta Milo. – Mi lenne, ha tüzet okoznánk?

– Hogy még a tűzoltóságot is a nyakunkra hozzuk? Nem, ez nem jó ötlet – csóválta a fejét Victor. – Ráadásul ismerem azt az őrt, aki éjszakánként a főkapunál teljesít szolgálatot. Szigorúan tartja magát a szabályokhoz. Soha nem hagyja el a házikóját, és az első gyanús jelre riadót fúj.

– Milo esetleg fabrikálhatna belépési engedélyt – mondta Ollie. – Ahogyan annak idején jogosítványhoz is segített bennünket.

– Okiratokat hamisított? – kérdezte Polowski.

– Csak az életkorunkat javítottam át huszonegy évre! – tiltakozott Milo.

– Remek útleveleket is gyártott – mesélte Ollie. – Én például a Booga Booga Királyságéval simán beléphettem Görögországba.

– Igazán? – Polowskit láthatóan izgalomba hozta, amit hallott. – Nos, Holland? Ez működne?

– Biztosan nem. Az őrnek listája van azokról az alkalmazottakról, akik különleges belépési engedéllyel rendelkeznek. Ha ismeretlen arcot látna, azonnal ellenőrizné a jegyzékét.

– De olyanok is vannak, akiket szó nélkül átenged?

– Persze, a nagykutyákat. Akiket látásból ismer – felelte Victor, és Cathyre nézett. – Igen, ez bejöhetne! – tette hozzá.

Cathy azonnal kitalálta, mi jár a fejében.

– Ez nem ilyen egyszerű – tiltakozott. – Látnom kellene az eredeti arcot. Mintát kellene vennem róla, hogy minden egyes vonását ismerjem…

– De meg tudnád csinálni! Elvégre ezzel keresed a kenyered.

– Más a film, és más a valóság.

– Éjszaka lenne, és csak egy autó ablakán vagy a biztonsági kamerán keresztül látnának. Ha elmaszkíroznál, hogy valamelyik nagyfőnöknek tűnjek.

– Elnézést, de miről beszélnek tulajdonképpen? – kérdezte Polowski.

– Cathy maszkmester. Sok horrorfilmben dolgozott már.

– Csakhogy ez most nem mozi! – figyelmeztetett Cathy. Victor ilyet nem is kérhetne tőle. Nem teheti őt felelőssé az életéért! Hogyan élhetne tovább, ha az ő lelkén száradna a halála? – Itt túl sok forog kockán – tette hozzá. Ez nem a *Mocsarak ura* forgatása.

– Annak is maga csinálta a maszkjait? – ámult el Milo. – Klassz film volt!

– Egy arcot egyébként sem gyerekjáték lemásolni – érvelt tovább Cathy. – Ki kellene öntenem gipszből a modell vonásait.

– Mármint az igazi pasaséit? – kérdezte Polowski.

– Pontosan. És aligha tudnák rábírni a Viratek valamelyik fejesét arra, hogy nyugton üljön, amíg én gipszet kenek az ábrázatára.

Sokáig csend telepedett a szobára.

– Jó ötletnek tűnt – jegyezte meg végül Milo. – Kár, hogy ezek szerint ezt is el kell vetnünk.

– Nem feltétlenül.

Mindenki Ollie-ra nézett.

– Mire gondolsz? – kérdezte tőle Victor.

– Egy fickóra, aki időnként besegít nekem a laborban. – Ollie kimondottan önelégülten vigyorgott. – A srác állatorvos.

Az utóbbi hetek eseményei annyira megviselték Archibald Blacket, hogy lassanként már a mindennapos feladatok is meghaladták az erejét. Türelmét az is próbára tette, hogy reggelente be kellett vezetnie

a Viratekbe, esténként pedig haza. Odabent viszont még nehezebb volt eljátszania a titkárnője előtt, hogy minden a lehető legnagyobb rendben van. Elvégre tudós, nem színész. És nem is bűnöző.

Bár annak fogják nevezni, ha valaha is kiderül, mi folyik a C épületben. Ösztöne azt súgta, hogy számolja fel azt a laboratóriumot, és semmisítse meg a kémcsövek tartalmát. Csakhogy Matthew Tyrone ragaszkodik a munka folytatásához. Már nagyon közel járnak a befejezéshez. A megrendelést a legfelsőbb helyről adták, és azok ott eredményt várnak. Victor Holland személye csak aprócska működési zavart jelent, azt pedig nemsokára kiküszöbölik. A kutatásokat folytatni kell.

Tyrone persze könnyen beszél. Neki nincs lelkifurdalása, mert lelkiismerete sincs, gondolta Black. Őt viszont egész nap ezek a gondolatok kínozták. Most, miközben felvette az aktatáskáját, legszívesebben örökre maga mögött hagyta volna ezt a csupa tíkfa és bőr irodát, hogy névtelen kis senkiként végezzen valahol másutt tisztességes munkát. Önkéntelenül megkönnyebbülten felsóhajtott, miután kilépett az ajtón.

Már sötét volt, mire hazaért. Fák között álló, elegáns háza üresnek, hidegnek tűnt, és valósággal nő után kiáltott. Talán fel kellene hívnia a szomszédasszonyát. Muriel bármikor kapható egy közös vacsorára, és az isteni salátáival már-már azt is feledtetni tudja, hogy a hetvenötödik évét tapossa. Kár, hogy egy fél emberöltő választja el őket egymástól. A vele egyidősek között, fájdalom, már nemigen találhatók olyan nők, mint Muriel.

Black kiszállt a kocsijából, és a bejárati ajtóhoz indult. Félúton egyszer csak sziszegő hangot hallott, és a következő pillanatban éles fájdalom hasított a tarkójába. Ösztönösen odakapott, és egy vékony kis nyílvessző akadt a kezébe. Csodálkozva méregette, és megpróbálta kitalálni, honnan lőhették ki, és hogyan fúródhatott éppen az ő nyakába. Mielőtt azonban bármi is eszébe juthatott volna, megérezte, hogy köd borult az agyára. Aztán már a látása is elhomályosult, az este koromsötét lett körülötte, és rogyadozni kezdett a lába. Aktatáskája kicsúszott a kezéből, és nagy puffanással leesett a földre.

Végem, villant át a fején. Meghalok. És ki tudja, mikor fognak itt egyáltalán rám találni.

Ez volt az utolsó gondolata, mielőtt elterült a kavicsos kerti úton.

Ollie lehajolt, és meghallgatta Archibald Black légzését.

– Él, de nincs magánál – állapította meg, aztán Polowskira és Victorra nézett. – Jól van, lássunk máris hozzá! Nagyjából egy óráig lesz eszméletlen.

Victor az ájult férfi lábát fogta meg, Ollie és Polowski pedig egy-egy karját, aztán együtt elindultak vele az erdőbe, ahol egy tisztáson a kisbuszukat hagyták.

– Biztos, hogy van egy óránk? – zihálta Polowski.

– Körülbelül annyi – felelte Ollie. – Nagy testű állatokat szoktak ezzel a szerrel elbódítani, nem embereket, ezért a szükséges dózist csak nagyjából becsülhettem meg. A pasas ráadásul nehezebb, mint gondoltam.

A kisbuszban, miután betolták az ajtót, felkapcsolták a villanyt, de Black meg sem rezzent az éles fényre. Cathy letérdelt mellé, és szemügyre vette az arcát.

– Meg tudod csinálni? – kérdezte Victor.

– Én biztosan. Már csak az a kérdés, hogy te elmész-e majd neki – felelte Cathy, aztán végigmérte a fekvő férfit. – Körülbelül a te magasságod és testalkatod. A hajadat sötétebbre kell festenem, és középen kell elválasztanom. Igen, azt hiszem, át tudlak alakítani ilyenné – tette hozzá, aztán Milóhoz fordult, aki már készenlétben állt a fényképezőgépével. – Minden szögből vegye le! A hajáról sok részletre lesz szükségem.

Miközben Milo vakuja sűrűn villogott, Cathy gumikesztyűt húzott, köténytt kötött maga elé, és egy lepedőre mutatott.

– Bugyoláljátok bele! Csak az arca maradjon szabadon. Nem volna jó, ha tetőtől talpig gipszes lenne a ruhája, amikor majd felébred.

– Már ha egyáltalán felébred – méregette Milo komor képpel az öntudatlan férfit.

– Fel fog. Pontosan ott, ahonnan elhoztuk – nyugtatta meg Ollie. – És ha jó munkát végzünk, Mr. Archibald Blacknek sejtelme sem lesz arról, mi történt vele.

Black arra ébredt, hogy az arcát hideg esőcseppek verik, és nyitott szájába is belepotyognak. Nyöszörögve az oldalára fordult, és vállába kavicsok nyomódtak. Még ilyen kábán is tudta, hogy valami nincs rendben vele. Nincs fölötte tető, az ágya helyett murva van alatta, és se a ruháját, se a cipőjét nem vette le.

Lassanként teljesen kitisztult a feje, és zavarodottan azt kellett megállapítania, hogy a kocsibeállóján fekszik a földön, és mellette ott hever az aktatáskája. Az esőből hirtelen felhőszakadás lett, és már az ég is dörgött. Black nagy nehezen feltápászkodott, botladozva, támolyogva felment a verandára, aztán be a házba.

Egy órával később, kezében egy bögre kávéval, a konyhában ült magába roskadva. Arra emlékezett, hogy hazaért, kiszállt a kocsijából, kivette az aktatáskáját, és elindult a házba. Félútig el is jutott. De mi történt azután?

Mintha valamilyen fájdalmat érzett volna a nyakán. Igen, közvetlenül azelőtt, hogy elvesztette az eszméletét, valami megszúrta. Megdörzsölte a nyakát, aztán a tükörhöz ment, és apró lyukat fedezett fel a bőrén. Első gondolata az volt, hogy egy vámpír támadta meg, de mindjárt rendre is intette magát. Nem értette, tudós létére hogyan juthatott egyáltalán ilyen képtelenség az eszébe. Ésszerű magyarázatot kell találnia erre a szúrásnyomra!

A szennyestartóból előhalászta elázott ingét, és a gallérján legnagyobb rémületére vércseppet fedezett fel. Aztán már azt is látta, mi okozhatta a vérzést. Az anyagból egy közönséges gombostű állt ki. A tisztítóban felejthették benne. Megvan az ésszerű magyarázat. Megszúrta a gombostű, és nyilván olyan rossz helyen, hogy ő a fájdalomtól elvesztette az eszméletét.

Undorral ledobta az inget a földre. Holnap első dolga lesz, hogy panaszt tesz a tisztítóban. Az a legkevesebb, hogy kártérítésként legközelebb ingyen tisztítják ki egy öltönyét.

Még hogy vámpírok!

Cathy hátrább lépett, és Victort tanulmányozta. Alaposan szemügyre vette sötétebbre színezett haját, megváltozott arcát és szeme új színét. Jó munkát végzett rajta, mégsem elég jót. Semmi sem lehet elég jó, ha emberélet a tét.

– Még gyenge világításnál is óriási szerencsére lesz szükséged ahhoz, hogy ne bukj le – mondta.

– Szerintem kiköpött Archibald Black lett – jegyezte meg Polowski. – Nem értem, miért aggódik, Miss Weaver.

– Azért, mert egyszeriben őrültségnek gondolom ezt a tervet. Úgy, ahogy van, el kellene felejtenünk.

– Egész délután Hollanden dolgozott, még szeplőket is mázolt az

orrára. Mit tudna még javítani rajta?

– Semmit, azt hiszem. Még sincs jó érzésem.

A négy férfi pár pillanatig hallgatott.

– Női megérzés – szólalt meg végül Ollie. – Arra pedig mindig tanácsos hallgatni.

– Nekem viszont azt súgja a nem női megérzésem – mondta Polowski –, hogy minden rendben lesz. Ráadásul ez az egyetlen lehetőségünk, ha le akarjuk zárni ezt az ügyet.

Cathy megint Victorhoz fordult.

– Te viszed vásárra a bőrödet. Neked kell döntened – mondta.

Valójában könyörögve arra akarta kérni, hogy maradjon vele, maradjon életben, és maradjon az övé, a szeméből azonban azt olvasta ki, hogy már meghozta döntését, s ő bármennyire is szeretné, Victor Holland igazán soha nem lesz az övé.

– Működni fog a terv – jelentette ki a férfi. – Hinned kell nekem.

– Én nem tudok másra gondolni, csak arra, hogy a halálba indulsz – felelte Cathy. – És nem szeretnék ott lenni, hogy végignézzem, amikor megölnek – tette hozzá, aztán megfordult, és kiment a szobából.

Megállt a Rockabye motel sötét parkolójában, és összefonta a karját a melle előtt. Hallotta, hogy háta mögött kinyílt az ajtó, és a betonon léptek közelednek feléje.

– Nem kell maradnod – mondta Victor. – Még mindig elrepülhetsz a tengerhez Mexikóba.

– Azt akarod, hogy menjek el?

Kis ideig csend volt.

– Igen – érkezett aztán a válasz.

Cathy gyámoltalan kísérletet tett arra, hogy közönyösnek mutassa magát, és megvonta a vállát.

– Rendben van. Alighanem úgy lesz a legokosabb. Végül is már elvégeztem a részemet.

– Megmentetted az életemet. Az a legkevesebb, hogy cserében biztonságba juttatlak. Ezzel tartozom neked.

Cathy a férfihoz fordult.

– Csak erre tudsz gondolni? Hogy mivel tartozol nekem?

– Csak arra tudok gondolni, hogy te is kereszttűzbe kerülhetsz. Én felkészültem arra, hogy átmenjek azokon az ajtókon a Virateknél, és arra is, hogy ostobaságokat kövessek el. De ha maradnál, téged is baj

érhetne. Arra pedig, hogy azt végignézzem, nem vagyok felkészülve. Érted, amit mondok? – Victor meleg, biztonságot kínáló karjába zárta Cathyt. – Nem vagyok bolond, és nem akarok meghalni, de nem látok más megoldást, csak a betörést.

Cathy a férfi mellkasára hajtotta a fejét, és egyenletes, nyugodt szívverését hallgatta. Még gondolni is félt arra, hogy ez a szív megszűnhet dobogni, hogy ez a két erős kar nem ölelheti többé. Victor elég bátor ahhoz, hogy megpróbálkozzon ezzel az őrültséggel. Nem kellene-e neki is legalább ennyire bátornak lennie?

Ha eddig kitartott Victor mellett, ha ilyen messzire jutott vele, hogyan hagyhatná el éppen most, amikor már tudja, hogy szereti?

Kinyílt a motelszoba ajtaja, és fénysugár törte meg a parkoló sötétjét.

– Gersh? – kérdezte Ollie. – Ha menni akarunk, indulnunk kell.

Victor még mindig Cathyre nézett.

– Nos, mi legyen? Szóljak Ollie-nak, hogy vigyen ki a repülőtérre?

– Ne! – Cathy kihúzta magát. – Veletek megyek.

– Biztos, hogy ezt akarod?

– Már napok óta semmiben sem vagyok biztos. Azt viszont eldöntöttem, hogy melletted maradok. – Cathynek sikerült mosolyt varázsolnia az arcára. – Meg aztán szükséged is lehet rám, ha lepereg a máz a képedről.

– Ennél sokkal nagyobb szükségem van rád.

– Gersh?

Victor megfogta Cathy kezét.

– Jövünk – szólt vissza Ollie-nak. – Mind a ketten.

Victor közelebb hajolt a ruhájába rejtett mikrofonhoz.

– Mindjárt a bejáratnál vagyok. Az őr a házikójában van, egyébként sehol senki. Hallanak?

– Tisztán – jött a válasz Polowskitól.

– Oké, akkor megyek. Kívánjon nekem sok szerencsét!

– Vételen maradunk. Kéz- és lábtörést! – Polowski kikapcsolta a mikrofonját, és a többiekhez fordult. – Jól van, emberek. Elindult.

Kérdés, hogy hová, gondolta Cathy, és végignézett a másik három arcon. Négyesben ültek a kisbuszban, félmérföldnyire a Viratek főkapujától. Elég közel ahhoz, hogy tarthassák a kapcsolatot Victorral, de túlságosan távol ahhoz, hogy a segítségére siethessenek. Az

adóvevőn át hallhatják, mi történik vele, és akár a halálának is fültanúi lehetnek.

Szótlanul várták, hogy átjusson az első akadályon.

Victor lefékezett a kapunál.

– Jó estét! – köszönt oda az őrnek.

A húszas éveiben járó férfi kinézett a bódéja ablakán. Tányérsapkája egyenesen ült a fején, gallérja szigorúan be volt gombolva. Victor ismerte a szabályokhoz minden körülmények között ragaszkodó Pete Zahnt, és tudta, hogy ha valaki egyáltalán, akkor ő az, aki meghiúsíthatja a tervét. Mégis bátor kísérletet tett a mosolygásra, és erősen remélte, hogy arcáról nem fog lepattogni a festék. Kész örökkévalóság telt el, amíg szótlanul nézték egymást. Aztán, Victor óriási megkönnyebbülésére, az őr viszonozta a mosolyát.

– Ilyen későn is dolgozik, Mr. Black?

– Bent felejtettem valamit a laborban.

– Fontos lehet, ha még éjfélkor is visszajött érte.

– Az állami megrendelések teljesítésével nem késlekedhetünk.

– Igen, persze.

Az őr intett neki, hogy bemehet, Victor pedig hevesen kalapáló szívvel áthajtott a kapun. Csak akkor sóhajtott fel megkönnyebbülten, amikor már befordult az üres parkolóba.

– Vettem az első akadályt – mondta a mikrofonba. – Itt vagytok?

– Igen, Victor – felelte Polowski.

– Most bemegyek az épületbe. Lehet, hogy onnan majd nem lehet hallani.

– Mi mindenképpen vételen leszünk.

– Beszélni szeretnék Cathyvel. Adja át neki a mikrofont, legyen szíves!

Pár pillanatig csend volt.

– Itt vagyok, Victor – jött át aztán Cathy hangja.

– Csak azt akarom mondani, hogy visszajövök. Ígérem, úgy lesz. Megértetted?

– Igen, megértettem.

A férfi nem tudta, hogy csak az adás szakadozott-e, vagy valóban nehezen elfojtott sírást halott-e Cathy hangjában.

– Most bemegyek. Várjatok meg, és ne hagyjatok itt!

Pete Zahnnak csak egy perc kellett ahhoz, hogy előkeresse Archibald Black kocsijának a rendszámát. A cég összes vezetőjéét fejből tudta, büszke is volt a memóriájára, most a biztonság kedvéért mégis ellenőrizte magát. Mr. Black rendszámát az előbb nem találta ismerősnek, ezért elővette az adatlapját.

Az autó valóban egy 1991-es gyártású, szürke Lincoln volt, és szinte biztos, hogy Mr. Black vezette. A rendszám viszont még csak nem is hasonlított a megadottra.

Zahn egy pillanatra hátradőlt, és gondolatban a lehetőségeket mérlegelte. Lehet, hogy Black ma másik kocsival jött. Vagy őt akarta próbára tenni ezzel a kis tréfával. Az igazságot csak úgy derítheti ki, ha felhívja otthon. Igaz, már elmúlt éjfél, de ha valóban ő jött be az előbb, akkor nem fogja felvenni a telefont. Ha viszont eléri odahaza, akkor itt valami bűzlik, és erről Black biztosan tudni akar.

Pete tárcsázott, és már a második csörgés után jelentkezett is egy álmos hang.

– Tessék!

– Pete Zahn vagyok, a Viratek biztonsági őre. Mr. Blackkel beszélek?

– Igen.

– Ön dr. Archibald Black?

– Ember, tudja, mennyi az idő? Mi történt?

– Nem is tudom, hogy mondjam el, de… – Pete megköszörülte a torkát. – A hasonmása éppen most hajtott be itt a kapun, uram.

– Már bent vagyok a folyosón, és a védett szárny felé tartok. Ha esetleg hallani, amit mondok.

Victor nem várt választ, és nem is kapott. Sejtette, hogy az örökkévalóságnak készült, csupa beton épület vastag falai minden rádiójelet felfognak. Azóta magára volt utalva, hogy áthajtott a főkapun, a többiek a kisbuszban azonban legalább eddig tudták, mi van vele, és ez úgy-ahogy megnyugtatta. Most viszont már egészen egyedül volt.

Komótosan lépkedett a bezárt ajtó felé, amelyen tábla hirdette, hogy illetéktelen személyek nem léphetnek be rajta. A mennyezetre szerelt kamera egyenesen rá irányult, ő azonban látványosan nem foglalkozott vele. A bejárati ajtót ki tudta nyitni a Jerry feljegyzéseiben szereplő számkombinációval, és most, miközben tekintetét a falra

szerelt billentyűzetre szegezte, azt találgatta, vajon itt is működni fog-e a másik hét szám. Tenyere izzadt, amikor beütötte őket, és rémület fogta el, mert a válasz hosszú sípolás volt, és a kijelzőn a HIBÁS KÓD, BELÉPÉS MEGTAGADVA szöveg jelent meg.

Megváltoztatták a kódot, vagy csak ő tévesztette el a számokat? Victor tudta, hogy a kamerán keresztül figyeli egy biztonsági őr. Ha még sokáig tétovázik, gyanút fog kelteni. Nagy levegőt vett, és ezúttal lassan, figyelmesen újra benyomogatta a számokat. Lélekben már felkészült az újabb sípolásra, ám az most elmaradt, és a kijelzőn is másik szöveget olvashatott. KÓD ELFOGADVA. BELÉPÉS ENGEDÉLYEZVE.

Már három akadályt leküzdöttem, gondolta, miután becsukódott mögötte az ajtó. Következhet a legfontosabb lépés. A sarokból ebben a helyiségben is kamera figyelte minden mozdulatát, miközben a belső laboratórium ajtaja felé tartott. Amint lenyomta a kilincset, megszólalt egy vészcsengő, és az ajtó fölött vörösen villogni kezdett a LÉZERRÁCS AKTIVIZÁLVA felirat. Victor tudta, hogy ki kellene kapcsolnia a lézervédelmet, kulcsa viszont nem volt hozzá. Más választása nem lévén, kockázatos és merész játékba kezdett. Végigtapogatta a zsebeit, aztán egyenesen a kamerába nézett.

– Halló! – mondta, és még integetett is, hogy felhívja magára a figyelmet.

– Segíthetek, Mr. Black? – kérdezte tőle egy férfi a hangszórón át.

– Igen. Nem találom a kulcsaimat. Otthon hagyhattam őket…

– Innen is kikapcsolhatom a lézert.

– Köszönöm. Nem is értem, hogyan fordulhatott ez elő.

– Semmi gond.

A vörös fény kialudt, és Victor óvatosan újra megpróbálkozott a kilinccsel. Az ajtó kinyílt, ő pedig odaintett a kamerának, aztán belépett a laboratóriumba. Itt nem látott kamerát, ha volt is netán, akkor nagyon ügyesen elrejtették. A hipermodern helyiségben nemcsak mikroszkópok és centrifugák álltak, hanem olyan vadonatúj, csillogó berendezések is, amelyekkel Victor soha életében nem találkozott még. Átment a fertőtlenítőkamrán, aztán odalépett az inkubátorhoz, és kinyitotta az ajtaját. Kivett egyet a tartókban csilingelve rezgő üvegfiolák közül, és elolvasta a címkéjére írt szöveget: 314. SZÁMÚ TÉTEL. AKTÍV.

Ez lesz az, gondolta. A rémálom okozója, a mikroszkopikus

méretűvé kicsinyített nagy kaszás. Ollie azt mondta, hogy ezt kell keresnie. Még egy fiolát kivett a tartóból, mindkettőt betette egy előre kibélelt cigarettatokba, azt pedig visszacsúsztatta a zsebébe. Küldetés teljesítve, gondolta diadalmasan, és elindult kifelé. Most már csak hanyagul vissza kell sétálnia a kocsijához, aztán jöhet a pezsgőzés…

A helyiség közepénél járt, amikor visítani kezdett a vészcsengő. Victor kővé váltan megállt.

– Mr. Black! – hallotta meg az elrejtett hangszórón át a biztonsági őrt. – Kérem, ne menjen sehová! Maradjon ott, ahol van!

Victor gyorsan körbenézett, és megpróbálta megtalálni, honnan jön a hang.

– Mi folyik itt? – kérdezte.

– Most szóltak, hogy tartóztassam fel önt, uram. Ha vár egy kicsit, máris megkérdezem…

Victor nem várt a magyarázatra, hanem az ajtóhoz rohant. Éppen elérte, amikor a háta mögül meghallotta, hogy zümmögni kezd a visszakapcsolt lézervédelem. Keresztülszaladt az elülső helyiségen, aztán a biztonsági ajtón át kilépett a folyosóra. Mindenütt szólt a riasztó, az egész épület zengett a fülsiketítő süvítéstől. Victor tudta, hogy a főbejáraton át nem juthat ki, mert az előtt ott áll az őr, ezért a vészkijárat felé vette az irányt. Valahonnan rákiáltottak, hogy álljon meg, de ő csak futott tovább. A folyosó végén szerencsére nyitva találta az ajtót, és kijutott a lépcsőházba. Lefelé nem akart menni, mert a pincében mindenképpen csapdába esett volna, ezért felfelé vette kettesével a lépcsőket.

Éppen felért az első emeletre, amikor a földszinten kivágódott a lépcsőház ajtaja.

– Állj, vagy lövök! – parancsolta egy hang.

Ez csak blöff, gondolta Victor, ám azonnal belátta, hogy tévedett, amikor a következő pillanatban odalentről lövést hallott eldördülni. Rémülten berohant az első emeleti folyosóra, amelyen jobbra és balra ajtók sokasága nyílt. Nem tudta, melyik hová vezet, és gondolkodásra sem volt ideje, ezért találomra a harmadikat választotta. A félhomályos helyiségben, amelybe bejutott, nemesacél bútorok és üvegedények csillogtak. Ez is laboratórium volt, csak itt a nagy ablakon át holdfény esett be a hosszú munkapadokra.

A folyosóról behallatszott, hogy sorra nyílnak az ajtók. Victor tudta, hogy csupán egyetlen menekülési lehetősége maradt. Felkapott

egy széket, és kitörte vele az ablakot. Az ugrás előtt szinte le sem pillantott a földre. Lélekben felkészült az ütésre, aztán elrúgta magát a párkánytól, és a bokrok közé zuhant.

– Állj! – hallotta a feje fölül.

Ez az egyetlen szó elég volt ahhoz, hogy azonnal felpattanjon. A füvön át berohant a fák közé, és csak onnan nézett vissza. Senki sem üldözte. Az őr nem kockáztatta meg a nyaktörőnek ígérkező ugrást. Victor megkerülte az épületet, és a bozótosban elküzdötte magát egy kisebb csoport tölgyfáig. A távolból már látta a főkaput, de mást is, amitől hirtelen összeszorult a szíve.

A főkapu fölött reflektorok gyulladtak ki, és éles fényük jól láthatóan megvilágította a bejáratot eltorlaszoló négy biztonsági autót. Aztán még egy kisbusz is érkezett, amelyből a vezető két német juhászt engedett ki. A kutyák hangosan ugattak, és idegesen rángatták a pórázukat.

Victor beljebb húzódott a kis tölgyesbe. A kutyaugatást egyre közelebbről hallotta. Nincs kiút, gondolta, miközben felnézett a háta mögé, a szögesdróttal megerősített kerítésre. Hacsak nem nőnek hirtelen szárnyaim, itt ér véget az életem…

11.

Cathy rémülten nézte a mellettük elhajtó biztonsági autót.

– Itt valami nincs rendben! – kiáltotta.

Polowski csitítóan a karjára tette a kezét.

– Nyugalom! Lehet, hogy ez csak a szokásos őrjárat.

– Nem az! Nézze!

A fák között újabb három autó száguldott szélsebesen a Viratek felé. Ollie tőle meglepően csúnya káromkodást hallatott, és a mikrofonért nyúlt.

– Várjon! – fogta le a kezét Polowski. – Most nem hívhatjuk Hollandet. Az túlságosan kockázatos lenne. Neki kell nálunk jelentkeznie.

– Ha bajba került…

– Akkor azzal már ő is tisztában van. Tudni fogja, mit tehet.

– És ha kutyaszorítóba került? – kérdezte Cathy. – Csak ülünk itt, és várunk?

– Nincs más választásunk. A bejáratot eltorlaszolták…

– De van más választásunk! – jelentette ki Cathy, és előremászott a vezetőülésre.

– Maga meg mi a fenét művel? – kiáltott rá Polowski.

– Megpróbálok segíteni Victornak. Ha semmit sem teszünk…

Elhallgatott, amikor az adóvevőből egyszer csak suttogás hallatszott.

– Csapdába estem, emberek. Hallotok?

Ollie felkapta a mikrofont.

– Hallunk, Gersh. Mi történik?

– A főkaput elállták, és mindenütt reflektorok világítanak, mintha csak esti mérkőzés lenne egy stadionban. Kutyákat is hoztak.

– Át tudsz mászni a kerítésen?

– Nem. Villany van benne. Kisfeszültség, de ahhoz elég, hogy leterítsen. Menjetek el nélkülem!

Polowski magához ragadta a mikrofont.

– Megszerezte az anyagot?

– Azt most felejtse el! – sziszegte Cathy. – Kérdezze meg, hol van! Kérdezze már meg!

– Holland! – kiáltotta Polowski. – Hol van pontosan?

– Az északkeleti oldalon. Körbe vagyok kerítve. Tűnjenek el! Én majd egyedül…

– Mondja meg neki, hogy menjen át a keleti oldalra! – szólt közbe Cathy. – A kerítés közepéhez.

– Micsoda?

– Csak mondja meg neki!

– Menjen át a keleti oldalra, a kerítés közepéhez! – ismételte meg Polowski.

– Vettem.

Az FBI-ügynök értetlenül nézett Cathyre.

– Mi a franc jár a fejében?

Cathy begyújtotta a motort, sebességbe kapcsolt, és kifordult az útra.

– Megteszem, amit tehetek – felelte közben.

– Rossz felé megyünk! – kiáltott rá Ollie.

– Nem. Valahol balra lennie kell egy bekötőútnak. A tűzoltók használhatják. Ez az, ott is van!

Cathy éles kanyarral ráfordult egy földútra. A többiek nem tehettek mást, csak erősen kapaszkodhattak a gödrökön és bukkanókon keresztülszáguldó, ágakat és gallyakat letörő kisbuszban.

– Honnan ismeri ezt a csodás utat? – sikerült megszólalnia Polowskinak.

– A térképen láttam, amikor a Viratek épületeinek az elhelyezkedését tanulmányoztuk.

– Zsákutca, vagy vezet valahová?

– A kerítés keleti oldalához. Az építkezéskor volt ott egy kapu, azon jártak be a teherautók. Remélem, megvan még.

– És ha igen, akkor mi lesz?

Ollie nagyot sóhajtott.

– Azt inkább ne is kérdezze!

Cathy elrántotta a kormányt, hogy kikerüljön egy út közepére nőtt bokrot, és fékezés nélkül nekihajtott egy facsemetének.

– Bocsánat! – kért elnézést a többiektől, akik mind leestek a kocsi padlójára, aztán hátramenetbe kapcsolt, és visszatért az útra. – Mindjárt itt kell lennie – dünnyögte.

Az utat egyszer csak drótkerítés zárta el előlük. Cathy lekapcsolta a reflektort. A sötétben kutyaugatást hallottak, méghozzá egyre közelebbről. Victort először sehol sem látták, ám aztán egyszer csak felfigyeltek egy futó alakra. Valahonnan egy másik férfi kiabálása hallatszott, és golyók csapódtak a földbe.

– Kapaszkodjanak! – mondta Cathy, aztán bekötötte magát, erősen megmarkolta a kormányt, és a gázba taposott.

A kisbusz megugrott, mint egy betöretlen ló, és nekirontott a kerítésnek, de a drót csak meghajlott az orra előtt. A sötétben elektromos szikrák röpdöstek a levegőben. Cathy hátratolatott, és kissé távolabbról újra belehajtott a kerítésbe. Az most már átszakadt, és szögesdrót darabjai csapódtak a szélvédőnek.

– Bent vagyunk! – kiáltotta Ollie, és feltépte a tolóajtót. – Ide, Gersh! Gyere!

A cikcakkban futó alak körül golyók röpdöstek. Victor át akarta ugrani a földre hullott szögesdrótot, de megbotlott benne, és elesett. Már a kisbuszba is golyók csapódtak.

– Tovább, Gersh!

Victor feltápászkodott a földről, ruhája közben elszakadt, de kirántotta a drót fogságából, és a buszban ülők felé nyújtotta a kezét. Ők behúzták magukhoz, aztán belökték a tolóajtót.

Cathy szélsebesen megfordult, és padlóig nyomta a gázpedált. A kocsi hátuljába csapódó lövedékekkel nem törődött, csak szélsebesen száguldott a bukkanókon keresztül. Miután kiért a főútra, balra ment tovább.

A távolból egyszer csak szirénázást hallottak.

– Társaságot kapunk – mondta Polowski.

– Merre menjek? – kérdezte Cathy.

– Mindegy, csak innen el!

Még nem látták a szemből feléjük tartó rendőrautókat, de a szirénáik egyre közelebbről szóltak. Cathy már majdnem elhajtott egy kis tisztás mellett, az utolsó pillanatban azonban még észrevette. Ösztönösen behajtott a fák közé, és a göröngyös talajon ment tovább.

– Ne mondja, hogy ez is bekötőút! – nyögött fel Polowski.

– Fogja be! – kiáltott rá Cathy, miközben megkerült egy nagyobb bokorcsoportot.

A takarásában lefékezett, és lekapcsolta a kisbusz lámpáit. Még éppen jókor, mert a következő pillanatban villogó fényekkel

járőrkocsik húztak el mellettük a főúton. Cathy dermedten ült, és a távolodó szirénákat hallgatta.

– A neve Bond. Jane Bond. A 007-es titkos ügynöknő – mondta egyszer csak a háta mögött Milo a sötétben.

Cathy egyszerre sírt és nevetett. Victor előremászott mellé, ő pedig odabújt hozzá. Könnyei átáztatták az ingét, de ölelő karjában lassanként elhalt a zokogása. A férfi megcsókolta, és ajkának érintése Cathy reszketését is enyhítette.

Hátuk mögül kis idő múlva tapintatos köhécselés hallatszott.

– Nem gondolod, Gersh – kérdezte Ollie finoman –, hogy tovább kellene mennünk?

Victor kelletlenül elvált Cathy szájától, tekintetét azonban nem vette le róla.

– Igen, persze – felelte, mielőtt még egyszer megcsókolta a nőt. – De nem vezethetne mostantól esetleg valaki más?

Már jó ideje délnek, San Francisco felé tartottak. Polowski vezetett, Cathy és Victor elöl ült mellette, hátul pedig Milo és Ollie összegömbölyödve aludt az ülésen, mint két kimerült kölyökkutya. A rádióból countryzene szólt halkan, a műszerfal fényei zölden világítottak a sötétben.

– Most lesz csak igazán komoly a veszély – jegyezte meg Polowski. – Megszereztük a bizonyítékot, de meg is kell őriznünk. Mindent el fognak követni, hogy visszaszerezzék tőlünk. Innentől életre-halálra megy a játék.

Mintha eddig nem úgy lett volna! – gondolta Cathy, és közelebb húzódott Victorhoz. Szeretett volna végre kettesben maradni vele, de könnyes egymásra találásra és szerelmi vallomásokra eddig nem jutott idejük. Már két órája menekültek, mindig csak mellékutakon, hogy ne találkozzanak össze rendőrökkel. Mostanra már az összes hatóság értesülhetett a Virateknél elkövetett betörésről, és nyilván körözik az elején megrongálódott kisbuszt. Polowskinak igaza van. A veszély egyre nagyobb.

– Amint beérünk a városba – folytatta az FBI-ügynök –, a két fiolát két külön laborba adjuk le független szakértői vizsgálatra, hogy minden kétséget kizárjunk. Ismer megbízható embereket, Holland?

– Egy volt évfolyamtársam, akiben megbízom, kórházi laboratóriumot vezet New Havenben.

– A Yale Egyetemen? Remek! Annak súlya van.

– Ollie egyik barátja pedig a Kaliforniai Egyetemen dolgozik San Franciscóban. Ő megkaphatja a másik fiolát.

– Ha meglesznek az eredmények, tudom, ki az az újságíró, aki mindig örül, ha a verebek neki csicseregnek el először valamit. – Polowski elégedetten megpaskolta a kormányt. – A Virateknek annyi!

– Látom, élvezi a helyzetet – jegyezte meg Cathy.

– Mármint azt, hogy a törvényességet szolgálhatom? Persze, ez jót tesz a léleknek. Karbantartja az agyat és a testet. Az ember így nem öregszik meg időnek előtte.

– Főleg akkor nem, ha már fiatalon meghal – mondta Cathy.

Polowski felnevetett.

– Nők! Soha nem értik a játék lényegét.

– Én valóban nem értem. A legkevésbé sem.

– Fogadni mernék, hogy Holland érti. Állítom, hogy ez volt élete legnagyobb kalandja. Jól sejtem?

Victor nem válaszolt, csak mereven az útra szegezte tekintetét.

– Talán nem jó érzés, hogy győzött, és ezt csakis önmagának köszönheti? – kérdezte Polowski.

– Nem, nem az – felelte Victor halkan. – Mert még nincs vége.

Polowski halványan elmosolyodott.

– Még nincs, de nemsokára vége lesz – mondta, amikor éppen elhajtottak egy tábla mellett, amely azt jelezte, hogy 12 mérföld múlva elérik San Franciscót.

Hajnali négykor a csillagok már csak gombostűfejeknek tűntek az égbolton, és lassanként elhalványították őket az utcai fények. A North Beach-i büfében öt fáradt lélek ült egy-egy bögre gőzölgő kávé és néhány fánk fölött. Rajtuk kívül csak még egy vendég volt, egy véraláfutásos szemű, remegő kezű férfi. A pultoslány egy zsebkönyvet bújt, mögötte sziszegve friss kávé folyt ki a gépből.

– A jó öreg Hamis Játékosokra! – emelte meg a bögréjét Milo. – Közel-távol még mindig ez a legjobb banda.

A többiek is mind magasba tartották a bögréjüket.

– A Hamis Játékosokra!

– És persze a legújabb és legjobb tagunkra! – folytatta Milo. – A gyönyörű, a rettenthetetlen…

– Jaj, ne! – szólt közbe Cathy.

Victor átkarolta a vállát.

– Ne tiltakozz, csak élvezd a sikert! Bárki nem kerülhet be ebbe a válogatott társaságba.

– Az egyetlen feltétel az – mondta Ollie –, hogy valamilyen hangszeren rosszul kell játszani.

– De én egyen sem tudok.

– Az nem gond. – Ollie leszedte az egyik fánkról a zsírpapírt, és a zsebfésűjére tekerte. – Tessék, szájharmonika!

– Tökéletes – jegyezte meg Milo. – Lilynek is ez volt a hangszere.

– Ó!

Cathy elvette a zsebfésűt. Már megint Lily! Újra és újra szóba kerül, mintha árnyalakként állandóan közöttük lenne. És ez alighanem mindig is így lesz, gondolta. Ünnepi hangulata egyszeriben odalett, mintha hideg szél söpörte volna el. Victorra pillantott, aki az ablakon át a kivilágított utcát nézte.

Mi járhat a fejében? Arra vágyik, hogy ne én üljek itt mellette, hanem Lily, és az ő kezében legyen ez az idétlen zeneszerszám? – találgatta Cathy, aztán szájához vette a fésűt, és kellőképpen hamisan elfújta rajta a *Yankee Doodle* pár sorát. A többiek nevetve megtapsolták, még Victor is, de miután elült a taps, az ő szeme megint fáradt szomorúságról mesélt. Cathy csendesen letette az asztalra a fésűt.

Odakint teherautó dübörgött el a büfé előtt. Reggel öt óra volt, a város ébredezni kezdett.

– Jól van, emberek – mondta Polowski, és borravalónak egy dollárt dobott az asztalra. – Ki kell vernünk az ágyából egy fenegyerek újságírót, aztán pedig – fordult Victorhoz – még szállítási feladatok is várnak ránk. Mikor indul a United gépe New Havenbe?

– Negyed tizenegykor – felelte Victor.

– Oké! Én megveszem a repülőjegyet, maga pedig közben tegyen szert megint bajuszra vagy ilyesmire – javasolta Polowski. – Magának is vegyek jegyet? – kérdezte aztán Cathytől.

– Ne! – felelte amaz, és Victorra nézett.

Hiába reménykedett azonban másban, a férfi arcáról csak megkönnyebbülést és lemondást olvasott le.

– Te hova mész? – kérdezte tőle végül Victor.

Cathy a vállát vonogatta.

– Talán azt teszem, amit eredetileg is terveztünk, és egy időre

lemegyek délre. Tudod, Jackhez. Mit szólsz hozzá?

Kérdésével lehetőséget adott arra, hogy Victor tiltakozzon. Hogy azt mondja neki, ne menjen el, hanem maradjon mellette. Most és mindörökre. Ha szeret, akkor ezt fogja mondani, gondolta Cathy reménykedve, de szíve már a következő pillanatban elfacsarodott, mert a férfi egyetértően bólintott.

– Jó ötlet – válaszolta.

Cathy visszapislogta a könnyeit, mielőtt még bárki megláthatta volna őket, és egykedvű mosollyal Ollie-hoz fordult.

– Maguk mikor indulnak haza Milóval?

– Most mindjárt, gondolom – felelte Ollie szemlátomást zavartan. – Itt nekünk már nincs dolgunk, azt hiszem.

– Elvisznek Palo Altóig? Ott majd buszra szállok.

– Persze hogy elvisszük. Sőt még a főhelyet is megkapja a kocsiban. Maga ülhet elöl.

– De nem a kormány mögött – dörmögte Milo. – Kellemes utazásra vágyom, ha nem bánjátok.

Polowski felkelt az asztaltól.

– Akkor minden rendben van. Mindenki tudja, hová megy. Indulás, emberek!

Odakint, a kora reggel munkába sietők között, barátaiktól csak pár lépésnyire Cathy és Victor elköszönt egymástól. A hely nem volt alkalmas érzékeny búcsúra, és Cathy ezt nem is igazán bánta. Így majd talán valamennyire méltóságteljesen távozhat, és nem kell Victor szájából a kegyetlen igazságot hallania. Megfordul, elmegy, és továbbra is azzal hitegetheti magát, hogy Victor szereti őt. Hogy az együtt töltött rövid idő alatt is sikerült belopnia magát a szívébe. Legalább egy kicsit.

– Megleszel? – kérdezte tőle a férfi.

– Persze. És te?

– Valahogy majd én is. – Victor zsebre dugta a kezét, és a sarkon lassan beforduló buszt figyelte. – Hiányozni fogsz – tette hozzá –, de nem lenne értelme, hogy együtt maradjunk. Most nem olyanok a körülmények.

Én minden körülmények között veled maradnék, gondolta Cathy. Ha tudnám, hogy kellek neked.

– Mindenképpen értesítelek – mondta a férfi –, ha már elmúlt a veszély, és hazajöhetsz.

– És aztán?

– Azt majd még meglátjuk – felelte Victor halkan.

Tudták, hogy a barátaik figyelik őket, ezért csak suta, kapkodó csókot váltottak. Nem volt benne szenvedély, csupán annyiról szólt, hogy a férfi hideg, száraz ajka istenhozzádot mondott.

– Vigyázz magadra, Victor! – suttogta Cathy, aztán a könnyein át még egy utolsó pillantást vetett rá, mielőtt megfordult, és odament Milóékhoz.

– Ennyi volt? – kérdezte tőle Ollie.

– Igen, ennyi. – Cathy heves mozdulattal letörölte a könnyeit. – Felőlem indulhatunk.

Már világosodott felettük az ég, amikor a sziklákhoz csapódó hullámok mellett, rikoltozó sirályok alatt haladtak az óceán partján.

– Meséljen Lilyről! – kérte Cathy.

– Mire kíváncsi? – kérdezte Ollie, de tekintetét nem vette le az útról.

– Milyen volt?

– Kedves. És okos. Soha nem kérkedett az eszével, de alighanem ő volt közülünk a legértelmesebb. Egészen biztosan sokkal okosabb, mint Milo.

– És sokkal szebb, mint Ollie – hallatszott a hátsó ülésről.

– Nagyon jóságos és finom, rendes nő volt. Amikor összeházasodtak, arra gondoltam, hogy Gersh valóságos szentet fogott ki magának. – Ollie-nak feltűnhetett Cathy hallgatása, mert oldalról odapillantott rá. – Persze nem minden férfi vágyik szent asszonyra – tette hozzá sietve. – Én például boldogabb lennék egy olyan nővel, aki őrültségekre is képes. Például arra, hogy egy kisbusszal áttörjön egy elektromos kerítést, ha éppen arra van szükség.

Cathy kedvesnek találta, amit Ollie mondott, hogy simogatni akarta a lelkét, fájdalma azonban mit sem enyhült. Hátradőlt, és a világosodó égboltot nézte. Mexikóra gondolt, a napsütésre, a tengerpart meleg homokjára, a frissen fogott halak ízére. Bele fogja vetni magát a munkába. Persze Jack is ott lesz az új film forgatásán, és biztosan magával hozza majd a legújabb kicsiképét, őt azonban ez most már nem érdekli. Jack soha többé nem okozhat neki fájdalmat.

Az út Milo házáig kész örökkévalóságnak tűnt. Mire végül megérkeztek, már szép, de hideg idővel beköszöntött a reggel. Milo

kiszállt, és hunyorogva állt a napsütésben.

– Nos, eljött a búcsú pillanata – szólt vissza a kocsiba. – Itt és most elválnak útjaink. Irány Mexikó? – nézett aztán Cathyre.

– Igen, Puerto Vallarta. És maga mit tervez?

– A mamával megnézzük Floridát. Talán a Walt Disney Worldbe is elmegyünk. Nem jössz velünk, Ollie?

– Majd máskor. Most inkább kialszom magam.

– Nem tudod, mit hagysz ki. Nos, akárhogy is, ez azért kaland volt. Szinte sajnálom, hogy vége. – Milo felment a verandára, de onnan még visszaintegetett. – Viszlát! – kiáltotta, aztán bement a házba.

Ollie elnevette magát.

– Milo és a mamája együtt? Disney World soha többé nem lesz az, ami korábban volt – mondta, és megfogta az indítókulcsot. – Következő megálló a buszpályaudvar? Még éppen van elég benzinem, hogy…

A kulcsot már nem fordíthatta el. A kocsi nyitott ablakán át pisztolycsövet nyomtak a homlokához.

– Kiszállás, dr. Wozniak! – parancsolt rá egy férfi.

– Mit… mit akar tőlem? – kérdezte Ollie rémülten.

– Tegye, amit mondtam!

Az autó mellett álló férfi kibiztosította a fegyverét, és ez elég volt ahhoz, hogy meggyőzze Ollie-t.

– Oké, oké! – mondta, aztán kiszállt, és magasba tartotta a kezét.

Cathy is ki akarta nyitni az ajtót, a férfi azonban rámordult.

– Maga marad, ahol van!

– Figyeljen! – mondta Ollie. – Elviheti a kocsimat, de ahhoz a hölgyet nem kell…

– De kell, ugyanis szükségem van rá. Mondja meg Mr. Hollandnek, hogy majd kapcsolatba lépek vele. Miss Weaver sorsa miatt. – A férfi kinyitotta a jobb első ajtót. – Csússzon át a vezetőülésre! – dörrent Cathyre.

– Kérem, ne…

A revolver csöve Cathy nyakába nyomódott.

– Ugye nem kell még egyszer mondanom?

Cathy remegve átmászott a kormány mögé, a férfi pedig beszállt mellé. A revolvert még mindig a nyakához nyomta, ő mégis csak a szemét látta. Sötét, kifürkészhetetlen volt, és emberi érzésnek halvány nyomát sem lehetett felfedezni benne.

– Gyújtsa be a motort! – mondta.

– Hova… hova megyünk?

– Kocsikázunk. Egy szép helyre.

Cathy fejében vadul kergették egymást a gondolatok, menekülési lehetőségek után kutatott, de egy sem jutott eszébe. Végül elfordította a kulcsot.

– Hé! – tiltakozott Ollie, és megragadta az ajtót. – Ezt nem teheti!

– Ollie, ne! – kiáltotta Cathy.

A fegyveres már az ablak felé fordította a revolvere csövét.

– Engedje el! – követelte Ollie. – Engedje…

Lövés dördült. Ollie hátratántorodott, arcára döbbenet ült ki. Cathy rávetette magát a mellette ülő férfira. Állati dühvel, életösztönétől hajtva a szemébe akart karmolni, ő azonban az utolsó pillanatban elhúzódott előle. Nyakából így is vér serkent ki, amikor Cathy belevájt a körmeivel. Utána a nő gyorsan megmarkolta a fegyvert tartó kezének csuklóját, és ki akarta rántani a kezéből a revolvert, a férfi azonban erősen markolta. Cathy elszántan küzdött, de így sem sikerült megakadályoznia, hogy a pisztoly csöve feléje forduljon.

Utoljára azt fogta fel, hogy a fekete torkolat egyenesen az arcára szegeződik. Aztán oldalról ütést érzett, és a fejébe éktelen fájdalom hasított. A világ ezernyi fénylő darabra tört körülötte, mielőtt a fények sorra egymás után kialudtak, és teljes lett a sötétség.

12.

Már azt hitték, Ollie soha nem fogja fel, hogy itt vannak mellette. A csendet csak a csövekben áramló oxigén sistergése törte meg.

– Itt van Victor – mondta el újra Milo.

Ollie végre megmozdult, és fájdalomtól üveges szemmel felnézett az ágya mellett álló három férfira.

– Gersh. Én… nem tudtam… nem lehetett… – kezdte, de már ez a pár szó is kimerítette.

– Nyugi, Ollie! – mondta Milo. – Csak szépen lassan!

– Megpróbáltam megállítani. Fegyvere volt.

Ollie elhallgatott, és erőt gyűjtött a folytatáshoz. Victor rettegve várta, mi lesz az a szörnyűség, amit majd hallania kell. Még mindig azt akarta remélni, hogy Milo tévedett, és nem igaz az, amivel őt felhívta. Hogy Cathy valójában már buszon ül, és úton van egy biztos helyre. Ő két órája éppen fel akart szállni a New Havenbe induló repülőre, amikor a United pultjához hívták, vagyis a Sam Polowski nevű utast, mert a jegyét arra a névre állították ki. Az üzenet, amelyet átadtak neki, mindössze négy szóból állt: Azonnal hívja fel Milót!

A „Sam Polowski” nevű utas nem szállt fel a gépre. Azóta két óra telt el. Mit tehettek két hosszú óra alatt Cathyvel? – találgatta most Victor halálra váltan.

– Milyen volt az a férfi? – kérdezte Polowski.

– Nem láttam jól. Sötét haja van. Az arca… keskeny.

– Magas? Alacsony?

– Magas.

– A maga kocsijával ment el?

Ollie bólintott.

– Cathyvel mi történt? – szólt közbe Victor. Az önuralma végképp fogytán volt. – Bántotta az az ember? Jól van? – kérdezte kétségbeesetten.

Kész örökkévalóságnak érezte azokat a pillanatokat, amíg Ollie feléje fordult, és ráemelte szomorú tekintetét.

– Nem tudom.

Ez volt a legtöbb, amiben Victor reménykedett. Ebben a válaszban az a lehetőség is benne volt, hogy Cathy még életben van.

– Tudom, mit akar az a férfi – mondta, és idegesen járkálni kezdett. – Tudom, mit kell átadnom neki.

– Ezt nem gondolhatja komolyan! – tiltakozott Polowski. – Az a bizonyítékunk! Nem adhatja csak úgy oda.

– Márpedig pontosan azt fogom tenni.

– Azt sem tudja, hogyan léphet kapcsolatba vele!

– Ő fog kapcsolatba lépni velem. – Victor megfordult, és Milóhoz fordult. – Egész idő alatt szemmel tarthatta a házadat. Várta, hogy valamelyikünk felbukkanjon ott. Oda fog telefonálni.

– Ha egyáltalán telefonál – vetette közbe Polowski.

– Biztosan fog. – Victor megérintette a zakója zsebét, amelyben ott lapult a Viratek két fiolája. – Ami neki kell, az nálam van, nála pedig az, akit én akarok visszakapni. Semmi akadálya, hogy csereüzletet kössünk.

A vakító nap kíméletlenül Cathy szemébe sütött. El akart elmenekülni előle, még szorosabbra zárta a szemhéját, hogy a sugarak ne fúródjanak az agyába, de a fény makacsul követte.

– Felkelni! Felkelni!

Arcába jeges víz csapódott. Cathy köhögve, levegő után kapkodva felébredt. Hajából patakokban folyt a víz, miközben megpróbálta kivenni a fölébe hajoló valaki arcát. Először csak hosszúkás, fekete árnyat látott a fény előtt, de aztán a férfi hátrább húzódott tőle, és ő már ébenfekete szemét és keskeny száját is ki tudta venni. A torkából feltörni akaró sikoltást azonnal elfojtotta az arcához nyomódó hideg revolvercső.

– Egy hangot se! – parancsolta a férfi. – Megértette?

Cathy néma döbbenettel bólintott.

– Jól van. – A revolver eltűnt a férfi zakója alatt. – Üljön fel!

A nő engedelmeskedett. A világ forogni kezdett vele. Fejébe fájdalom hasított, és félelmét rosszullét nyomta el, de csak pár pillanatra. Utána észrevette, hogy a szobában egy másik, magas és széles vállú férfi is van, akit ő korábban soha nem látott. A sarokban ült, egy szót sem szólt, de a szemét egyetlen másodpercre sem vette le róla. Minden egyes mozdulatát követte.

A bútorzat egyetlen székből, egy kártyaasztalból és egy tábori

ágyból állt, amelyen Cathy ült. A szűk, ablaktalan, betonpadlós helyiséget pincének gondolta. Hangokat sem kívülről, sem az épületből nem hallott. Nem tudta, éjszaka van-e, vagy nappal, és azt sem, hogy Palo Altóban van-e még, vagy esetleg száz mérföldre onnan.

A széken ülő férfi karba fonta a kezét, és elmosolyodott. Mosolya, bár más körülmények között Cathy kedvesnek találta volna, most ijesztően kegyetlen volt.

– Magához tért – mondta. – Úgy gondolom, folytathatja, Mr. Savitch.

A Savitchnek nevezett férfi Cathy fölé magasodott.

– Hol van?

– Kicsoda? – kérdezte Cathy.

Válaszát akkora pofon követte, hogy hanyatt zuhant tőle az ágyon, de a férfi azonnal felhúzta.

– Próbáljuk meg újra! – mondta. – Hol van Victor Holland?

– Nem tudom.

– Együtt volt vele.

– Igen, de aztán elváltunk.

– Miért?

Cathy megérintette az ajkát. Ujjaira vér tapadt, és a rémület pillanatokra torkára forrasztotta a szót.

– Miért váltak el?

– Ő… – Cathy lehajtotta a fejét. – Nem akarta, hogy vele maradjak – mondta halkan.

Savitch megvetően felhorkant.

– Elég hamar ráunt magára.

– Igen. Nagyon hamar.

– Ez nekem furcsa.

Cathy megborzongott, amikor a férfi végigsimított az arcán és a nyakán, aztán pedig a blúza gombjára tette a kezét. Ne! Ezt ne! – könyörgött magában némán.

Óriási megkönnyebbülésére a sarokban ülő férfi közbeszólt.

– Ez sehová sem vezet – mondta.

Savitch feléje fordult.

– Mit javasol, Mr. Tyrone?

– Használjuk másra a hölgyet! – Cathy ijedten nézte Tyrone-t, aki a kártyaasztalhoz ment, és kinyitotta a rajta fekvő táskát. – Mivel mi nem mehetünk el Hollandhez, őt kell rábírnunk arra, hogy jöjjön el

hozzánk – mondta a férfi, aztán mosolyogva Cathyhez fordult. – Természetesen a maga segítségével.

Cathy döbbenten meredt a mobiltelefonra, amelyet Tyrone elővett a táskából.

– Mondtam már, hogy nem tudom, hol van Victor.

– Valamelyik barátja biztosan előkeríti majd.

– Victor nem ostoba. Miattam nem fog…

– Igaza van, Holland nem ostoba. Viszont van lelkiismerete, az pedig végzetes hiba. – Tyrone számokat ütögetett be a telefonjába. – Halló! Mr. Milo Lum? Arra kell kérnem, hogy adjon át egy üzenetet Victor Hollandnek. Mondja meg neki, hogy nálam van valami, ami az övé, de már nem lesz meg sokáig…

– Ő az! – sziszegte Milo. – Üzletet ajánl.

Victor felpattant.

– Hadd beszéljek vele!

– Várjon! – ragadta meg a karját Polowski. – Nem kapkodhatunk. Ne felejtse el, mit…

Victor kiszabadította a karját, és kitépte a kagylót Milo kezéből.

– Holland vagyok. Hol van Cathy?

– Nálam. Él és egészséges.

– Honnan tudjam, hogy nem hazudik?

– Hinnie kell nekem.

– Majd bolond leszek! Bizonyítékot akarok.

A vonalban csend lett. Aztán egy szívet tépően ijedt, reszketeg hang szólalt meg.

– Én vagyok az, Victor.

– Cathy! Jól vagy?

– Én. igen, jól.

– Hova vittek?

– Nem tudom. Azt hiszem. – Cathy néhány gyötrelmes pillanatra elhallgatott. – Sejtelmem sincs.

– Bántottak?

Megint rövid csönd következett.

– Nem.

Ez nem igaz, gondolta Victor. Csak meg akar nyugtatni.

– Megígérem, hogy mindent megteszek érted. Nem engedem, hogy…

Nem fejezhette be, amit elkezdett, mert a férfi visszavette a telefont.

– Térjünk rá végre az üzletre! – mondta.

Victor dühösen megmarkolta a kagylót.

– Ha bántani meri Cathyt, ha csak egy ujjal is hozzáér, esküszöm, hogy…

– Maga nincs abban a helyzetben, hogy alkudozhasson.

Victor karját egy kéz érintette meg. Oldalra fordult, és meglátta, hogy Polowski figyelmeztetően néz rá. Őrizze meg a nyugalmát! – üzente a tekintete. Tegyen neki ajánlatot! Csak így nyerhetünk időt.

Victor bólintott, és elszántan küzdött az önuralma megőrzéséért. Amikor újra megszólalt, hangja kimért és higgadt volt.

– Rendben van. A fiolákat akarja. Megkapja őket.

– Ez nekem még kevés.

– Akkor én is része leszek az alkunak. Így már elfogadható?

– Igen, az. Maga és a fiolák, cserében a nő életéért.

– Ne! – hallatszott be a telefonba egy rémült kiáltás a háttérből. Cathy volt az. – Ebbe ne menj bele, Victor! Meg fognak.

A vonal túlsó végéről tompa ütések hallatszottak, aztán fájdalmas nyöszörgés. Victor most már nem tudott tovább uralkodni magán. Üvölteni kezdett, káromkodott, könyörgött, követelőzött, hogy a férfi ne bántsa Cathyt. Nyelve összeakadt, szavait nem lehetett érteni, agya elborult, és nem tudott értelmesen gondolkodni. Polowski megint megfogta a karját, és ezúttal alaposan megrángatta. Victor ráemelte könnyes szemét, és elértette, mire akarja figyelmeztetni az ügynök. Rá kell állnia az üzletre. Nincs más lehetősége.

– Mikor hajtjuk végre a cserét? – kérdezte.

– Ma éjjel. Kettőkor.

– Hol?

– Palo Altóban. A régi Saracen Színházban.

– De az zárva van! Már rég nem használják.

– Most nyitva lesz. Egyedül jöjjön, Holland! Ha még valakit látok, Miss Weaver kapja az első golyót. Remélem, értett a szóból.

A vonal elsüketült. Victor lassan helyére tette a telefonkagylót.

– Miben állapodtak meg? – kérdezte Polowski.

– Ma éjjel kettőkor. A Saracen Színházban.

– Addig már csak fél óra van. Az nem lesz elég ahhoz, hogy…

– Egyedül megyek oda – jelentette ki Victor.

Milo és Polowski döbbenten meredt rá.

– Egy fenét megy egyedül! – mordult rá az ügynök dühösen.

Victor azonban ügyet sem vetett rá. Kivette a szekrényből a zakóját, amelynek a zsebében még mindig ott volt a kibélelt cigarettatok, és az ajtóhoz indult.

– Gersh, ne! – tiltakozott Milo. – Meg fognak ölni!

Victor megállt az ajtóban.

– Valószínűleg igen – felelte halkan. – Cathynek viszont ez az egyetlen esélye. És én megadom neki ezt az esélyt.

– Nem fog eljönni – mondta Cathy.

– Kuss! – ordított rá Tyrone, és nagyot lökött rajta.

Miközben az üvegcserepekkel borított átjáróban bukdácsoltak a Saracen Színház mögött, Cathy egyfolytában azon törte a fejét, hogyan akadályozhatná meg ezt a végzetes találkozót. Tudta, hogy végzetes lesz, és nemcsak Victor számára, hanem neki is. Ez a két férfi, aki itt kíséri a sötétben, őt egészen biztosan nem hagyja életben. Legfeljebb abban reménykedhet, hogy Victor megússza élve. Amit csak lehet, azt megteszi azért, hogy legalább őt megmentse.

– Victor megszerezte a bizonyítékot. Miből gondolják, hogy miattam lemond majd róla? – kérdezte.

Tyrone oldalról Savitchra pillantott.

– És ha igaza van?

– Holland eljön. Ismerem a gondolkodását. Nem hagyja magára a hölgyikét, mert tudja, mi történne vele különben – felelte Savitch, és gyengéden megsimogatta Cathy arcát, de ő undorodva elhúzódott tőle.

Mi lesz, ha Victor valóban nem jön el? Ha az egyetlen értelmes megoldást választja, és hagyja, hogy engem megöljenek? – villantak fejébe a kérdések. Nem hibáztathatnám, ha úgy döntene, gondolta, miközben Savitch feltuszkolta a lépcsőn, és belökte a kihalt épületbe, dobozok és jókora göngyölegek közé, amelyek talán súlyos függönyök lehettek.

– Semmit sem látok ebben a sötétben – tiltakozott Cathy botladozva.

– Akkor legyen világosság! – szólalt meg egy újabb hang.

Hirtelen éles fények gyúltak ki, és pillanatokra egészen elvakították Cathyt. Tenyerét a szeme fölé tartotta, és így már ki tudott venni egy harmadik férfit. A színpadot, amelyen álltak, évek óta nem

használhatták. A mennyezetről pókhálószerűvé rongyolódott függönyök lógtak le, a hátsó falnál egy műborostyánnal benőtt középkori díszletvár roskadozott.

– Valami gond van, Dafoe? – kérdezte Tyrone.

– Nem, nincs – felelte a harmadik férfi. – Átvizsgáltam az épületet. A főbejáraton kívül csak a díszletraktárból nyílik ajtó a szabadba. A vészkijáratokat bedeszkázták. Ha mindkét ajtót lezárjuk, Holland csapdába esik.

– Látom, az FBI méltán örvend jó hírnévnek.

Dafoe elvigyorodott.

– Tudom, hogy a Cowboy mindig tökéletes munkát vár el.

– Fáradjon velem, Miss Weaver! – Tyrone a színpad közepére vezette Cathyt, ahol közvetlenül egy reflektor alatt egy szék állt. – Főhelyet kap, hogy Holland azonnal megláthassa.

A székhez már nem Tyrone, hanem Savitch kötözte oda Cathyt. Olyan szakszerű csomókat kötött a kezére és a lábára, hogy ő tudta, a szabadulásra reménye sincs. A férfi aztán hátrább lépett, és megszemlélte a munkája eredményét.

– Egészen biztos, hogy nem repül el a madárka – mondta, és mintha csak most jutott volna eszébe, hogy valamit még elfelejtett, gyorsan leragasztotta Cathy száját. – Csak a kellemetlen meglepetések elkerülése érdekében.

Tyrone az órájára nézett.

– Tizenöt perc múlva akció. Mindenki a helyére, uraim!

A három férfi magára hagyta Cathyt a színpad közepén. A reflektor úgy égette az arcát, mint délben a nyári nap. Homlokát máris izzadság verte ki. A férfiakat nem látta, mert behúzódtak a sötétbe, de a hangjukból kitalálta, hol lehetnek. Tyrone közel volt hozzá, Savitch a főbejárat közelében várt, a Dafoe nevű pedig felment az egyik páholyba. Három különböző irányból lőhetnek. Menekülésre semmi esély.

Victor, ne légy bolond! Ne gyere ide! – könyörgött Cathy gondolatban. És ha valóban nem jön el? Az azt jelentené, hogy cserbenhagyná őt. Hogy semmit sem jelent számára, és még csak kísérletet sem tesz a megmentésére.

Cathy lehunyta a szemét a vakító fény és a saját könnyei elől. Szeretlek, Victor. Bármit elviselnék, még ezt is, ha tudnám, hogy te is szeretsz engem, gondolta.

Keze elzsibbadt a kötelek alatt. Megpróbált lazítani a csomókon, de csak annyit ért el, hogy felhorzsolta a bőrt a csuklóján. Elszántan küzdött a nyugalma megőrzéséért, szíve azonban minden percben gyorsabban és gyorsabban vert. Homlokáról izzadságcseppek folytak a szemébe.

Valahol a sötétben nyikorogva kinyílt és becsukódott egy ajtó. Cathy lassan, óvatosan közeledő lépteket hallott, de a reflektor vakító fényében csak egy árnyat látott mozogni a sötétben. Többet nem tudott kivenni, hiába erőltette a szemét.

A színpad deszkái megreccsentek mögötte, amikor Tyrone kilépett a díszletek közül.

– Álljon meg ott, ahol van, Mr. Holland! – mondta.

13.

Még egy reflektor gyulladt ki, és fénye egyenesen a széksorok közötti folyosón félúton álló Victorra esett. Eljött értem! Éreztem, sejtettem, hogy eljön, gondolta Cathy. Nagyon szerette volna felhívni a figyelmét a másik két férfira, de leragasztott száját csak halk nyöszörgés hagyhatta el.

– Engedje el Cathyt! – mondta Victor.

– Majd ha megkaptam, amit akarok.

– Azt mondtam, engedje el!

– Itt most én szabom a feltételeket. – Tyrone odalépett a fogolyhoz, és halántékához nyomta revolvere hideg csövét. – Mutassa, mi van magánál, Holland!

– Előbb vegye le róla a köteleket!

– Mindkettejüket lelőhetem, és aztán nem lesz több vita.

– Már itt tartunk? – kiáltotta Victor. – Állami pénzekből fedezik az állampolgárok meggyilkolását?

– Mint minden, ez is költség és haszon arányának a kérdése. Néhány polgárnak most talán meg kell halnia, de gondoljon arra, hogy amerikaiak milliói fognak megmenekülni, ha az ország egyszer háborúba lép.

– Én inkább azokra az amerikaiakra gondolok, akiket maguk már megöltek.

– Ők voltak az óhatatlan veszteség, de ezt maga nem értheti. Nem, mert soha nem látta meghalni egy katona bajtársát. Nem tudhatja, milyen érzés az, ha valakinek tehetetlenül kell végignéznie, hogyan szaggatnak gránátok darabokra tisztességes amerikai városokból származó derék amerikai fiúkat. Ennek a fegyvernek a birtokában ez nem történhet meg. Nem mi fogunk meghalni, hanem az ellenségeink.

– Kitől kapott erre felhatalmazást?

– Saját magamtól.

– És ki a fene maga?

– Hazafi vagyok, Mr. Holland. Én végzem el azt a munkát, amelyet a kormányzatból senki más nem vállal. Valaki megjegyzi, milyen kár,

hogy a fegyvereink nem halálosabbak, én pedig értek a szóból, és elindítom a fejlesztést. Még csak meg sem kell kérniük rá. Úgy tehetnek, mintha semmiről sem tudnának.

– Vagyis magára vállalta a magányos bűnbak szerepét.

Tyrone a vállát vonogatta.

– A jó katona önmagát is kész feláldozni. Én azonban most még nem tartok ott. – Cathy összerezzent, amikor Tyrone kibiztosította a revolverét, amelynek csöve még mindig az ő halántékára tapadt. – Mint láthatja, a lapjárás nem magának kedvez, Holland.

– Mi van, ha nem is hoztam el a fiolákat? – kérdezte Victor nyugodtan. – Ha elrejtettem őket valahol, és csak idő kérdése, hogy kirobbanjon a botrány? Ha most megöli Cathyt, soha nem tudja meg, hol van, amit olyan nagyon vissza akar szerezni.

Ez betalált. A két férfi pár pillanatig szótlanul meredt egymásra. Aztán Tyrone leengedte a fegyverét, a zsebébe nyúlt, és kést húzott elő.

– Egy pont oda – mondta, mielőtt elvágta Cathy köteleit. Aztán a ragasztószalagot is letépte a szájáról, és felrántotta a székről. – A magáé, Holland!

Cathy lemászott a színpadról, és a széksorok között bizonytalan lábakon odament a reflektor fénykörében álló Victorhoz. A férfi magához ölelte, ő pedig csak most, a heves szívdobogásából tudta meg, milyen nagyon aggódhatott érte.

– Maga jön, Holland – kiáltotta a színpadról Tyrone.

– Fuss! – súgta oda Cathynek Victor. – Szaladj ki innen!

– Két másik férfi is van vele…

– Ide a fiolákkal! – követelte Tyrone.

Victor habozott, de végül előhúzta a zsebéből a cigarettatokot.

– Engem fognak figyelni – suttogta, hogy csak Cathy hallhassa. – Húzódj az ajtó felé! Indulj! Most!

Cathy nem tudta, mit tegyen, és bénultan állt. Nem akarta itt hagyni Victort, hogy megöljék. Azt is tudta, hogy a két másik férfinál is fegyver van, és a rejtekhelyükről minden mozdulatukat figyelik.

– A nő marad, ahol van! – mondta Tyrone. – Rajta, Holland! Elő az anyaggal!

Victor előrelépett egyet, aztán még egyet.

– Álljon meg! – parancsolt rá Tyrone.

Victor engedelmeskedett.

– Nem akarja megkapni?

– Tegye le a földre!

Victor lassan lerakta a lábához a cigarettatokot.

– Most csúsztassa ide!

Victor a zenekari árokba rúgta a tokot, s miután Tyrone leugrott érte, megfogta Cathy kezét, és a kijárathoz indult vele. Kattanások árulták el, hogy ebben a pillanatban, mintegy vezényszóra, két pisztolyt is kibiztosítottak valahol a színházban. Hogy hol, azt nem láthatták, mert elvakították őket a rájuk irányított reflektorok.

– Még nem mehetnek el – mondta Tyrone.

Felvette a tokot, óvatosan kinyitotta, és szótlanul vizsgálgatta a tartalmát. Ennyi volt, gondolta Cathy. Megkapta, amit akart, most már nincs miért életben hagynia bennünket…

Tyrone felemelte a fejét.

– Csalás! – mondta. – Csalás! – ismételte meg, most már üvöltve. – Öljétek meg őket!

Hangja még ott visszhangzott a színházban, amikor hirtelen az összes fény kialudt. Az áthatolhatatlan sötétségben Cathy kinyújtotta a kezét, hogy kapaszkodót keressen, de Victor már be is rántotta az egyik széksorba.

– Állítsátok meg őket! – kiáltotta Tyrone.

Különböző irányokból egyszerre kezdtek tüzelni Victorra és Cathyre. Miközben négykézláb másztak a padlón, körülöttük golyók csapódtak a székek kárpitjába.

– Tüzet szüntess! – üvöltötte túl a zajt Tyrone. – Figyeljétek, hol mozognak!

A golyózápor abbamaradt. Cathy és Victor megdermedt, hogy ne derüljön ki, hol vannak. Teljes csend volt, Cathy csak a saját szívének hangos kalapálását hallotta. Csapdába estünk, gondolta. Ha csak megmoccanunk, eláruljuk magunkat.

Levegőt venni is alig mert, miközben lehúzta a cipőjét, meglendítette, és jó messzire elhajította. A puffanásra azonnal újra elkezdődött a lövöldözés. A dübörgő golyózáporban a három férfi nem hallhatta meg a lépteiket, és sikerült eljutniuk az oldalsó folyosóig.

– Nem juthatnak ki innen, Holland – kiáltotta Tyrone, miután ismét elhallgattak a fegyverek. – Mind a két ajtót őrizzük. Csak idő kérdése.

Fent, az egyik páholyban hirtelen fény gyúlt. Dafoe egy öngyújtót tartott magasba. Victor villámgyorsan egy szék mögé, a földre lökte

Cathyt.

– Még itt kell lenniük – mondta Tyrone. – Látod őket?

Dafoe az öngyújtójával pásztázni kezdte a sötétséget.

– Mindjárt meglesznek. Várj! Azt hiszem, megvannak…

Dafoe összerándult, amikor újabb lövés dördült. Öngyújtója fénye vad táncot járt az arcán, miközben pár másodpercig imbolyogva állt a páholyban. Meg akart kapaszkodni a mellvédben, a korhadt fa azonban eltört a súlya alatt, és ő lezuhant a széksorokra.

– Dafoe! – üvöltötte Tyrone. – Ki a fene…

A földszintről ebben a pillanatban lángnyelv csapott fel. Dafoe öngyújtójától meggyulladt a függöny, és a bársonyon a lángok szélsebesen egészen a mennyezetig kúsztak. Amikor elérték a száraz fát, az is sisteregve égni kezdett. A pokoli fényben minden és mindenki tisztán látszott, a földön megbújó Cathy és Victor éppúgy, mint a kijáratnál félautomata fegyverét lövésre készen tartó Savitch. Tyrone még mindig a színpadon állt, arcát démonira festették a lobogó lángok.

– Intézze el őket, Savitch! – parancsolta.

Savitch felemelte a revolverét, és célzott. Most már nem volt védelmet, búvóhelyet kínáló sötétség. Cathy érezte, hogy Victor utoljára még védelmezően átkarolja. Amikor lövés dördült, mindketten összerezzentek. Aztán még egy lövés hallatszott, de Cathy most sem érzett fájdalmat. Victorra nézett, aki úgy meredt rá, mintha nem akarná elhinni, hogy mindketten életben vannak. Amikor végül felpillantottak, Savitch éppen térdre esett, és vérfolt terjedt szét az ingén.

– Meneküljenek, Holland! – kiáltotta valaki. – Most azonnal!

Cathy és Victor a hang felé fordult, és a lángok előtt egy ismerős alak körvonalait látták meg. A függönyök mögül csodák csodájára Sam Polowski lépett elő. Mindkét kezében egy-egy revolver volt, és Tyrone-ra emelte őket. Lőni azonban már nem tudott, mert Tyrone hamarabb tüzelt. Polowski hátratántorodott, és a bársonnyal bevont ülésekre zuhant.

– Rohanj ki innen! – üvöltötte Victor, és a kijárat felé lökte Cathyt. – Én visszamegyek Polowskiért.

– Ne! – kérte Cathy kétségbeesetten.

Victor azonban már elindult, és a székek mögé lebukva a színpad felé tartott a gomolygó füstben. A forró levegő fájdalmasan égette Cathy torkát. Lebújt a földre, ahol még volt némi levegő, és mélyeket lélegzett. Victornak segítségre van szüksége, gondolta. És már nincs

sok időnk…

Ösztönei menekülésre biztatták, és tudta, hogy most még lenne is rá lehetősége. Csak ki kellene másznia a széksorok közül, aztán már ki is futhatna az ajtón. Mégsem a kijárathoz indult, hanem Victor után. Arcát a karjával védte a hőség elől, miközben egyre közelebb mászott a tűzhöz. Az áthatolhatatlan füstben éppen csak ki tudott venni a lángok előtt egy alakot.

– Victor! – kiáltotta.

Választ csak a tűz moraja adott neki, aztán egy másik hang is. Feje fölül fa fenyegető recsegését hallotta. Felnézett, és rémülten látta, hogy a gerendák megereszkedtek, és már nem sok választja el őket attól, hogy alázuhanjanak.

Cathy vaktában tovább tapogatódzott arra, ahol utoljára látni vélte Victort, ott azonban most már csak füst és lángtenger volt. Lehet, hogy Victor kimenekült, és én magamra maradtam ebben az izzó kártyavárban? – futott át az agyán a rémítő kérdés.

Egyszer csak valami nekicsapódott az arcának. Először értetlenül meredt az emberi kézre, aztán tekintete elindult fel a véres karon, és végül Dafoe üveges szemén állapodott meg. A torkából feltörő sikolyt elnyelte a tűz ropogása.

– Cathy!

A kiáltásra a hang felé fordult. Most már meglátta Victort, aki tőle egy-két méterre, a széksorok közötti középső folyosón kúszott a földön. Hóna alá nyúlva Polowskit is a kijárat felé vonszolta, de a hőség és a füst már minden erejét kiszívta, és szemlátomást közel járt az ájuláshoz.

– Mindjárt beszakad a tető! – kiáltotta Cathy.

– Menj ki innen!

– Nélküled nem!

Cathy odamászott a férfiakhoz, megfogta Polowski lábát, és a lángoló függönyök előtt együtt húzták-vonták a sebesültet a széksorok vége felé. Már csak néhány métert kellett odáig megtenniük.

– Én tartom – zihálta Victor –, te nyisd ki gyorsan az ajtót!

Cathy félig felegyenesedett, és megfordult. Közvetlenül előtte Tyrone állt.

– Victor! – sikoltotta.

A két férfi egymásra meredt. Egyikük sem szólt egy szót sem. Mindketten tudták, hogy vége a játéknak. Tyrone éppen lövésre emelte

a fegyverét, amikor fölöttük recsegni kezdett egy már majdnem teljesen átégett gerenda. Tyrone felnézett, csak egy pillanatra, de ez is elég volt ahhoz, hogy Cathy a kétségbeeséstől hajtva rávesse magát a lábára, és hanyatt lökje. Miközben elzuhant, kezéből kiesett a revolver, és becsúszott a székek alá.

Tyrone szempillantás alatt talpra ugrott, és rúgásra lendítette a lábát. Cathy gerincébe olyan éles fájdalom hasított, hogy még a lélegzete is elakadt. Sikoltani sem tudott, csak tehetetlenül elterült a földön. A szemét ellepő könnyek fátyolán át látta, hogy a férfiak egymásnak esnek, és a tűztenger előtt birkózva torkon akarják ragadni a másikat. Tyrone egyik horogütése állon találta Victort, aki hátratántorodott. Ellenfele azonnal dühödten nekirontott, ő azonban még az utolsó pillanatban elugrott előle. Tyrone-t vitte tovább a lendület. Megbotlott, elterült a már parázsló padlószőnyegen, de villámgyorsan feltérdelt, és ismét támadásba akart lendülni. Feje fölött azonban megint recsegést hallott, és újra felnézett. Éppen akkor, amikor recsegve-ropogva rázuhant egy súlyos gerenda.

Cathy rémülten Victor nevét akarta kiáltani, de nem jött ki hang a torkán. Polowski nyöszörögve feküdt mellette, miközben a lángok az eddig még érintetlen függönyöket is elérték. Victor odatántorgott hozzájuk, felhúzta a földről Cathyt, és zihálva, fuldokolva együtt kicipelték az épületből Polowskit. A szemközti járdáig még eljutottak valahogy, de ott aztán összeestek.

Az éjszaka hirtelen kivilágosodott, amikor hatalmas robbanás rázta meg a színházat. A tető beszakadt, és olyan magasba csaptak fel a lángok, mintha az égboltot is el akarták volna érni. Victor rávetette magát Cathyre, hogy megvédje a kitört ablakok járdára zuhanó üvegcserepeitől. Kis ideig csak a tűz ropogását lehetett hallani, aztán valahol a távolban felbőgött egy sziréna.

Polowski megmozdult, és halkan felnyögött.

– Sam! – fordult hozzá Victor. – Hogy van, cimbora?

– Borzalmasan… szúr az oldalam.

– Rendbe fog jönni. – Victor nagy nehezen elmosolyodott. – Hallja a szirénázást? Közeledik a segítség.

– Igen – suttogta Polowski a fájdalomtól eltorzult arccal.

– Kösz, Sam – mondta Victor halkan.

– Nem volt más választásom. Maga… ostoba módon… nem hallgatott rám…

Victor megdörzsölte kormos és izzadt arcát.
– Cathyt megmentettük, de a bizonyíték sajnos odaveszett.
– Milónál van – suttogta Polowski.
– Tessék?
– Amikor maga nem látta, odaadtam Milónak a fiolákat.
Victor elképedten nézett az ügynökre.
– Azt akarja mondani, hogy kivette őket a tokból?
Polowski bólintott.
– Maga… maga utolsó…
– Victor! – szólt rá Cathy.
– Ellopta a tárgyalási alapomat!
– De megmentette az életünket!
Victor lenézett Polowskira, aki elgyötörten vigyorgott.
– A hölgynek több esze van, mint magának – motyogta. – Hallgasson rá!
A szirénázás már egészen közelről hallatszott, aztán hirtelen abbamaradt. Helyette most tűzoltók adtak egymásnak hangosan utasításokat, aztán egy mentős szaladt oda hozzájuk, és leguggolt Polowski mellé.
– Mi van vele?
– Meglőtték – felelte Victor. – És baromira okosnak hiszi magát.
A mentős bólintott.
– Semmi gond, uram. Lőtt sebet és nehéz beteget is láttunk már.
Mire Polowskit mentőautóba tették, a Saracen Színház nem volt több izzó máglyánál. Victor és Cathy az elhajtó mentő után nézett, s a szirénázást és a lángokra irányított vízsugarak dübörgését hallgatta. Aztán Victor szó nélkül átölelte Cathyt, és sokáig a karjába zárva tartotta. Mindketten olyan kimerültek voltak, hogy nem tudták, valójában melyikük támogatja a másikat.
Cathy még így is átérezte a pillanat varázsát. Az utoljára fellobbanó, a szomszédos épületek ablaküvegein táncot járó lángok titokzatosan szépek voltak. Szépségükben is félelmet keltettek, ugyanakkor azonban véget is vetettek a rémségeknek.
– Eljöttél értem – suttogta Cathy. – Jaj, Victor, annyira féltem, hogy nem fogsz…
– Tudnod kellett, hogy eljövök!
– Nem tudtam. Nálad volt a bizonyíték, és hagyhattad volna, hogy én…

– Nem, nem hagyhattam. – A férfi csókot lehelt Cathy megperzselődött hajára. – Istennek hála, még nem szálltam repülőre. Szörnyű lett volna, ha te ezeknél vagy, én pedig már kétezer mérföldre innen.

Az üvegszilánkok borította betonon lépések közeledtek feléjük.

– Elnézést kérek, ön Victor Holland? – kérdezte egy gyűrött dzsekit viselő férfi, akinek fényképezőgép lógott a vállán.

– Igen, én vagyok. És maga kicsoda?

A férfi kezet nyújtott Victornak.

– Jay Wallace, *San Francisco Chronicle*. Sam Polowski hívott fel azzal, hogy jöjjek ide, ha érdekel egy kis tűzijáték – mondta, aztán futó pillantást vetett a Saracen Színház maradványaira, és megcsóválta a fejét. – Úgy látom, a javáról már lekéstem.

– Egy pillanat! Azt mondja, Sam hívta fel magát? Mikor?

– Úgy két órája. Ha nem lett volna valamikor a sógorom, tuti, hogy rávágom a kagylót. Napok óta célozgat már arra, hogy durranós anyaggal szolgálhat nekem, de többet nem volt hajlandó elárulni. Nem sokon múlt, hogy ne jöjjek el most ide, az isten háta mögé.

– Sam rólam is mesélt?

– Azt mondta, beszéljek magával, mert van számomra egy jó sztorija.

– Kinek nincs legalább egy?

– A jónál is van jobb történet. – Az újságíró fürkészően körbenézett. – Igaz is, Sam hol van? Vagy az a félőrült itt sincs?

– Az a félőrült – felelte Victor, és hangja haragról árulkodott – hősiesen viselkedett. Ezt írja meg a lapjában!

Megint lépések zavarták meg őket. Ezúttal két rendőr állt meg mellettük. Cathy érezte, hogy Victor izmai megfeszültek, amikor feléjük fordult.

– Most tudtuk meg – mondta a rangidős tiszt –, hogy egy lövöldözésben megsérült férfit kórházba vittek innen, és maguk is ott voltak a helyszínen.

Victor bólintott. Vonásairól egyszeriben eltűnt a feszültség, s végtelen fáradtság és beletörődés lépett a helyébe.

– Igen, ott voltam – felelte halkan. – És ha átkutatják az épületet, három holttestet fognak találni.

– Hármat? – nézett össze a két rendőr.

– Jó kis tűzijáték lehetett – dünnyögte az újságíró.

– Megmondaná a nevét, uram? – kérdezte az idősebbik rendőr.

– A nevem… – Victor oldalról Cathyre pillantott. Fáradt szeméből ő kiolvasta, hogy szavak nélkül azt üzeni neki: elérkeztünk az út végére. Meg kell mondania a rendőröknek, kicsoda. Aztán majd elviszik, és csak Isten a tudója, mikor láthatják ők ketten újra egymást. – A nevem Victor Holland.

Cathy erősen szorította Victor kezét. Érezte, tudta, hogy pillanatokon belül elszakítják tőle.

– Holland? Victor Holland? Csakis ő lehet az – fordult a társához a rendőr.

Victor továbbra sem vette le a szemét Cathyről. Mindvégig őt nézte, miközben bilincset tettek rá, aztán beültették a várakozó rendőrautóba.

Cathy mellett még tűz parázslott, mégis a hideg rázta.

– Velünk kell jönnie, hölgyem.

Cathy kábán a rendőr felé fordult.

– Tessék?

– Neki nem kell magukkal mennie – szólt közbe az újságíró. – Őt semmivel sem gyanúsítják.

– Fogja be, Wallace!

– Semmi baj – mondta Cathy halkan a rendőrnek. – Magukkal megyek.

– Várjon! – kérte az újságíró. – Előbb beszélni szeretnék magával. Csak pár kérdésem van…

– Később beszélhet magával is – vágott közbe a rendőr, és karon fogta Cathyt. – Miután már velünk beszélt.

A rendőrök udvariasak, szinte már kedvesek voltak Cathyvel. Talán azért, mert készségesen velük tartott, vagy mert megérezhették, hogy az ereje végén jár. Ő minden kérdésükre válaszolt, és megengedte, hogy lefényképezzék felhorzsolt csuklóját. Mesélt nekik Ollie-ról, Sarah-ról és a két másik Catherine Weaverről. Miközben a Palo Altó-i rendőrségen ült, egyfolytában abban reménykedett, hogy legalább egy pillanatra megláthatja majd Victort. Tudta, hogy ő is ott van valahol az épületben. Vajon neki is ugyanezeket a kérdéseket teszik fel éppen?

Már hajnalodott, amikor Cathy elhagyhatta a rendőrséget. Jay Wallace a bejárat előtt várt rá.

– Beszélnünk kell – lépett oda hozzá.

– Kérem, ne most! Fáradt vagyok…

– Csak néhány kérdést tennék fel.

– Én most nem tudok… Nekem most… – Cathy hangja elcsuklott, és ott, a hideg, kihalt utcán elsírta magát. – Nem tudom, mit tegyek – zokogta. – Hogyan segíthetnék neki? Hogyan léphetnék kapcsolatba vele?

– Hollandre gondol? Őt már elvitték San Franciscóba.

Cathy rémülten az újságíróra nézett.

– Micsoda?

– Egy órája nagykutyákból álló küldöttség jött érte az igazságügyi minisztériumból. Hallottam, hogy San Franciscóból majd egyenesen Washingtonba repülnek vele. Méghozzá első osztályon.

Cathy zavarodottan ingatta a fejét.

– Ezek szerint jól van? Nem tartóztatták le?

– Miről beszél, hölgyem? – nevetett fel Wallace. – Victor Holland most már nemzeti hős!

Cathyt nem érdekelte, minek nevezik Victort, hősnek-e, vagy árulónak. Neki csak az volt a fontos, hogy ne essék bántódása.

– Van kocsija, Mr. Wallace? – kérdezte, miután nagy levegőt vett.

– Ott áll a sarkon.

– Elvinne?

– Hová?

Cathy megpróbálta kitalálni, hol keresheti őt Victor. Milónál! Hát persze!

– Egy barátomhoz – felelte. – Ott akarok lenni, ha Victor majd telefonál.

Jay Wallace mutatta, merre menjenek.

– Remélem, messze lakik az a barátja – mondta. – Sok mindent kell még megtudnom, mielőtt megírom a cikkemet.

Victor nem telefonált. Cathy négy teljes napig várta, hogy újra hallhassa a hangját. Soha nem ment messze a telefontól, miközben Milo és az édesanyja teával, aprósüteménnyel, mosolyokkal és együttérzéssel kényeztette. Az ötödik napon aztán már kétségek kezdték gyötörni. Eszébe jutott, hogyan próbálta meg elküldeni Victor a kiszáradt tó partján. Azokra a szavakra gondolt, amelyeket a férfi kimondhatott volna, de soha nem mondott ki. Igaz, elment érte a Saracen Színházba, és ezzel komoly kockázatot vállalt. De hát nem

tette volna meg ugyanezt bármelyik barátjáért? A tisztesség parancsának engedelmeskedett. Adósa volt, mert Garberville-ben megmentette az életét, és most lerótta tartozását. Annak rendje s módja szerint. A szerelemnek azonban ehhez aligha volt köze.

Cathy felhagyott a telefon őrzésével. Hazament San Franciscóba, beüvegeztette a nappalija kitört ablakát, és újrafestette a falakat. Csak hogy távol legyen a süket telefontól, nagy sétákat tett, és gyakran meglátogatta Ollie-t és Polowskit a kórházban.

Egyik nap aztán Jack hívta fel.

– A jövő héten kezdjük a forgatást, és a szörny borzalmas állapotban van – panaszkodott. – Az arca ebben a párás időben állandóan zöld masszává olvad szét. Gyere ide, és csinálj valamit! Ugye megteszed?

Cathy azt felelte, hogy gondolkodni fog a dolgon.

Egy hét múlva döntésre jutott. A munka jót tenne neki. A zöld massza és a sok hisztis színész még mindig jobb, mint az idők végezetéig feleslegesen várni egy telefonhívásra. Repülőjegyet vett San Joséból Puerto Vallartába, aztán becsomagolt. A teljes ruhatárát feltúrta, mert hosszú távollétre készült.

Mielőtt azonban elutazott volna, még egyszer el akart menni Palo Altóba, hogy utoljára még meglátogassa Sam Polowskit.

14.

(AP) Washington

Richard Jungkuntz kormányszóvivő ma megismételte azt a korábbi kijelentését, hogy sem az elnöknek, sem egyetlen munkatársának nem volt tudomása a kaliforniai Viratek vállalatnál folytatott biológiaifegyverkísérletről. A génmódosított vírus előállítását célzó Kerberosz-tervvel a Viratek egyértelműen nemzetközi szerződéseket sértett meg. A San Francisco Chronicle munkatársa, Jay Wallace által megjelentetett bizonyítékokból minden kétséget kizáróan kiderült, hogy a kutatás állami pénzből történő finanszírozását személyesen az időközben elhunyt Matthew Tyrone, a védelmi miniszter főtanácsadója engedélyezte.

Az igazságügyi minisztériumban ma először hallgatták meg a Viratek elnökét. Archibald Black ígéretet tett arra, hogy legjobb tudása szerint fényt fog deríteni a kormányzat és a Kerberosz-terv közötti közvetlen kapcsolatra. A Viratek korábbi alkalmazottja, dr. Victor Holland tegnapi meghallgatásáról már nyugtalanító, csalásról, eltussolásról és állítólagos gyilkosságokról szóló részletek szivárogtak ki.

A legfőbb ügyészség továbbra sem lát okot arra, hogy teljesítse Leo D. Fanelli kongresszusi képviselő követelését, és különleges ügyészt nevezzen ki…

Cathy letette az újságot, és rámosolygott három barátjára, akikkel a kórház télikertjében üldögélt.

– Örülhettek, fiúk, hogy itt vagytok a napfényes Kaliforniában, és nem Washingtonban, ahol most befagyna a micsodátok.

– Viccelsz? – háborodott fel Polowski. – Bármit megadnék, hogy ott lehessek a meghallgatásokon, és ne itt kelljen csöveken lógnom – tette hozzá, és megrángatta tolható állványra erősített infúziója vezetékét.

– Türelem, Sam! – mondta Milo. – Téged is meg fognak még

hallgatni Washingtonban.

– Na persze! Addigra Holland már mindent előad, ami nagyot szól, és az én tanúvallomásomat legfeljebb az utolsó oldalon hozzák majd a lapok.

– Nem hiszem. Ez a történet még hosszú ideig a címlapokon fog szerepelni – jegyezte meg Cathy, és kinézett az ablakon.

Addig is hosszú időnek kell még eltelnie, amíg ő újra láthatja majd Victort. Ha egyáltalán látni fogja még. Már három teljes hete csak másoktól hallott róla. Jay Wallace-tól, aki Washingtonban volt, megtudta, hogy újságírók, ügyészek és az igazságügyi minisztérium tisztviselő! veszik körül, amikor csak megjelenik a nyilvánosság előtt. Senki más nem juthat a közelébe.

Cathy számára egyedül az jelentett vigaszt, hogy gyakran találkozott három új barátjával. Ollie lőtt sebe gyorsan begyógyult, és nyolc nap után elbocsátották, vagy ahogy Milo mondta, kidobták a kórházból. Polowski rosszabbul járt. A műtét után fertőzést kapott, és az elszenvedett füstmérgezés miatt is hosszabb kezelésre szorult. Türelme napról napra fogyott. Elege volt a kórházból, vissza akart térni a vadászmezőkre, tisztességes hamburgerre és legfőképpen cigarettára vágyott. Az orvosok szerint azonban még egy hétig bent kell maradnia.

Ő legalább már látja az alagút végét. Nekem viszont sejtelmem sincs arról, mikor találkozhatom majd Victorral, gondolta Cathy.

Polowski szerint várható volt, hogy a koronatanút védőőrizetbe helyezik, elszigetelik a nyilvánosságtól, mert így a befolyásolásának még csak a gyanúja sem merülhet fel. Az igazságügyi minisztérium mindent elkövet azért, hogy senki se emelhessen kifogást az eljárás törvényessége ellen. A többi tanú nem volt ilyen fontos. Cathyt már két hete kihallgatták, aztán közölték vele, hogy ezzel eleget tett állampolgári kötelességének, és szabadon elutazhat bárhová.

Táskájában már ott lapult a mexikói repülőjegy. Nem fog többet a telefon mellett kuksolni, és nem töri tovább azon a fejét, hogy Victor szereti-e őt, és hiányzik-e neki. Ugyanezt egyszer már végigcsinálta Jackkel. Átélte ezeket a kétségeket, ezeket a félelmeket, annak a lassú, de elkerülhetetlen felismerését, hogy valami nem úgy van, ahogyan lennie kellene. Eleget tud ahhoz, hogy ilyen sebet soha többé ne ejthessenek rajta.

De hogy valami jó is legyen a sok rosszban, megismerte Ollie-t,

Polowskit és Milót, a világ talán legkevésbé összeillő baráti hármasát.

– Hoztunk neked valamit, Sam – mondta Milo, és benyúlt a hátizsákjába.

– Ugye nem megint háncsszoknyás lányokkal díszített bokszeralsót? Az ápolónőktől már így is eleget hallgattam miatta.

– Nem, ez most a tüdődnek tesz jót. Hogy ne felejts el mélyeket lélegezni.

– Cigaretta? – csillant fel a remény Polowski szemében.

Milo vigyorogva előhúzta az ajándékot.

– Szájharmonika!

– Erre aztán baromi nagy szükségem van!

– Van hát! – felelte Ollie, és kinyitotta a klarinétja tokját. – Magunkkal hoztuk a hangszereinket, és nem akartuk, hogy te kimaradj a különleges koncertből.

– Ezt nem mondjátok komolyan!

– Miért ne mondanánk? Ez igazán remek hely egy kis hangversenyhez – jelentette ki Milo, és szeretettel végigsimított a fuvoláján. – Jóféle zenével felderítjük ezt a sok bánatos beteget.

– Nekik csendre és nyugalomra van szükségük! – Polowski kérlelő pillantást vetett Cathyre. – Ugye ezek ketten csak viccelnek?

– Nem, nem. A dolog halálosan komoly – felelte Cathy, és előhúzta a fésűjét.

– Oké, kezdjük! – vezényelt Ollie.

A *California, Here I Come* című számot ilyen előadásban soha nem hallotta még a világ, és ha kis szerencséje lesz, akkor soha többé nem is kell majd hallania. Mire az utolsó borzalmasan hamis hangok is lecsengtek, betegek és ápolónők gyűltek a télikertbe, hogy megtudják, mi ez a rémes ricsaj.

– Mr. Polowski! – mondta a főnővér szigorúan. – Ha a látogatói nem viselkednek rendesen…

– Kidobja őket? – kérdezte az ügynök reménykedve.

– Arra nem lesz szükség – szólt közbe Ollie. – Már el is rakjuk a pikuláinkat. Egyébként, emberek, szívesen játszunk estélyeken, születésnapokon és más ünnepségeken. Ha különleges műsorra vágynak, csak lépjenek kapcsolatba a menedzserünkkel! – tette hozzá, és Milóra mutatott, aki mosolyogva meghajtotta magát.

Polowski felnyögött.

– Vissza akarok menni az ágyamba!

– Majd később. Előbb még javulnia kell egy kicsit a hangulatának – felelte a főnővér, s mielőtt kisietett, még lopva rámosolygott Milóra.

– Nos, én megtettem, amit megtehettem a jobb kedvre derítésedért. Ideje, hogy elinduljak – mondta Cathy.

Polowski elképedten nézett rá.

– Itt akarsz hagyni ezekkel az őrültekkel?

– Kénytelen vagyok. El kell érnem a repülőmet.

– Hova utazol?

– Mexikóba. Jackék már forgatnak. Lemegyek hozzájuk, és előállítok néhány szörnyet.

– És mi lesz Victorral?

– Mi lenne vele?

– Gondolom… ez… – Polowski zavartan Ollie-ra és Milóra pillantott, ők azonban csak a vállukat vonogatták. – Hiányozni fogsz neki.

– Nem hiszem.

Cathy megint kinézett az ablakon. Odalent a sétaúton egy tolókocsiban ülő idős nő hálásan a napnak fordította az arcát. Nemsokára egy mexikói strandon én is a napsütést fogom élvezni, gondolta Cathy.

A három férfi hallgatásából kitalálta, hogy nem tudják, mit mondhatnának. Victornak is barátai, érthető, hogy sem védeni, sem elítélni nem akarják. Ő sem ítéli el. Egyszerűen csak szereti, és éppen ezért az lesz a legjobb, ha elhagyja. Volt már szerelmes, és megtanulta, hogy egy nő számára az a legrosszabb, ha arra kell rádöbbennie, hogy közömbös annak a férfinak, akit szeret. Victor szeméből nem akar közönyt kiolvasni.

– Azt hiszem, fiúk, ennyi volt – mondta, és felvette a táskáját.

Ollie a fejét csóválta.

– Szerintem maradnod kellene. Victor bármelyik nap visszajöhet. Arról már nem is szólva, hogy mi lesz nélküled a remek kis zenekarunkkal?

– Sam majd szájharmonikázik helyettem.

– Én? Soha! – tiltakozott Polowski.

Cathy puszit nyomott a bekötözött fejére.

– Gyógyulj meg! A hazának szüksége van rád.

– Legalább valaki belátta, hogy így van – felelte az ügynök.

– Majd írok nektek Mexikóból – ígérte meg Cathy.

Vállára akasztotta a táskáját, és elindult, de egyetlen lépés után máris földbe gyökerezett a lába. Bőrönddel a kezében Victor jelent meg az ajtóban.

– Mi van Mexikóval? – kérdezte.

Cathy nem tudott válaszolni. Csak meredten nézte Victort, és arra gondolt, mennyire nem sportszerű, hogy ilyen szívfájdítóan jól fest az a férfi, aki elől ő éppen világgá akar futni.

– A legjobbkor jöttél – mondta Ollie. – Cathy el akar utazni.

– Micsoda? – Victor ledobta a bőröndjét, és elképedten meredt a nőre, akinek csak most tűnt fel, hogy a férfi ruhája gyűrött, arcán egynapos borosta sötétlik, csukott bőröndjéből pedig egy zokni sarka lóg ki. – Nem mehetsz el – mondta Victor.

Cathy megköszörülte a torkát.

– Jacknek szüksége van rám.

– Történt valami, hogy azonnal oda kell sietned?

– Forgatnak, és bajok vannak a maszkokkal… – Cathy látványosan az órájára pillantott, hogy távozása ne tűnjék menekülésnek. – Figyelj, lekésem a gépemet. Majd felhívlak, ha…

– Nem te vagy Jack egyetlen maszkmestere.

– Nem, de…

– Nélküled is le tudják forgatni azt a filmet.

– Igen, de…

– De te el akarsz menni. Erről van szó?

Cathy nem válaszolt, szeme azonban félreérthetetlenül gyötrődésről mesélt. Victor gyengéden, de határozottan megfogta a kezét.

– Bocs, fiúk! – fordult a többiekhez. – A hölgy és én járunk egyet.

Odakint levelek borították a téliesen barna füvet. Hol napsütésben, hol a magas tölgyfák árnyékában sétáltak, aztán Victor egyszer csak megállt, és maga felé fordította Cathyt.

– Hogy jutott eszedbe ez az őrültség? – kérdezte. – Az, hogy elutazz?

Cathy lesütötte a szemét.

– Nem hiszem, hogy igazán érdekel téged, elmegyek-e, vagy maradok.

– Hogy nem érdekel-e? Engem, aki Washingtonban falra másztam a szállodai szobámban, és egyfolytában azon törtem a fejem, hogyan léphetnék le? Vissza akartam jönni hozzád. El sem tudod képzelni,

mennyire aggódtam érted. Szüntelenül azt találgattam, valóban véget ért-e ez a sok borzalom, és biztonságban vagy-e. A jogászok telefonálni sem engedtek, amíg nem fejeződött be a meghallgatásom. Egyszer mégis kiszöktem, és telefonáltam Milónak, de náluk senki sem vette fel a telefont.

– Lehet, hogy akkor is itt voltunk Samnél.

– Én pedig majd beleőrültem a bizonytalanságba és a tétlenségbe. Újra és újra ugyanazokat a kérdéseket kellett megválaszolnom, én meg csak rád tudtam gondolni. Elmondhatatlanul hiányoztál. – Victor a fejét ingatta. – Az első adandó alkalommal megléptem, és aztán a havazás miatt négy teljes órára elakadtam a chicagói repülőtéren. De most már itt vagyok, és úgy látom, még éppen időben érkeztem. – A férfi megfogta Cathy vállát, és gyengéden megrázta. – Még most is el akarsz menni Jackhez?

– Nem Jack miatt megyek el, hanem saját magam miatt. Mert tudom, hogy köztünk ez nem működne.

– Azok után, amiken keresztülmentünk, mi ketten mindent meg tudunk oldani!

– Nem. Ezt nem.

Victor lassan leengedte a kezét, a tekintetét azonban továbbra is Cathyre szegezte.

– Az az éjszaka, amelyen szeretkeztünk, semmit sem mondott neked? – kérdezte halkan.

– Te nem velem szeretkeztél! Végig Lilyre gondoltál…

– Lilyre? – kérdezte a férfi zavarodottan. – Hogy jön ő ide?

– Nagyon szeretted…

– Te pedig valamikor Jacket szeretted.

– Igen, de az én szerelmem elmúlt, a tiéd viszont nem. Bármennyire is igyekeznék, soha nem vehetném fel a versenyt Lilyvel. Nem lehetek elég okos, elég jóságos…

– Cathy, hagyd ezt abba!

– Én soha nem leszek Lily.

– Nem akarom, hogy ő legyél! Nekem az a nő kell, aki felszedett az országúton, megmentette az életemet, és tűzlétrákon menekült velem. Az a nő, aki átlagosnak mondja magát, mert sejtelme sincs arról, milyen különleges. – Victor két keze közé fogta Cathy arcát, hogy rá kelljen néznie. – Igen, Lily csodálatos ember volt, okos, jó és figyelmes. De egészen más volt, mint te vagy. Ő és én… nem voltunk

eszményi pár. Időnként arra gondolok, hogy ez is másként lett volna, ha én jobb szeretője lettem volna…

– Te csodás szerető vagy, Victor.

– Nem tudod, hogy ezt is te hoztad ki belőlem? Te ébresztetted fel bennem azokat a vágyakat. – A férfi Cathy fejére hajtotta a fejét. – Amikor szeretkeztünk, az olyan volt nekem, mintha az első alkalom lett volna az életemben. Nem, jobb volt, mert már akkor szerettelek.

– Én is téged – suttogta Cathy.

Victor a karjába vonta, ujjait a hajába fúrta, és megcsókolta.

– Cathy, Cathy! – dünnyögte. – Miközben az életünkért küzdöttünk, nem jutott időnk arra, hogy elmondjuk egymásnak azt, amit el kellett volna mondanunk…

Victor izmai hirtelen megfeszültek, amikor a fejük fölött kitört a tapsvihar. Felnéztek, és a kórház egyik erkélyéről három vigyorgó arc nézett le rájuk.

– Egy, két, há! – számolt be Ollie, mire egy klarinét, egy fuvola és egy szájharmonika kezdett játszani.

A hangokat csak hellyel-közzel találták el, Cathy mégis felismerni vélte Gershwin *Valaki vigyáz rám* című dalát.

Victor hangosan felnyögött.

– Azt hiszem, ezt közönség nélkül kell folytatnunk. És valahol máshol.

Cathy felnevetett.

– Mexikóban?

– Pontosan.

A férfi kézen fogta Cathyt, és a járda mellett álló taxihoz vezette.

– De Victor! Mi lesz a csomagjainkkal? Az összes ruhám…

A férfi újabb csókkal hallgattatta el aggályoskodó szerelmét, olyan szenvedélyes csókkal, hogy ő beleszédült, és hirtelen többre, sokkal többre vágyott.

– Felejtsük el a csomagokat! – suttogta. – Minden mást felejtsünk el, csak menjünk!

Éppen beültek a taxiba, amikor az erkélyen a malacbanda újabb dalba kezdett. Cathy először nem ismerte fel, ám aztán a szájharmonika néhány hang erejéig tökéletes szólót játszott. A *Lohengrin* nászindulóját!

– Mi ez a borzalmas nyekergés? – kérdezte a taxisofőr.

– Zene – felelte Victor, és mosolyogva magához ölelte Cathyt. – A

világ legszebb zenéje.

VÉGE